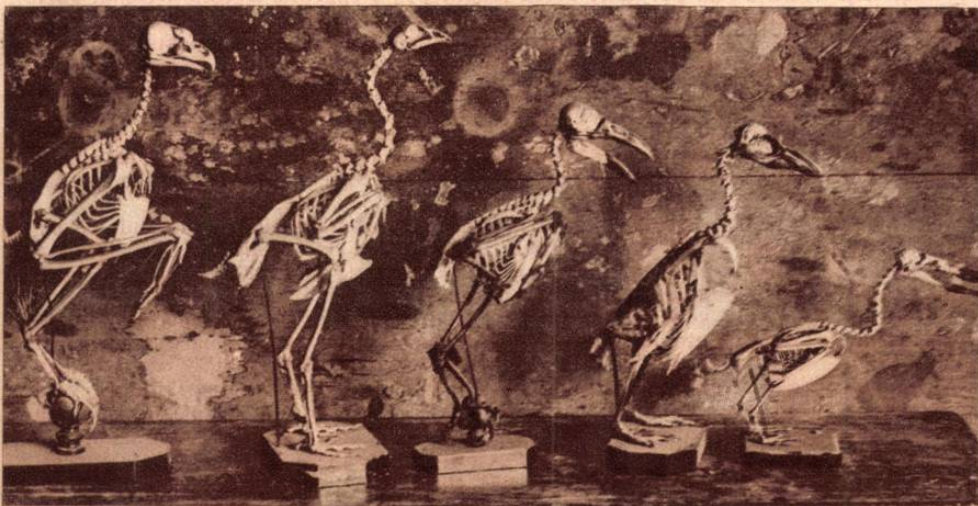
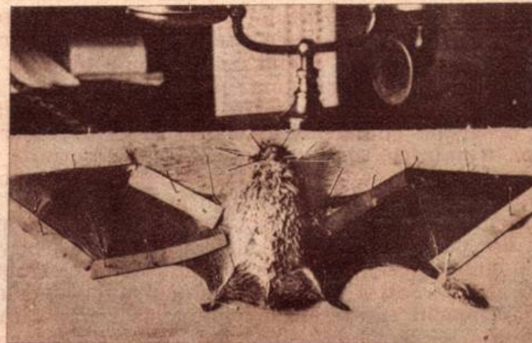

Sus: *Un liliac neobişnuit de mare, preparat pentru muzeu. Aripile sunt bine întinse şi fixate.*

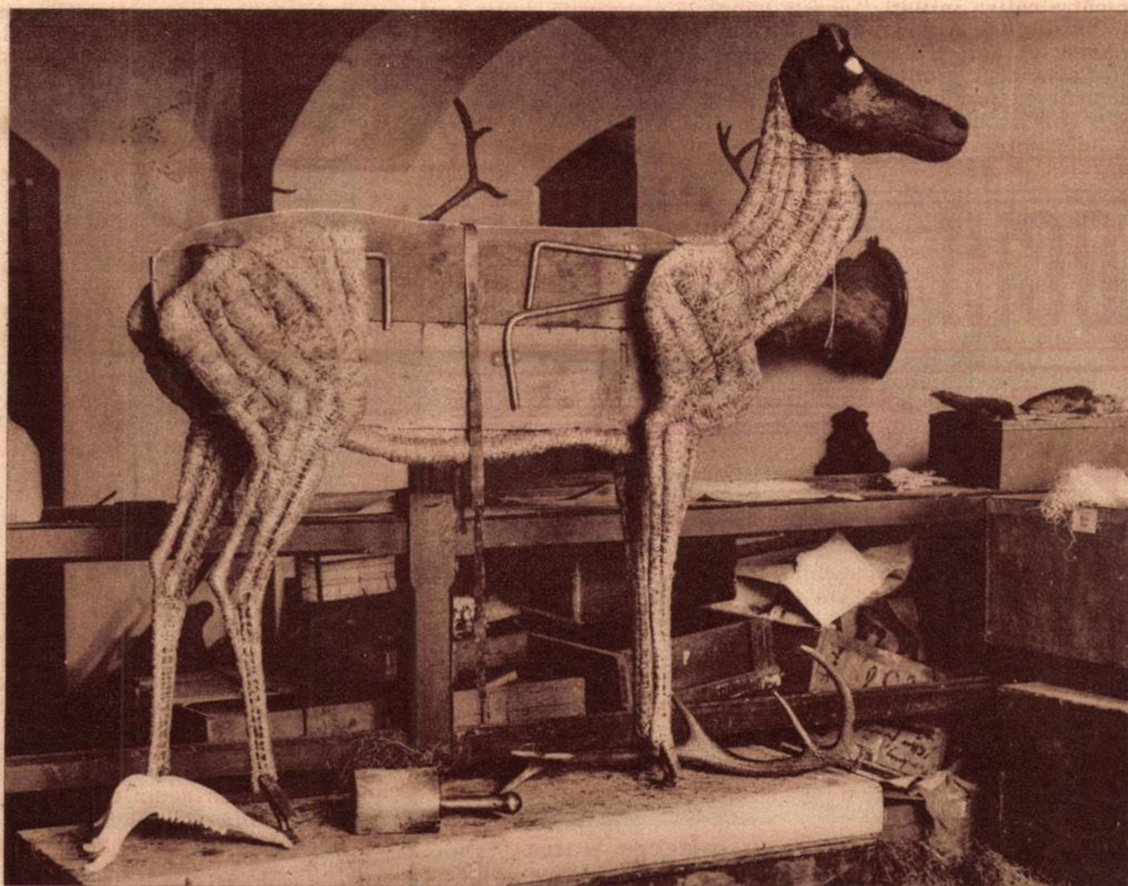
Stânga: *Dela stânga la dreapta, fotografia noastră reprezintă scheletul unei bufniţe, al unei găini obişnuite, al unui corb, al unui pinguin şi al unei raţe domestice, reconstituite şi preparate pentru muzeu.*

Jos: *Trupul împăiat al unui cerb reconstituit şi preparat în atelierele muzeului. Coarnele animalului se află jos, la picioarele sale.*

Viaţă CRISTALIZATĂ

Puţini sunt cei cari pot pătrunde în aşa numita „bucătărie a vrăjitorilor" imensul muzeu de ştiinţe naturale din Viena, unde fiecare manifestare, fiecare clipă a vieţii animale, se cristalizează într'o atitudine.

Reporterul fotograf al lui Wide World Photos a reuşit cu mare greutate, după multă insistenţă să viziteze nenumăratele saloane ale expoziţiei şi atelierele unde animalele sunt reconstituite şi împăiate, luând câteva din cele mai interesante aspecte, pe care le reproducem aci.

Jos: *Cranii de antilope ce urmează să fie expuse la muzeul de ştiinţe naturale din Viena.*

Dreapta jos: *Atelierul de reparaţii al muzeului. Vedem aci doi cerbi cari se luptă, alături de un liliac*

Ce nu ştie toată lumea

Cât este şi cât cântăreşte un bilion.

IN Anglia şi în Germania un bilion este un milion de milioane, iar la noi, în Franţa şi America, numai o mie de milioane. De aceea există în aceste ţări bilionari (adică oameni cari posedă cel puţin un bilion), pe când în cele două dintâi nu.

Un bilion de dolari în aur, are mai mare valoare în Alaska decât la equator. Căci valoarea aurului depinde de greutate. Dar, din pricină că pământul e turtit pe deoparte, iar pe de altă parte fiindcă el se învârteşte, orice obiect cântăreşte mai mult înspre poli decât la equator. Se întâmplă aci acelaş lucru ca la roata unei maşini. Noroiul depe obadă este aruncat în timpul mersului, cu mai multă putere, decât cel ce se adună pe osie. Tot aşa şi cu pământul: obiectele de la equator sunt respinse cu mai multă putere decât în apropierea axei pământului; ele vor cântări deci mai mult în Groenlanda care-i mai aproape de axa pământului decât equatorul.

CELE 26 de litere ale alfabetului pot fi orânduite în 620.448.401.733.239.349.300.000 de feluri diferite.

Scobitori vii.

CROCODILUL care e foarte mâncăcios, permite totuş unei mici păsărele să-i intre în gură, spre a aduna resturile pe care le poate găsi printre dinţii săi ascuţiţi.

Această păsărică, numită pasărea crocodilului, e în stare să sboare de-a îndaratelea şi printr'o singură bătae de aripi să părăsească gura crocodilului, când observă din partea acestuia cea mai mică mişcare ce dă de bănuit.

Omul care n'a dormit timp de 78 de ani.

ALBERT E. Herpin din Treuton (Statele Unite) e în vârstă de 78 de ani şi n'a închis ochii în toată viaţa lui, spre a dormi. El e sănătos şi se socoteşte normal. Dar doctorii din diversele ţări ale lumii, cari l-au examinat, susţin că-i un fenomen extraordinar. El lucrează ziua ca grădinar şi'n fiecare noapte fumează pipa şi citeşte, fără ochelari, vreo 7 ziare mari, dela un capăt la celălalt.

MAIMUŢA cu nasul lung din Borneo este cea mai grotescă dintre maimuţe. Are un glas de contrabas şi-şi petrece cea mai mare parte din vreme înotând.

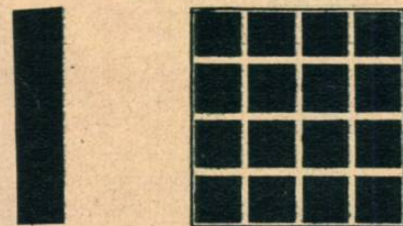

TURNUL bisericii Frebser din Copenhaga este înconjurat de o scară exterioară.

SULTANUL Aga Mohamed, Aga Khan III, conducătorul a 12.000.000 de musulmani, e considerat de toţi partizanii săi ca omul cel mai sfânt. Aceştia au o veneraţie atât de mare pentru dânsul, încât apa în care s'a scăldat se vinde cu lingura, pe strade. Sultanul zice că-i coborâtor direct al Profetului. Cu toată sfinţenia sa însă, el posedă un admirabil grajd cu cai de cursă şi joacă cu mare pasiune la ruletă.

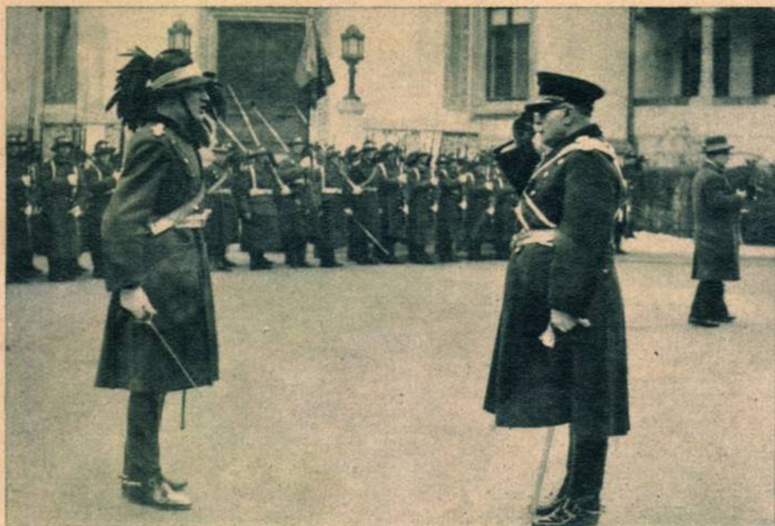

ILUZIE OPTICA. Petele care se văd apărând şi dispărând în încrucişarea benzilor albe nu există în realitate.

Serbarea zilei de 24 Ianuarie în Capitală

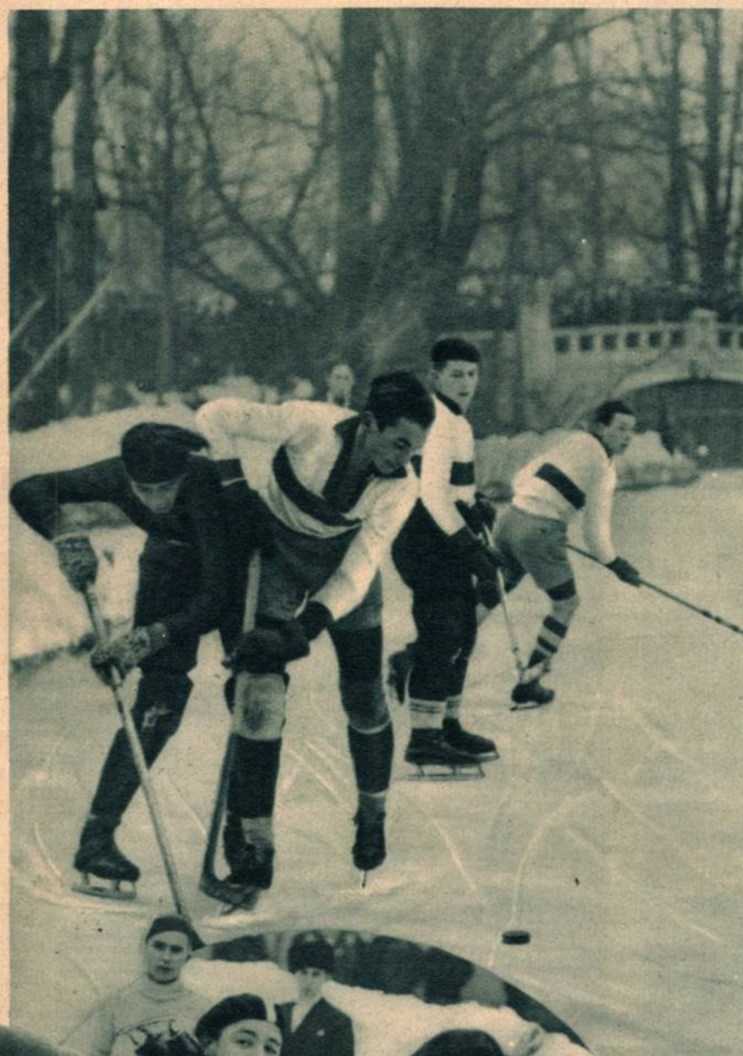
Ziua de 24 Ianuarie s'a serbat cu un deosebit fast în Capitală.
La orele 10 dimineaţa, a avut loc la Patriarhie un serviciu divin, în prezenţa înalţilor demnitari şi a unui numeros public.
In fotografia noastră din stânga, d. general Ştefănescu-Amza, primind raportul comandantului companiei de onoare; dreapta: *oficialităţile primind defilarea trupei.*

SPORTURI DE IARNA

Concurs sub patronajul REALITĂŢII ILUSTRATE

Duminică 24 Ianuarie, a avut loc pe marele patinoar din Cişmigiu, o mare serbare sportivă, sub patronajul revistei noastre.

Succesul a fost desvârşit, asistând peste 15.000 persoane.

Fotografiile noastre reprezintă: Sus st.: *o fază din match-ul de hockey „Sportul Studenţesc"—„Politechnica", câştigat de primul;* în medalion: *concursul de figuri;* st. jos: *Startul în cursa de viteză;* jos: *o săritură originală;* dr. jos: *o piruetă interesantă.*

JUBILEUL
de 50 ani al fabricei de hârtie Buşteni

Săptămâna trecută s'a sărbătorit cu un deosebit fast, jubileul de 50 ani dela fondarea fabricei de hârtie dela Buşteni.

Festivitatea s'a desfăşurat în prezenţa Regelui Carol II şi a Marelui Voevod Mihai, cari au fost întâmpinaţi de d. Samuel Schiel, unul din fondatorii instituţiei.

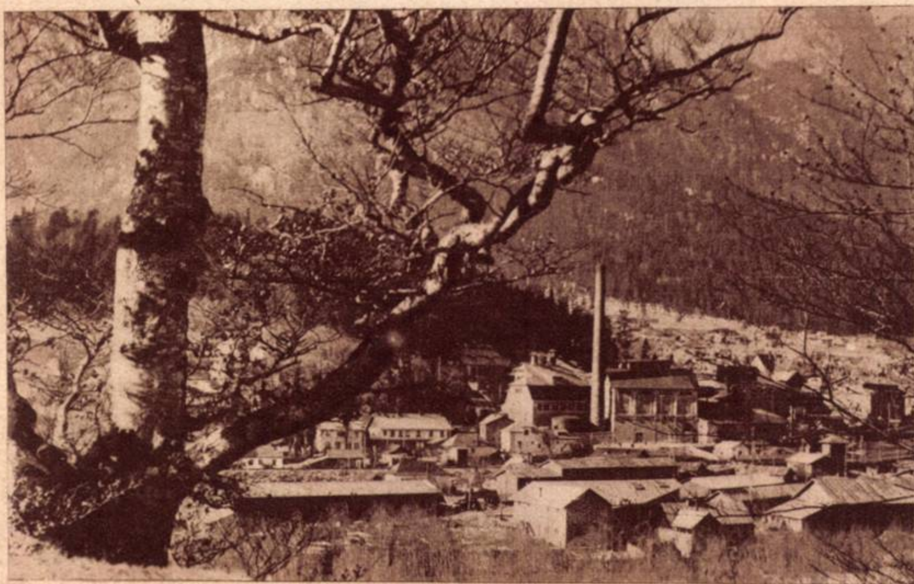
După discursurile rigoare, — prin care vorbitorii au subliniat importanţa fabricei de hârtie Buşteni, în desvoltarea industriei grafice din ţară,—Suveranul a distins pe d. Samuel Schiel cu „Steaua României" în gradul de ofiţer. Au mai fost decoraţi 12 funcţionari şi lucrători, cu „Serviciul Credincios".

Seara a avut loc în sala „Ursul" un banchet, la care a luat parte întreaga asistenţă.

Fotografiile noastre reprezintă: st.: *Sosirea Suveranului la fabrica de hârtie;* st. jos: *Vederea generală a fabricei;* jos: *un colţ al sălii în care a avut loc banchetul.*

La 24 Ianuarie, cu ocazia sărbătorii Unirii, Suveranul a invitat la Palatul Regal pe cavalerii ordinului „Ferdinand I". Fotografia noastră reprezintă pe regele Carol, regina Maria şi voevodul Mihai, fotografiaţi în mijlocul cavalerilor invitaţi.

In primul plan, d-nii Duca, patriarhul Miron, Iuliu Maniu, Vaida Voevod, etc.

ALIAȚI FĂRĂ VOE în lupta contra MICROBILOR

O conferință a dezarmării, ar fi cu totul inutilă, pentru a preveni răsboiul ce de mii de ani se duce între omenire și armatele microscopice, dar atât de primejdioase, ale marilor flagele ce ne decimează: tifosul, difteria, turbarea, sifilisul...

Sunt reflecțiile pe care omul ce a avut ghinionul să fie mușcat de un câine turbat, le face în timp ce, la Institutul antirabic Dr. Babeș, i se inoculează în pântece elixirul minunat, ce-l scapă de turbare.

Și dacă, după inoculare, ai curiozitatea să te preumbli puțin prin curtea institutului, vei vedea în fund, o vastă clădire, un alt institut: al d-lui dr. Cantacuzino, ministrul sănătății publice. Acest savant a cheltuit multă energie, ca să poată realiza această operă, de înaltă umanitate. Viața sa de până acum, în afară de preocupările de știință pură, a fost consacrată unei idei de ordin practic, dar nu mai puțin sublimă: realizarea unui institut serologic, a unui laborator gigantic, un arsenal științific, unde se fabrică munițiile necesară apărării sănătății publice a țării.

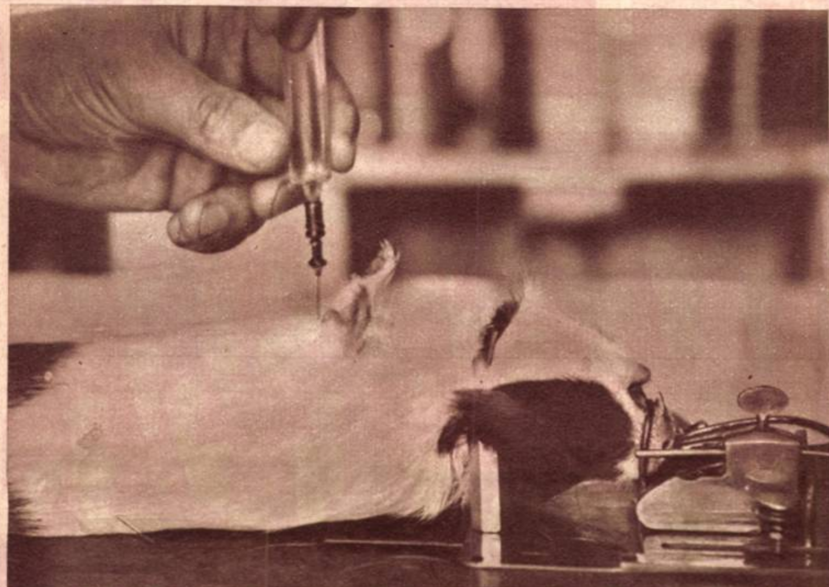
Să vedem acum, concret, ce a isbutit să înjghebeze d-rul Cantacuzino, după atâtea stăruinți și lupte cu guvernele și ministerele țării.

Jos: *Microbul tuberculozei.*

Sus: *Șoareci albi, crescuți pentru experiențe de laborator.*

Sus: *Injectarea unui cobai.* Dr. *Microbul holerei.* Jos: *Culturi microbiene.*

IN ARSENALUL SĂNĂTĂȚII PUBLICE

De îndată ce intri în acest arsenal al sănătății publice, pătrunzi în culoare lustruite și curate, ca de sanatoriu, sau de clinică.

Pe stânga, un cabinet directorial, de unde obținem permisiunea să colindăm în voe încăperile și să fotografiem tot ce ne place. Începem astfel explorarea acestei uzine medicale și intrăm într'o încăpere de laborator.

Scenele dure, ne izbesc dela inceput. In jurul unei mese, sunt strânși câțiva oameni în halate albe, plecați deasupra unui obiect. Ce fac? Ne apropiem.

Oroare! Oamenii aceștia în imaculate vestminte de laborator, chinuesc o vietate mică, iar masa de marmoră, pe care cobaiul a fost răstignit, e o masă de tortură. Micul animal e răstignit, la

propriu: membrele lui fragile și tremurânde, sunt fixate de un aparat rigid. Botișorul e prins într'un fel de minusculă botniță, ce-i imobilizează dinții. Nu poate să facă nici o mișcare, nu poate să țipe, nici să muște. Numai ochii lui rotunzi ca doui nasturi de ghete, exprimă o groază mută.

Unul din oamenii albi, apropie de trupșorul acesta ce palpită în groaza morții, un ac. E o seringă enormă plină cu un lichid brun. Acul se înfige în carnea cobaiului, o presiune ușoară alungă lichidul din tubul seringii în trupul viu.

— Gata.

Un alt om găurește urechea cobaiului, și introduce acolo un cercel, un fel de nasture metalic, pe care s'a inscris data inoculării.

Această dată e trecută într'un registru, iar mica vietate, îmbolnăvită de acum, pe cale artificială, purtând în trupul ei cele mai distrugătoare bacterii sau virusuri, e trimisă într'o seră specială de animale inoculate, pentru a fi pusă sub observație.

Sus: *Dozarea serurilor în laboratorul institutului.* Dr. : *Microbul malariei.*

FRONTUL ALIAŢILOR NOŞTRI

Să pornim după micul cobai.

Vă scutesc de un tratat de serologie. Ştiţi desigur, că flagelele cele mai grozave ale omenirii: febra tifoidă, turbarea, difteria, şi altele, se previn sau se tratează, prin seruri şi vaccinuri. Trupul omenesc, în răsboiul ce duce contra microbilor cari produc aceste boli, posedă şi el mici particule, ca nişte soldaţi invizibili, pe care-i trimite acolo, unde duşmanul microscopic, microbul, a pătruns în trup. Se dă o adevărată luptă; dacă soldaţii apărători ai trupului câştigă bătălia, microbii sunt înlăturaţi: duşmanul se retrage. Dacă isbânda e de partea microbilor, ei încep opera lor distructivă, atacând trupul, uneori până în cele din urmă redute ale lui de apărare.

Vă scutim de asemeni de termenii ştiinţifici, de toate acele fagocitoze, şi alte denumiri de operaţiuni intime ale trupului uman, el însuşi o superbă minune a naturei, din care trebue să reţinem că trupul omenesc, în lupta lui contra microbilor, se serveşte de anumiţi corpi ce-i produce, soldaţi minusculi. Or, omul, cu inteligenţa lui ingenioasă, s'a gândit să-şi sporească aceste armate proprii, cu aliaţi, aşa cum fac ţările.

Şi atunci, s'a gândit să utilizeze soldaţii de apărare din alte trupuri de animale!

Pentru aceasta, se inoculează baccilul sau virusul dorit, în trupul unui animal, se provoacă acolo apariţia micilor corpuri din sânge ce sunt acei soldaţi luptători contra microbilor, se scoate din sângele animalului inoculat materiile ce conţin acei corpi care sunt apoi inoculaţi în trupul bolnavului: armatele de apărare ale omului bolnav, sunt sporite astfel, cu armatele din sângele animalului.

Noi vă schiţăm aci acest răsboiu, în mod popular, vulgar chiar; evident că operaţia e mult mai subtilă, şi că sunt şi alte principii şi teorii.

Am vrut numai să vă arătăm că jertfa micului cobai care a fost chinuit cu atâta cruzime, nu e inutilă.

Acest cobai, inoculat şi marcat cu nasturele acela la ureche, e dus într'o cameră specială.

De îndată ce intrăm în această încăpere, un miros puternic de creolină ne sufocă. Dar e mai mare atracţia spectacolului ce ni se oferă: aliaţii omului, în marea bătălie contra duşmanilor microscopici, sunt aci aşezaţi pe rafturi, în cuşti şi colivii, ca nişte fronturi de oştiri... Cobai, iepuri, şoricei albi, ne privesc cu ochii rotunzi, ca de mărgele...

O SERĂ DE ANIMALE

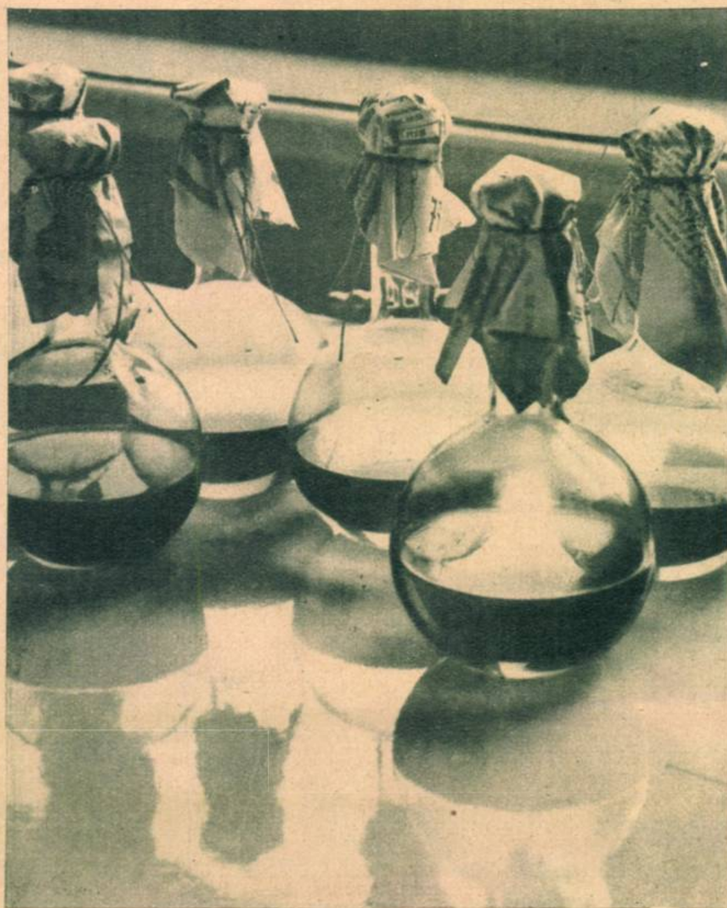
Aşa cum sunt aşezate florile într'o seră, la o anumită temperatură, tot astfel, se află aci mai multe specii de mici animale.

Cele mai interesante, sunt şoriceii albi. Foarte prietenoşi şi sociabili, sunt de-o prolixitate extraordinară: se înmulţesc sub borcanele în care trăesc, născând acolo, în vată, pe care şi-o scămoşază singuri, ca să le ţie mai cald. Borcanele acestea sunt acoperite cu o sită; dacă pe acest acoperiş pui o fărîmă de aliment, un bob de grâu sau o fărâmă de pâine, cei zece—cincisprezece şoricei dinăuntru se reped, sar în sus, se agaţă de sită şi rămân astfel suspendaţi, ca un ciorchine alb.

Iată o şoricioaică de 5 cm. lungime, care a născut o pusderie de pui. Paznicul a ridicat capacul de sită, şi cu multe precauţii, ca să nu-i strivească, dă la o parte vata, şi apar nişte viermuşori roşii, cu picioruşe aproape invizibile, fără păr pe pielea roză. Se mişcă şi se îndreaptă, orbeşte, printr'un minunat instinct, spre sânul mamei, care, profund îngrijorată de soarta micuţilor ei, aleargă în mare panică prin borcan, înebunită parcă de groază.

Stânga: *Microbul febrei tifoide.* Jos *Culturi microbiene la institutul de seruri Cantacuzino.*

Depozitul de seruri.

Borcanele acestea cu şoricei albi (animale foarte drăguţe, cu ochişorii şi boturile roze, şi cu o lungă coadă lipsită de păr), borcanele acestea poartă oribile etichete: „Febră tifoidă", „Difterie"...

Pe alte rafturi, se află blajini epuri de casă, în colivii. Unii sunt într'o perpetuă somnolenţă.

Pe alte rafturi, cobai.

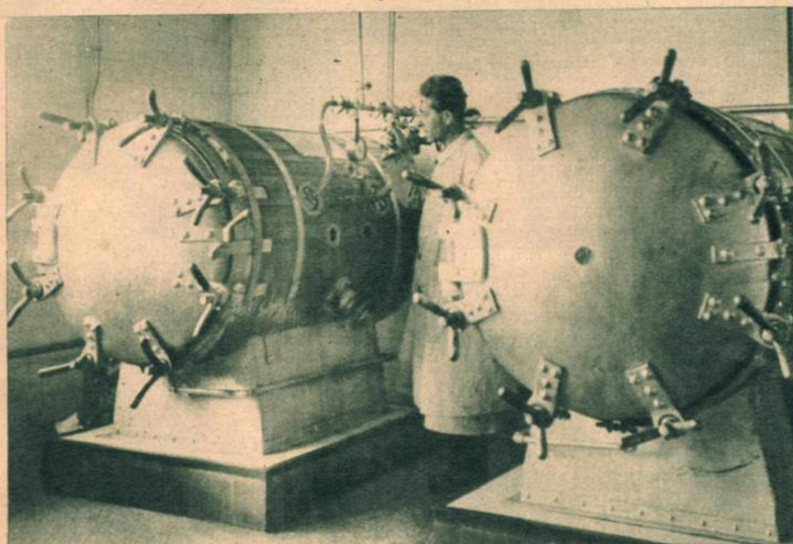
Cobaiul, în repaos, e un animal foarte sperios. La cel mai mic sgomot, tresare, palpită. Şi tocmai acest animal, servă la inoculări şi vivisecţie.

Ce spaimă trebue să-l cuprindă, când vede bisturiul rece, cu reflexe albăstrii, apropiindu-se să-i despice carnea!...

In fine, iată o maimuţă.

— Doarme ?

— Nu. A fost inoculată cu paralizie infantilă...

Etuva institutului.

Poate că în delirul ei mut, maimuţa aceasta mică, se visează căţărându-se pe palmierii din insula Galapagos, pământul ei natal...

MAREA ŞI MICA ANTANTĂ

In această seră de animale, se află numai vietăţile mici, cobai, iepuri, un fel de Mică Antantă a aliaţilor noştri împotriva duşmanului miscroscopic.

Dar nu numai pe aceste animale le-a luat omul ca aliaţi în acest războl invizibil. El se serveşte şi de animale mari: cai, boi, viţei, etc., animale care produc anti-toxine în cantităţi mari, în trupul lor curgând un sânge abundent. E interesant de remarcat deasemeni, că în acest războl, toţi aceşti aliaţi nu ne ajută de bună voe, nici din iniţiativa lor. Sunt un fel de auxiliare silnice. Aşa cum calul e pus la ham fără să-l întrebe nimeni, dacă-i place sau nu, tot astfel acest nobil animal e adus la institutul dr. Cantacuzino, care are o secţie şi la Băneasa, e inoculat cu virusul bolilor teribile ce trebuesc combătute şi pus sub observaţie. I se extrage apoi o parte din sânge, care va servi la fabricarea leacului, iar după aceasta, calul e lăsat să se odihnească un timp, după care din nou e inoculat.

CREMATORIUL DE ANIMALE

Eşim din nou în gang, coborâm scări şi ne aflăm în faţa unei uşi pe care scrie: „autopsie şi crematoriu".

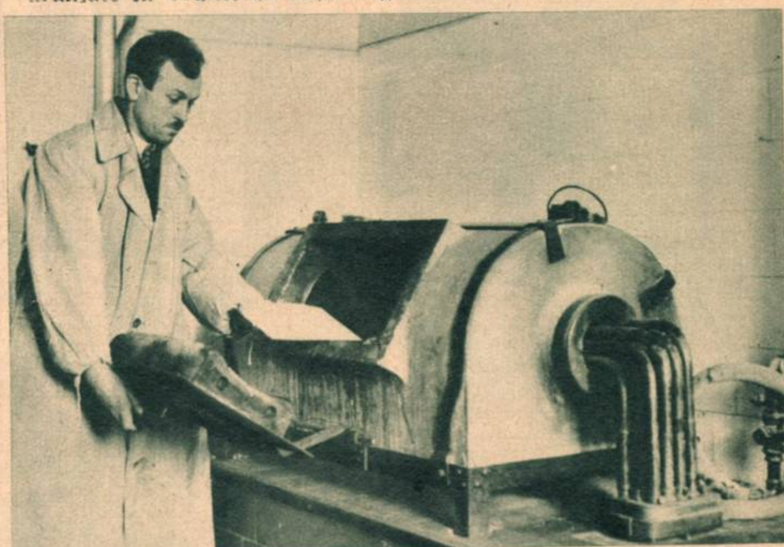
Inăuntru se află un cuptor aproape cilindric (un cilindru orizontal) din care pornesc numeroase tuburi. E un mic crematoriu, în care se ard resturile de animale şi cadavrele. In fiecare zi, din numeroasele laboratoare unde se fabrică serul, sunt aduse aci, animalele, cărora li s'au scurs sângele, sau care au sucombat, neputând rezista virusului inoculat. Trupuri întregi şi fragmente, oase şi piei, cadavre de şoareci şi de epuri se aglomerează în cavitatea furnalului, unde apoi, printr'o temperatură înaltă, sunt transformate în cenuşe.

In aceeaş încăpere, într'o mare chiuvetă se află creolină pentru desinfectatul uneltelor. Două mese de faianţă albă aşteaptă trupurile de patrupede ce vor fi sfârtecate de bisturiu. Sunt mesele de autopsie.

PREPARAREA SERURILOR

Intr'unul din etajele de sus, două sute de studenţi primesc cursuri de specialitate, iar în celelalte laboratoare, o sută de laboranţi distilează serul preţios. Acest vast personal ştiinţific a sărbătorit anul acesta revelionul împreună cu domnul dr. I. Cantacuzino. A fost desigur o interesantă sărbătoare ştiinţifică. Dacă doctorul Cantacuzino e cunoscut la noi în ţară mai mult ca ministru al sănătăţii, în străinătate el este apreciat ca unul dintre cei mai mari savanţi ai lumei. Toată această operă pe care a realizat-o, este o imensă binefacere pentru populaţia ţării noastre. De aci se aprovizionează cu seruri preventive şi de combatere a celor mai teribile boli, serviciile sanitare, civile şi militare, spitalele, depozitele, etc.

Asistăm în laboratoarele institutului la sterilizarea, în etuve şi alte aparate complicate, a fiolelor şi materialului utilizat pentru fabricarea serurilor; asistăm, într'o altă încăpere de faianţă, la tăierea în bucăţi a unui viţel, după ce-a fost jupuit, la tocarea acestei cărni, cu o maşină electrică, la fierberea cărnii şi extragerea sucurilor. Fronturi întregi de borcane imense, lăzi cu mii de fiole, şiruri de flacoane, de filtre, sclipesc pe rafturi şi mese. Funcţionare cu halate albe umplu fiolele cu serul ce curge din borcane enorme şi închid apoi fiolele, topindu-le gâtul de sticlă la o flacără. Flacoanele şi cutiile de fiole sunt etichetate, ambalate şi depozitate într'o magazie specială, unde temperatura este destul de joasă, ca să nu se altereze. Pe mari etichete citim: că acele pachete conţin seruri sau vaccine anti-difterice, anti-streptococice, anti-dezinterice, pneumococ, anti-stafilococ şi alte multe. Există seruri anti-meningococice şi anti-tetanice. Cele mai cumplite molime ce decimează omenirea îşi au aci leacurile, în cutii aranjate în ordine ca nişte regimente în front. Sunt armatele pe

Crematoriul pentru animalele ucise.

care aliaţii noştri din regnul animal ni le pun la dispoziţie, împotriva teribilului duşman invizibil.

Nu avem pretenţia să scriem un articol savant, nici să explicăm fenomenele de serologie. Am notat câteva aspecte din această uzină formidabilă pe care doctorul Cantacuzino, cu stăruinţi de ani de zile, a reuşit s'o ridice şi unde se fabrică muniţia sanitară a ţării. Vom nota într'un articol viitor şi alte aspecte.

S. V.

A apărut Almanahul „Realităţii Ilustrate"

un volum elegant de 120 de pagini, conţinând un sumar extrem de variat, din toate domeniile, cu sute de ilustraţiuni în text.

Almanahul „Realităţii Ilustrate" este o podoabă pentru orice bibliotecă şi nu trebue să lipsească din nici o casă. *Preţul unui volum lei 30.*

CE CREDE LUMEA?

IN primul rând: ce crede directorul meu, când mă trimite să cer un interview colectiv la douăzeci de persoane, din cele mai diferite cartiere, straturi sociale şi concepţiuni? Să vă spun: este convins că eu n'am nevoe de avans şi că mă voi achita de obligaţiunea impusă, cu entuziasm şi promptitudine.

Mi-a spus doar atât: Vei pune fiecăruia următoarele trei întrebări:

Care este cauza crizei?

Prin ce aţi resimţit criza? şi

Ce credeţi c'ar putea înlătura criza?

Automobilul în care mă aflu a trecut pe lângă Belu şi înaintează pe şoseaua Giurgiului. La colţul unei străzi laterale, oprim: Str. Ecaterina Grecescu. Dacă n'ar fi iarnă, nu ştiu cum aş trece prin gropi şi hopuri până la căsuţa aceea lipită cu lut, prevăzută cu o singură fereastră. Din cele patru ochiuri, numai unul este de sticlă; celelalte sunt înlocuite prin bucăţi de ziare. Am intrat.

— Am adus ceva ajutoare! spun omului. Dar... cum, te găsesc acasă?

— Pe frigul ăsta... haine n'am, nu pot ieşi după lucru.

— Păi, desigur, criza! De unde o fi venit şi criza asta?

— Apoi, dacă antrepenorii n'au parale!

— De când eşti fără lucru?

— De mai bine de-un an. Numai câte odată mai găsesc ceva; lucrez la lemne.

— Ei, ce crezi d-ta, cum s'ar putea îndrepta lucrurile?

— Păi, vedeţi, să ne dea statul ceva de lucru. Drumuri sau clădiri.... Altfel nu ştiu cum o să fie.

La un colţ, o cârciumă. Când intru, veselia se întrerupe, lăutarul tace. Mă aşed pe un scaun şi cer o bere. Mă serveşte însuş cârciumarul, nenea Vasile. Pun prima întrebare:

— Cum îţi mai merge? Ai simţit şi d-ta criza?

— Nu mai merge ca mai 'nainte. Uşa e scrisă până jos şi nimeni nu mai vine cu parale.

— Adică nu mai e câştig?

— Am şi băcănie, asta mă mai saltă. Altfel, toată lumea cere pe cont.

— Crezi c'o să fie mai bine?

— Păi o să fie, când oamenii o să înceapă să câştige iar. Şi când birurile o să fie mai mici...

Gonim mai departe. Ocolim oraşul şi ajungem la Moşi. Intr'o străduţă ascunsă, un atelier de tâmplărie. Cunosc pe meşter.

— Spune-mi frate, de unde e criza asta? O simţi şi d-ta?

— Să vă spun: am un lucrător neamţ. El spune că întâi a fost la ei şi acum a ajuns şi la noi.

— Dar d-ta suferi de criză?

— Săptămâna trecută mi-a pus sigilii perceptoru... alerg după bani şi nu pot să ajung la dreptul meu. Am şi eu de încasat...

— Cum ne-am putea ajuta?

— Cu o frabrică de bani...

Dar să vedeţi acum, ce spun fabricanţii.

După zece minute stopăm în faţa unei „uzini": Atelier de reparaţiuni. Portarul ne opreşte: — Pe cine căutaţi dv.? Pe d. director? Aici e totul sigilat; poftiţi la locuinţa dumnealui, în strada cealaltă!

Ne executăm. Suntem poftiţi în biroul particular al directorului.

— Care e părerea dvs. asupra cauzelor crizei?

— Să vă spun: eu nu pot să precizez decât numai în meseria mea.

Dar vă pot explica cu un singur cuvânt: Concurenţa exagerată!

— Bravo! Aşa e! Aţi suferit din cauza crizei?

— Am rămas fără comenzi şi fără credit. Restul se înţelege dela sine.

— Ce-ar trebui făcut ca să fie mai bine?

— Eu aş dărâma barierele vamale şi aş da libertate la export şi import. Altfel îngheţăm complet.

Inapoi spre centru. O iau pe jos. Intâlnesc o studentă, o fată drăguţă şi cumsecade, dintr'un oraş de provincie. Să încercăm.

— Sărut mâinile! Ce spui de criza asta? De unde o mai fi venit?

— Şi d-ta? Credeam că numai eu o resimt, decând tata nu-mi mai poate trimite nimic. Nu ştiu cum o să termin anul... Credeţi-mă, e foarte greu.

— Aşa mult rău v'a făcut?

— Rău? Nu! Am mai slăbit... Seara nu mai mănânc nimic.

— Aşa? Cum s'ar putea remedia?

— O, dacă aţi putea dv.! Lucrez orice: la maşina de scris sau corespondenţă... Aş învăţa noaptea, dacă puteţi să mă ajutaţi să obţin un serviciu, cât de modest. Numai să câştig vre-o două mii de lei pe lună. Dacă câştig trei, mai pot trimite şi acasă. Sau o bursă...

Intr'adevăr, e greu să înveţi, când n'ai ce mânca. Şi cine ştie, de câte alte mici bucurii ale vieţii nu s'a lipsit ea. Cumpăr repede o cutie de fondante, în contul reportajului. Adio!

Traversez piaţa. Uite sergentul! Ce sever e! Nici nasul nu-i mai e trandafiriu ca altădată. Scot un pol.

— Nu te-am văzut de la Sf. Ion, — (polul trece în mâna lui) — ce spui de criză: de unde-o fi venit?

— Conaşule, eu zic că dela contabilitate!

— Păi cum şi d-ta suferi din cauza ei?

— Au tăiat bugetul domnii ăi mari. E rău pentru noi, ăştia micii...

— Ei, şi cum crezi că ai putea scăpa de ea?

— Dacă m'ar trece la un minister, ar fi bine. Acolo, la uşă...

Mă grăbesc, că se face seară. O iau spre biserică. Norocul mă favorizează, fiindcă-l găsesc pe venerabilul părinte de vorbă cu o Veneră cam trecută. Imi întinde mâna:

— Ce faci stimabile!

— Ce să fac? Sufăr de criză. De unde o fi venit şi criza asta?

— Păcatele noastre au adus-o: pizma şi ura dintre oameni.

— D-voastră, părinte, nu o simţiţi?

— Hm... da. Mor numai oamenii săraci. La sfeştanii, la molifte nu mai vine lumea ca mai 'nainte.

— Cum s'ar putea remedia?

— Prin rugăciuni şi daruri plăcute bunului Dumnezeu, fiule!

De aici până în centru, numai câţiva paşi. Ce-ar fi să întreb un bancher? Pe unul dintre acei cari lucrează cu bani străini, cari ne trimite poliţele la protest şi de cari depinde aşa zisa prosperitate a comerţului. Secretarul mă anunţă.

— Da, vreau un interview scurt... Care sunt cauzele crizei?

— Imobilizarea vieţii comerciale: Iată păcatul comun al tuturor guvernelor!

— O simţiţi şi dv.?

— Eu personal? Desigur! Averea mea s'a redus la o treime... Rămâne între noi, nu-i aşa?

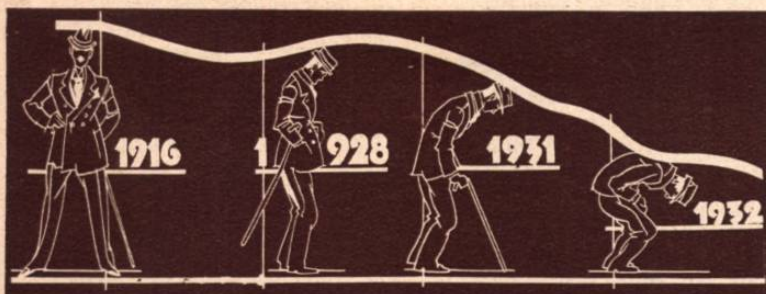
— Cum s'ar putea asana criza?

— Europa nu ne poate ajuta: este neputincioasă şi epuizată. Să aşteptăm!

Răspunsurile au fost scurte şi concise.

Mai am o jumătate de oră. Voi întreba un politician în opoziţie. Dacă e la guvern, nu mai spune adevărul.

— E vorba de-un interview colectiv. Nu publicăm numele dv. Care sunt cauzele crizei?

CURBELE DE SACRIFICIU.

Intre 1916 şi 1932, funcţionarii au avut de suportat o serie de reduceri, — curbe de sacrificiu — pe care le reprezintă graficul nostru. In special curba din 1931 şi 1932 este deosebit de apăsătoare.

— Să vedeţi: criza are rădăcini internaţionale. Noi ne apărăm numai.

— Suferiţi şi dv. personal de criză?

— Da... Insă pentru o campanie de alegeri vom avea întotdeauna mijloacele necesare. Avem oameni, d-le ziarist!

— Cum rezolvăm criza?

— Conform programului nostru de partid.

Inţeleg! Are perfectă dreptate.

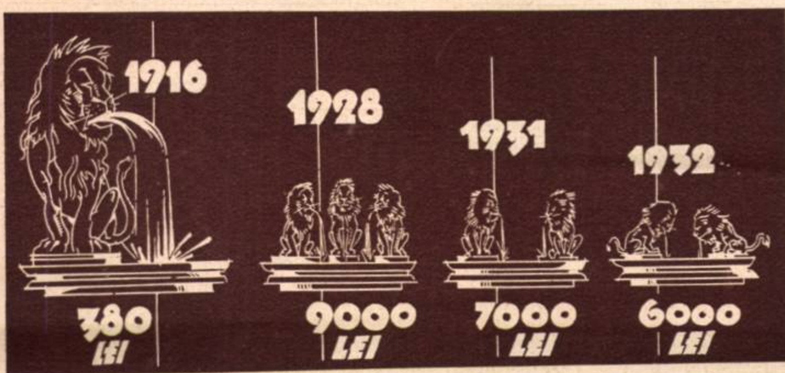
Mai am un sfert de ceas disponibil. Aici sus, la mansardă, locueşte un poet. E greu să vorbeşti cu el: nu te ascultă. Poeţii sunt întotdeauna preocupaţi de lumea lor de imagini, deci absenţi. Să încerc totuş!

— Maestre, ce spui? De unde-a venit criza?

— Intâi de la cititori şi apoi de la editori.

— Cum? Ai suferit şi d-ta, poet laureat?

— Nu mai mult ca 'nainte. Poetul trebue să sufere, spre a-şi păstra puterea creatoare. Mă simt despăgubit spiritualiceşte.

Grafic alegoric, reprezentând PROPORŢIA SALARIULUI unui şef de birou.

In 1916, când leul nostru aveă o valoare mare, funcţionarul primia 380 lei. Aceşti bani însemnau foarte mult pentru timpurile de atunci.

In 1928, odată cu scăderea leului, salariul s'a mărit, totuş, cei 9.000 lei căpătaţi nu echivalau cu cei 380 lei din 1916.

— Ai putea preciza vreun mijloc pentru combaterea crizei?

— Pentru mine, nu e nevoe. Aş fi fericit, dac'aş putea da eu, celor oropsiţi.

O ştiam anticipat: nu e om practic. Toţi vor să ia, numai el găseşte o bucurie în „a da".

O iau fuga spre redacţie. Ia te uită! pe partea cealaltă trece o artistă cunoscută şi chiar renumită! In trei salturi, am ajuns-o.

— Bonjour!

— Ah, d-ta? Vrei să scrii ceva despre mine?

— Dacă-mi spui de unde e criza asta, da!

— Criza? Vine de la minister. Public avem noi. Dar subvenţia?...

— Nu mai spune! Dar d-ta personal ai suferit de pe urma ei?

— Până acum, eu nu ştiu ce-i criză. Poate, doamna... (şi numeşte o colegă rivală).

— Cum crezi că se va rezolva criza?

— Pe mine mă 'ntrebi? Printr'un chef straşnic!

Am ajuns! In mai puţin de zece minute, notiţele sunt transcrise la maşină şi reportajul prezentat directorului. Dânsul îşi aruncă

INDEXUL DE SCUMPETE între 1916 şi 1932.

Din ilustraţia noastră reese evident, că ceeace puteam cumpăra în 1916 cu 100 lei, costa în 1928, 4720 lei şi s'a eftinit cu puţin în 1931 şi în 1932. Intre 1928 şi 1932 nu este nici măcar o diferenţă de 8 la sută între numerele indice. Totuş salariile funcţionarilor au fost scăzute azi cu 50 la sută, faţă de ceeace primiau în 1928.

o privire de suveran dispreţ asupra articolului, şi-mi face un bon de casă!

— Dar pentru Dumnezeu, domnule director! Numai trei sute de lei pentru un reportaj ca ăsta? Am avut aproape tot atâtea cheltueli. Ştiţi dv. ce criză e în oraş?

— Ce să-ţi fac, prietene! Nu vezi că e criză?!

A. Munteanu

ŞTIRI SPORTIVE

Hockey pe ghiaţă

Campionatul regiunii Bucureşti, s'a inaugurat Duminică 24 Ianuarie, când au avut loc matchurile Sportul Studenţesc-Politechnica şi Tenis Club-Viforul Dacia.

In prima întâlnire, disputată pe lacul Cişmigiu, Sportul Studenţesc a învins de justeţe cu 1—0 (1—0 0—0 0—0), prin bu-tul marcat de Haralambie. In repriza doua, politechnicienii au egalat, dar arbitrul, Paul Anastasiu, a acordat punctul.

In cea de-a doua întâlnire, Tennis-Club Român a dispus net de Viforul-Dacia, cu acordul 7-0 (2—0 4—0 1—0), prin goal-urile marcate de Ţicu (4), Cantemir, Petrovici şi Rabinovici. La alb-verzi a excelat schimbul I al înaintării, compus din Cantemir, Danielopol şi Ţicu.

Diferite

După figura slabă făcută de compatriotul nostru Lutz în faţa lui Moret (k. o.), aşteptăm ca organele federale respective să desmintă cele scrise în „l'Auto", unde Lutz e desemnat ca challenger oficial al lui Spakow.

* * *

Cu începere din numărul viitor, înfiinţăm o poştă a sporturilor. Cei cari doresc să fie informaţi asupra diferitelor chestiuni sportive, n'au decât să adreseze o cartă postală rubricii sportive a „Realităţii Ilustrate" şi vor căpăta lămuriri precise. M. S.

Panică PRINTRE servitori

PRIN mijlocul lunei Ianuarie, Eugenia Roman Bărgăuan, servitoare, şi concubinul ei, Vasile Maroşan, amândoi originari din Bucovina, au ucis cu o ferocitate sălbatecă pe inginerul A. Dumitrescu şi fiica sa Lucia, stăpânii Eugeniei. Scopul omorului a fost jaful.

Crima — numită asasinatul din str. Ştirbey Vodă, — a înfipt stiletul spaimei şi al bănuelii în sânul mai tuturor familiilor cu oarecare stare. Servitorul cinstit şi supus, laolaltă cu cel deochiat, este astăzi ţinta unei aspre supravegheri şi al unui surprinzător boicot. Oameni învechiţi în slujbă sunt concediaţi de stăpâni torturaţi de coşmarul bestialităţii celor doi bucovineni. Prin piaţa Ghica Vodă furnicarul -slugilor mişună acum mai agitat ca oricând. Asişti la scene cu oarecare sâmbure dramatic.

Doi bătrâni, oameni cari trăiau mai larg, aveau în serviciu o pereche de transilvăneni. Soţia era bucătăreasă, iar bărbatul rândaş. Ce sporovăeli vor fi avut loc în cursul nopţii, atât de prielnică presupunerilor încărcate de nelinişte şi spaimă — că a doua zi, celor doi servitori li s'a făcut socoteala, stăpânii anunţându-i că se lipsesc de serviciile lor. Mâhniţi peste măsură, bieţii oameni s'au îndreptat, cu boarfe cu tot, spre piaţa centrală. Iată-i în mijlocul şomeurilor şi a celorlalte slugi gură-cască. Femeea plângând şi blestemând pe cei cari mănâncă încrederea şi cinstea atâtor oameni cumsecade.

Dar se vede că lumina zilei le-a adus bătrânilor gânduri mai sănătoase, căci pornesc amândoi în căutarea vechilor ajutoare ale gospodăriei. Priveliştea revederii a fost mişcătoare. Stăpâna şi-a chemat discret bucătăreasa mai la o parte:

— „Anico — i-a spus ea — noi am socotit că tu şi bărbatul tău sunteţi oameni întregi la minte şi n'aţi fi în stare de blestemăţii. Luaţi-vă lucrurile şi întoarceţi-vă înapoi acasă".

Maroşanu şi concubina lui, asasinii din str. Ştirbey-Vodă.

Pe str. Sălciilor o servitoare şi-a părăsit serviciul pentrucă nu mai putea să îndure încuetorile şi baricadele care se ridicau, în fiece noapte, între apartamentul stăpânei şi bucătărie.

— „Lasă-mă, cucoană, să plec cu Dumnezeu — i-a spus ea cu toată indignarea sufletului curat de primitiv — că doar n'am ucis pe nimeni, ca să te fereşti cu atâta spaimă!"

Pacostea bănuielii clinteşte lucrurile din normal. Spiritele mai slabe trăesc, imaginar, un tragi-comic proces de înfăptuire.

Femeile mai ales, firi sensibile, trudite de munca istovitoare a zilei nu pot îndura punctul nevralgic. Ele îşi strigă, îşi sbiară bănuiala pe care ţi-o simt în priviri.

— „Fără să vrei îţi trec prin cap fel de fel de gânduri blestemate — mi se plânge o servitoare intrată de scurtă vreme în slujba unui negustor chiabur. Noaptea visez că isbesc cu toporul, în capete de oameni, sau că sunt pusă la chinuri de către poliţie, ca să mărturisesc pe cine am ucis, până când sar din pat îngrozită şi nu mai pot închide ochii. Neam de neamul meu s'a ferit de judecată, dar mi-te să mai făptuiască furtişaguri şi omoruri!"

Nu puţine uri a stârnit apăsarea grelelor bănuieli. Fără vrere s'a adâncit o prăpastie între stăpâni şi slugi, cele două tabere suspectându-se reciproc.

Stăpânii au şi ei partea lor de dreptate. Introduci în casa ta un străin, cu care eşti silit ziua, noaptea să fi în continuă apropiere. Fiecare colţişor îi este intim, fiecare mişcare a ta îi este cunoscută. Prinde frânturi de discuţie, de pildă când ai să ridici o sumă de bani, cât timp ai să-i porţi asupra ta, ce ai de gând să faci cu ei. Iţi cunoaşte paşii când treci noaptea prin gangul neluminat şi într'o clipă de ferocitate inconştientă, îţi dă lovitura fatală, sub care te prăbuşeşti.

Dar acestea sunt cazuri rare, nu poţi învinovăţi o clasă întreagă, pentru doi trei desechilibraţi.

Paznicii albanezi, vestiţi pentru devotamentul lor, au câştigat un preţ deosebit. Locatarii clădirilor mari au astfel siguranţa că la uşa de intrare e o pavăză, de care furnicarul slugilor nu e mai puţin impresionat. Plecările par suspecte şi sunt imediat controlate. Inconştienţa şi grava neglijenţă de-a primi pe oricine în preajmă, sunt elemente care tind să dispară.

Nu demult, în casa unui artist, un bărbat deghizat în femee a făcut serviciu câteva luni în şir, ca într'o dimineaţă să dispară cu întreaga garderobă a stăpânilor şi o sumă de obiecte de preţ.

Pentru şiragul de exemple, care răsar acum, povestite ba de unul, ba de altul, nu trebuesc însă terorizaţi, sub o vădită supraveghere, oameni fără nici o vină. Nevoi grele i-au împins să-şi părăsească căminurile şi să ia drumul oraşelor. Suspiciunea fără temei dă naştere unui proces psichologic care rupe legăturile fireşti, între oamenii de orice clasă socială.

Margareta Nicolau

UITUC

— Pentruce ţi-ai legat aţa în jurul degetului?

— Ca să nu uit, să pun la cutie o scrisoare a nevestei.

— Ei şi ai pus-o?

— Nu. A uitat să mi-o dea.

Cu prilejul sosirii echipei române C. A. O. in Paris, l',,Intransigeant" şi „Match" au organizat o recepţie amicală la care au luat parte conducătorii şi jucătorii clubului precum şi diverse notabilităţi sportive. Fotografia de faţă a fost luată în birourile revistei „Match".

Micii flămânzi

VIN kilometrii lungi, din fundul mahalalelor. Sunt mici, unii de-o şchioapă, nici n'au încă patru anişori... Vin câte doui, ţinându-se de mână, serioşi nevoe mare, ca pentru a se împărtăşi cu o taină solemnă: vin să mănânce. A, ce lucru însemnat e aceasta, în viaţa unui copil, care suferă de foame uneori mai multe zile în şir!

Vin copii din toate periferiile înzăpezite, la şcoalele unde primăria le împarte hrană gratuită. Un bucătar mustăcios, a sosit cu o bucătărie pe roate, cazonă, cu cazane închise hermetic, în care supa fierbe, în timpul mersului. Pe copii îi amuză această maşină de gătit ambulantă, iar pe faţa bucătarului care le împarte hrana, un surâs de vagă duioşie s'a ivit: mustăciosul ursuz e mişcat.

Copiii prezintă pe rând strachinele. Unul vine cu mâna goală. Bucătarul îl întreabă:

— Dece n'ai adus o strachină de acasă? In ce vrei să-ţi pui mâncarea?

— Aveam o strachină acasă, dar s'a spart.

Părinţii săi, în neagră mizerie, n'au cu ce să-şi cumpere alte vase. Noroc însă că pe toate maidanele se află cutii goale, de conserve... Aceste cutii spurcate, sunt vesela săracului.

Copiii capătă o strachină cu mâncare caldă şi o jumătate de pâine. Imbătaţi de aburii supei, ameţiţi de mirosul pâne calde, pornesc înapoi spre casă,

şi parcurg kilometri întregi, ca să ducă mâncarea.

Uneori, un bătrân neputincios se apropie, flămând, de cazan. Bucătarului mustăcios şi ursuz, i se face milă, şi-i întinde şi lui o lingură de mâncare şi o jumătate de pâine.

DIN TOATĂ LUMEA

1) *Duncan Vail* (st.) *și Peter Tufts, ambii în vârstă de câte 7 ani, sunt doi buni jucători de polo și se antrenează zilnic, pe terenul Pinehurst (U.S.A.).*

2) *Un cutremur de pământ a sguduit de curând republica central-americană Guatemala, distrugând orașele Santa Lucia și Antigua. Fotografia noastră reprezintă istoricul oraș indian Antigua.*

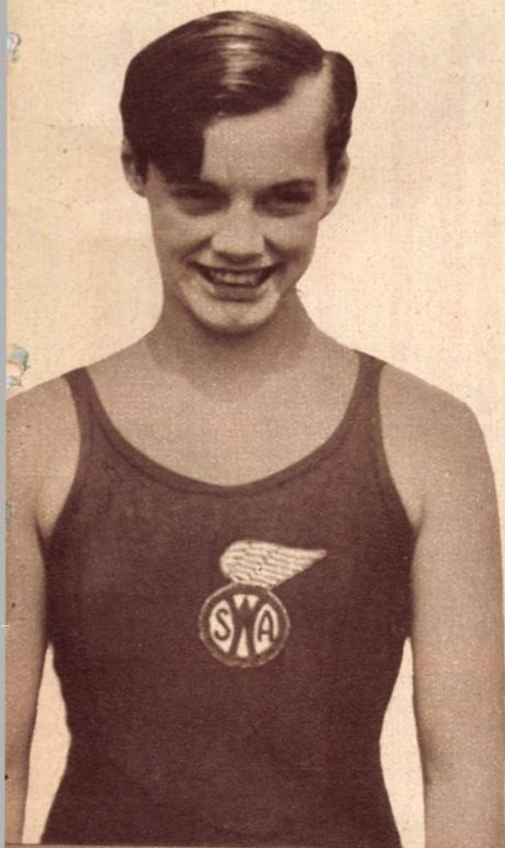

3) Dreapta: *Americana Eleanor Holm a stabilit un nou record de înnot pe spate, pe distanță de 140 metri.*

4) Stânga: *Clubul atletic polonez l-a exclus definitiv dintre membri, pe alergătorul Petkiewicz, pentru incorectitudini profesionale. Petkiewicz este considerat „al douilea Nurmi".*

5) Sus: Trei bandiţi au atacat casa milionarului american Glemby furându-i valori importante de aproape 80 milioane lei. In fotografia noastră, d-na Glemby, care trece drept „cea mai bine îmbrăcată americană" la Londra.

6) Stânga: Moştenitorul tronului etiopian a sosit cu avionul la Londra. Principele face o călătorie de studii şi agrement în Europa.

7) Bătrânul Henry Coté, în vârstă de 75 ani, a parcurs pe jos distanţa de 600 km., între comuna sa natală, Vannes, până la Paris.

8) Zilele trecute, cardinalul Bisleti a binecuvântat în curtea catedralei S-ta Marta din Roma, pe mamele şi copiii statului Vatican.

ORASUL BÂRFELILOR
Hollywood

Dacă Joan se va ţinea sau nu de cuvânt, rămâne de văzut. Dar curajul cu care a atacat chestiunea, a pus imediat capăt flecărelilor.

NIMIC nu e mai greu decât să desminţi un svon, care a început să circule.

Unele sunt creiate intenţionat, pentru a îndrepta atenţia publicului asupra unei artiste care trebuie lansată, procedeu care a contribuit în mare parte să facă din Gloria Swanson, Lupe Velez, Constance Bennett etc., ceeace sunt astăzi. Deci nu înăbuşirea acestor svonuri ne-ar interesa.

Supărător pentru cei implicaţi însă, e aluzia, insinuarea, şoapta care nu poate apărea în coloanele unui jurnal, dar care trece din gură 'n gură, făcând ocolul oraşului cât ai clipi din ochi. Nu e uşor să împiedici lumea să vorbească, dar nu e chiar cu neputinţă.

Joan Crawford aflând că se colporta despre o eventuală despărţire a ei de Doug junior, a procedat direct dând presei următoarele declaraţii:

„Poate că dacă aş da naştere unui copil, s'ar pune capăt stupidului svon că eu şi Douglas am fi pe calea unui divorţ. Ştiu ce vorbeşte lumea, dar n'am ce-i face. Dacă în societate luăm atitudinea unei fericite perechi de însurăţei, în luna de miere, spiritele bănuitoare vor spune imediat:

— „Hm, pozează, pentru a se crede că trăesc bine".

Dacă ne purtăm în public ca o pereche de oameni normali, fiecare din noi dansând cu diverse persoane, vor şopti imediat că ne-am plictisit unul de altul. Orice am face, de vorbit tot se va vorbi".

„Un copil însă, e un inel de solidaritate într'o căsnicie, cel puţin aşa cred ei. Atât Douglas cât şi eu, am vrut copii, chiar dela începutul căsătoriei noastre. Eu în special îi ador. Există oare moment mai nimerit să avem unul, decât acum, când bârfelile şi insinuările lovesc chiar în rădăcinile fericirii noastre? Un copil ar dovedi că Douglas şi eu ne iubim încă".

Dreapta: Robert Montgommery şi Joan Crawford, doi din protagoniştii filmului american.

Un alt menaj tânăr care ştie că va avea de luptat cu tot felul de bârfeli este acel al soţilor Clark Gable. Drept măsură preventivă s'au hotărît să apară foarte puţin în societate şi mai cu seamă să nu primească pe nimeni.

Unul care a mai uzat de sistemul lui Clark, a fost Robert Mont-

(Continuare în pag. 20)

Tragicul în opera lui Shakespeare

CÂȚIVA mari medici, specializați în diferite boli, adunând tot ce s'a scris asupra vieții lui Shakespeare și servindu-se chiar de scrierile lui ca îndreptar, au stabilit diagnosticul bolilor ce au torturat pe cel mai mare dramaturg al lumii.

Dacă, cu toată suferința, a scris piese ce s'au ridicat deasupra oricărei producții anterioare, neputând fi egalat până astăzi de niciunul din succesorii săi, ne întrebăm uimiți ce culmi ar fi atins, dacă ar fi fost sănătos? Medicii conchid însă că în cazul din urmă, piesele sale ar fi fost cu mult mai slabe. S'a retras de lume la 46 de ani și a murit la 53. Dacă s'ar fi bucurat de o sănătate perfectă, ar fi trăit poate mai mult, dar opera sa nu s'ar fi ridicat cu nimic deasupra producției unui scriitor mediocru. Cu alte cuvinte, bolile care-l chinuiau, au avut rolul unui stimulent neplăcut dar eficace, în cariera bardului dela Avon.

Opera lui Shakespeare pare străbătută de mania omuciderii. Mai toate piesele sale înoată pur și simplu în sânge și-ți dau impresia că autorul face totul, pentruca niciunul din eroii săi să nu vadă lăsarea cortinei. Un dramaturg nu poate lua o astfel de atitudine prin simplu accident...

Ca orice alt scriitor de profesie, Shakespeare a scris pentru public, adică pentru bani și puțini au fost cei ce și-au cunoscut atât de bine interesul. Iată însă că în loc de a amuza publicul de nobili blazați și de femei romantice, creea spectacole de groază.

După câte se știe, Titus Andronicus a fost prima sa piesă, în care din 18 personagii, rămân în viață până la urmă, numai cinci.

„Romeo și Julieta" are numai cinci nenorociri, — trei omoruri și două sinucideri, — dar și asta întrece cu mult ceeace ar îndrăsni să dea publicului într'o seară un autor modern.

In această din urmă tragedie, medicii văd o slabă încercare din partea lui Shakespeare, de-a scăpa de sub imperiul morbidului său stimulent, scriind o piesă populară, cu un pretext de „happy end".

Redusă la principii, ideea de bază a unei astfel de închegări cu sfârșit fericit, e totdeauna următoarea: Doi tineri vor să se căsătorească, dar nu pot și la urmă o fac totuș. Deosebirea între diversele piese de acest tip este atmosfera, caracterul eroilor, piedica ce desparte pe îndrăgostiți și ingeniozitatea cu care aceste obstacole sunt înlăturate, permițând tinerilor să se căsătorească și să trăiască fericiți.

E evident că apucându-se să scrie „Romeo și Julieta", Shakespeare intenționa să aplice vechea formulă, care a avut în toate timpurile succes. Se afla probabil într'una din rarele-i dispoziții bune. Liniștit și împăcat cu lumea când a început să scrie această faimoasă piesă, era pe cale să compună cea mai minunată poveste de dragoste, din câte se scrisese până atunci.

Niciodată nu s'a mai prezentat în teatru o situație mai simpatică decât a acestor doi copii, care se îndrăgostesc dar între ei se ridică obstacolul unei vechi uri de familie.

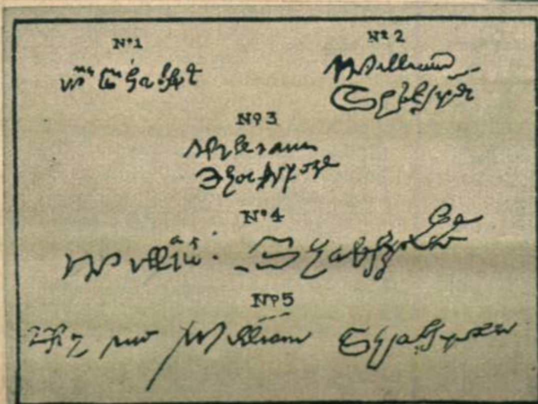
Intr'o tragedie, cauza nenorocirilor trebue să pară de neînlăturat, întocmai ca legile naturii. In „Romeo și Julieta" ura dintre familii e un obstacol special ales întrucât poate fi înlăturat oricând de autor, printr'o împăcare, ceeace se întâmplă chiar în încheere, dar prea prea târziu.

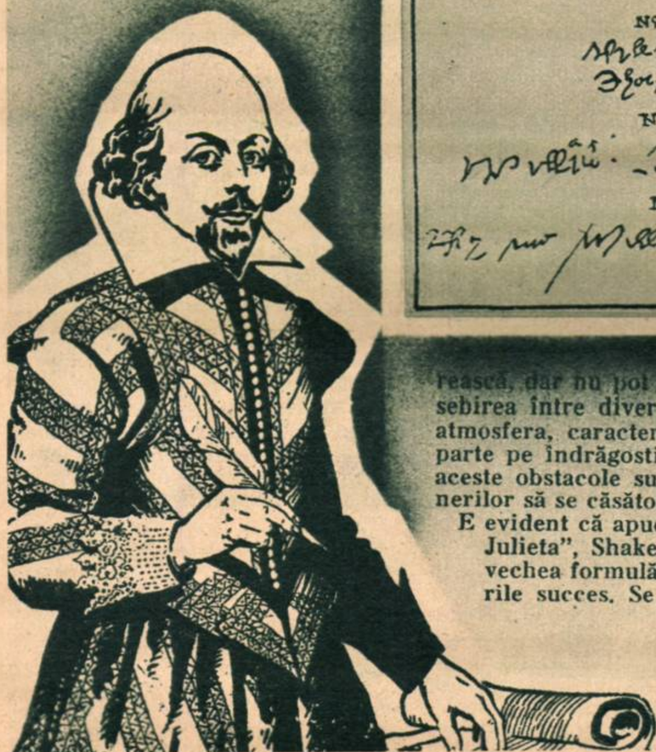
Două din suferințele care astăzi ar trece drept lipsite de importanță, dar care au exercitat cea mai puternică influență asupra marelui autor, atrăgând în mare parte pe celelalte, — au fost: oboseala ochilor și „paralizia sau crampa scriitorului". Suferințele acestea au devenit astăzi aproape necunoscute și dacă vre-unul din scriitorii moderni, ar avea simptomele bolilor de mai sus, n'ar avea decât să arunce condeiul, întrebuințând o mașină de scris, sau dictând unui stenograf.

Dar pe vremea lui Shakespeare nu existau

Figura reprezentativă a lui Hamlet, prințul Danemarcei.

Dr.: *Câteva facsimile din scrisul marelui dramaturg din care reese nervozitatea de care era stăpânit*
Jos: *William Shakespeare*

nici maşini de scris şi nici stenografi. Nu existau creioane şi se scria cu o pană de gâscă, muiată în cerneală, întrebuinţându-se nisip în loc de hârtie sugătoare, şi ceeace era mai rău decât toate acestea, oamenii obişnuiau pe atunci o scriere unghiulară gotică, în genul scrierii germane de astăzi, foarte greu de descifrat.

In manuscrisele lui Shakespeare ce se mai păstrează încă, medicii au găsit cele 18 simptome clasice ale „crampei scriitorului". Iritaţia nervilor era agravată de oboseala ochilor. In vremurile acelea nu existau corectări pentru astigmatism şi lipsa lentilelor necesare, îl făcea pe autor să se plângă de dureri de cap, în urma numeroaselor ore pe care le pierdea la scris şi la citit. Fără îndoială, acest efort sporia când lucra noaptea la lumina palidă şi pâlpâitoare a lumânărilor.

Acest abuz de sforţare intelectuală a degenerat cum era şi de aşteptat, în arterio-scleroză, iar nervii desechilibraţi de oboseală, l-au făcut pe Shakespeare să caute alinare în tutun şi alcool, astfel că la lista suferinţelor sale, se adaogă tabagismul şi alcoolismul. Marele scriitor mai era lacom şi se crede că ar fi suferit de „angina pectoris", una din cele mai dureroase boli de inimă, ale cărei accese îl atacau în mijlocul activităţii, şi nu le putea calma decât cu o înghiţitură sdravănă de alcool.

Alte câteva boli, sub imperiul cărora se crede că ar fi lucrat, sunt: apoplexia, cauzând paralizii parţiale şi aşa numitul „typhus locomotoraxia". Toate aceste rele la un loc erau mai mult decât trebuia, spre a şterge un om dintre cei vii. Shakespeare însă a reuşit să-şi câştige nemurirea, în ciuda lor şi poate datorită lor.

Se aşeza la lucru cu dureri de cap, cu ficatul înveninat şi cu arterele congestionate. In aceste condiţiuni, nu e de mirare că scriitorul devenise iritabil şi ursuz. Evita oamenii şi era ocolit de aceştia. Singurătatea-i era populată numai de personagiile pieselor sale, caractere modelate de degetele-i tremurătoare şi crispate.

Intrigile, pe care le înnoda, constituiau unicul mijloc de canalizare a setei sale de răsbunare, pornire ce-şi avea originea în nervii torturaţi de boală.

Mai departe, lucrând la „Romeo şi Julieta", Shakespeare cu amara experienţă a vieţii, s'a gândit probabil că dacă eroii săi ar fi ajuns să se căsătorească, n'ar fi trăit bine. Iubirea lor s'ar fi răcit, Julieta ar fi devenit o femee grasă şi lipsită de interes, iar Romeo ar fi ajuns un bărbat reumatic şi indiferent. I-a făcut astfel pe amândoi să se sinucidă, în clipa culminantă a iubirei lor, când erau încă tineri, sănătoşi şi frumoşi. Scriitorul proceda astfel poate şi din dorinţa de a revărsa efluviile toxice ale neurasteniei sale, asupra unor spectatori cari veniau sănătoşi, fericiţi şi inconştienţi, să se bucure de produsul nefericirii lui. Gândindu-se că în marea majoritate, asistenţa avea să prindă simpatie de cei doi îndrăgostiţi, îşi rezervă cruda satisfacţie de a-i pălmui în finală, cu tragedia acelei duble sinucideri.

Râsul e deviza spectacolelor moderne, deviză foarte bine inspirată de altfel. Ei bine, Shakespeare îndrăsnia să-şi copleşească spectatorii cu groază şi decepţie. Era cel mai sângeros dintre dramaturgi şi făcea totul pentru a scoate dintr'o tragedie, maximum de groază. Işi tortura spectatorul cu pregătirile asasinării lui Duncan şi remuşcările lui Macbeth şi ale Lady-ei Macbeth, care încetul cu încetul, înebuneşte.

In „Hamlet" sunt ucise şapte personagii, iar Ofelia se îneacă; tatăl lui Hamlet e prezentat ca victimă a asasinilor cari l-au omorît turnându-i otravă în ureche, în timp ce dormia, deci, nouă morţi în total.

„Regele Lear" cuprinde şase asasinate, o sinucidere şi o moarte naturală.

„Othello" are şi el o sinucidere şi o moarte naturală, pe lângă alte trei asasinate.

In „Pericle" patru personagii pier de moarte violentă şi astfel în 7 piese avem 51 de morţi, un record pe care nici un autor nu s'a mai încumetat să-l realizeze.

In „Neguţătorul din Veneţia" Shakespeare şi-a inversat procedeul de care s'a servit în „Romeo şi Julieta". Aci, totul pare pregătit cu sânge rece pentru o execuţie publică, dar când Shylock e pe punctul de a săvârşi un asasinat perfect legal luându-şi celebra livră de carne, autorul îşi ia seama, dând piesei o nouă întorsătură. Shakespeare se afla poate atunci într'una din clipe când suferinţele sale îi dădeau un scurt răgaz.

Nisbet în cartea sa „Geniu şi Nebunie", consacră un întreg capitol încercării de-a dovedi că Shakespeare ar fi fost nebun. Dar majoritatea medicilor moderni, cari au cercetat această latură, sunt de părere că marele englez a trăit şi a murit perfect sănătos, în ce privia intelectul. S'a temut adesea de nebunie şi asta e poate cauza, că mulţi dintre eroii săi prezintă diverse aspecte de desechilibru mintal.

Astfel Hamlet — după părerea doctorului H. Sommerville, — suferă de neurastenie acută şi de halucinaţii; Ofelia e deadreptul nebună; Macbeth prezintă simptomele paranoicului; Othello are deasemeni o criză de nebunie; Regele Lear e un maniac; Goneril, fiica sa, e după D-rul Sullivan o „monstruozitate spirituală", tot astfel e Lady Macbeth, care mai suferă şi de somnambulism; Brutus din piesa „Iulius Caesar" desfăşoară în chip magistral procesul unei depresiuni mintale; Timon din Atena e un megaloman, iar Constance din „King John" e îndrăgostită de moarte.

Toate aceste simptome sunt redate cu atâta precizie, încât orice medic modern poate numi, fără ezitare, tipul de menţă pe care-l reprezintă fiecare erou în parte, lucru pe care Shakespeare n'ar fi fost în stare să-l facă. El cunoştea doar modul în care se comportă un individ într'o anumită stare de nebunie. Creerul său torturat l-a făcut poate să se vadă adesea în rolurile eroilor săi, nebuni.

Contemporanii puritani ai lui Shakespeare, cari îl urau — pentrucă făcea teatru, bea, fuma şi căuta în ciuda suferinţelor sale, să guste din plăcerile vieţii, — răspândiră vestea că moartea scriitorului se datora unui abuz de băuturi alcoolice, la o petrecere făcută în tovărăşia lui Drayton şi Ben Johnson. Adevărul, după medicii moderni e că acel „tifos" i-a pus în cele din urmă capăt zilelor. Aceasta s'a întâmplat la patru săptămâni după acea petrecere, exact în ziua când împlinia 53 de ani.

E. G.

Hollywood cetatea bârfelilor

(Urmare din pag. 18)

gomery. Ducea împreună cu soţia sa o viaţă foarte retrasă. Rezultatul a înşelat însă cu totul aşteptările sale: a început să se şoptească, că soţii ar fi pe pragul unei separaţiuni şi că nu ieşiau nicăieri, pentrucă lui Bob i-ar fi fost ruşine să apară în tovărăşia soţiei sale.

Aflând aceasta, Robert a fost câteva zile înnebunit de furie. Apăru apoi de câteva ori cu drăgălaşa Betty Montgomery la vestita „Cocoanut grove" (grota nucilor de cocos) acceptară invitaţiile lui Marion Davies la două din fastuoasele sale serate, se fotografiară şi dansară împreună. Inaintea unor asemenea dovezi, gurile rele ale Holywoodului au fost nevoite să renunţe la cancanuri. Sunt şase luni de când nu s'a mai vorbit nimic de această pereche.

* * *

Mary Pickford şi Douglas Fairbanks formează o altă căsnicie, pe socotala căreia s'a bârfit mult. A fost poate o vreme când soţii s'au gândit la divorţ, dar niciodată n'au ajuns la o hotărîre definitivă, aşa cum pretindeau svonurile. Menajul Doug şi Mary a trecut într'adevăr prin tr'o criză de nervozitate.

Ingrozită de svonurile alarmante ce circulau şi pentru a le pune capăt înainte de a creea între ei o ireparabilă ruptură. Mary a străbătut în grabă un continent şi un ocean, spre a-l întâlni pe Doug la Londra. Inapoindu-se la Hollywood, cei doi au solicitat pentru prima oară în cariera lor concursul presei şi al fotografilor.

Au uzat de toate mijloacele spre a combate şoaptele ce se transformaseră în vuet.

Soţii s'au instalat iar la Pickfair, reluându-şi vechea viaţă.

La început reporterii s'au arătat foarte dârzi. Doug şi Mary impasibili însă au reînceput vechiul lor program printr'o de golf şi l-au sfârşit cinând în compania câtorva prieteni; ca de obiceiu.

Svonul a început să slăbească stingându-se după câtva timp cu totul.

* * *

Gurile rele au vorbit mult de Marlene Dietrich şi de Joseph von Sternberg. Venirea lui Rudolf Sieber, soţul actriţei, la Hollywood, a calmat întrucâtva bârfelile, iar faptul că cei trei: Sternberg, Sieber şi Marlene au început să apară peste tot, dând impresia unor buni prieteni, a avut efectul unui duş.

Odată cu plecarea soţului în Franţa, (pentru a-şi relua ocupaţiile în studioul european al „Paramountului") vechiul svon ar fi început poate din nou să circule, dacă nu s'ar fi ivit în timpul din urmă o complicaţie. Marlene apare acum în tovărăşia unui fost partener german, Hans von Twardowski.

* * *

Quartetul Janet Gaynor şi Lydell Peck, Charles şi Virginia Farrel atrage deasemenea atenţiile. Dar cele două perechi au ştiut să decepţioneze pe amatorii de bârfeli, apărând peste tot în grup. Janet şi Charles dansează adesea împreună, fără ca soţii respectivi să se alarmeze câtuş de puţin.

James Gray

SUNTEM încă în plină iarnă, un fapt pe care gerurile tăioase și uscate alternând cu burnițe reci ce se strecoară perfid prin vestminte, nu ne permit să-l trecem cu vederea. Prin saloanele și vitrinele magazinelor de modă au apărut totuș soli primăvăratici, sub forma pălărioarelor de pai.

Moda, acest despot universal — care se menține, sfidând secolele, mentalitățile, criza și nervozitatea oamenilor, poate tocmai prin frenetica inconstanță cu care-și variază atitudinile — se încăpățânează a decreta regulat, în miez de iarnă, vaporoase paiuri, iar vara, când căldurile culminează, compacte feutruri și catifele. Fenomenul acesta pare să aibe, la bază, o înzintă tendința de-a concura cloșurile ce apar pe terenurile sportive.

In ce privește țesăturile, stofa lucioasă ne-va părea în curând tot atât de lipsită de eleganță ca și un nas strălucitor. Trăim momentul unei violente reacții împotriva efectelor de somptuos. Care e cauza acestei subite modestii? Enigmă.

Tot ce vă putem spune e că nu ne vom mai simți bine decât în stofe ușoare, de-o țesătură sgrunțuroasă și în nouile mătăsuri discrete și mate ca o stofă.

Mătăsurile, părăsindu-și luciul și-au extins mult câmpul de întrebuințare, pătrunzând pe terenul stofelor. Astfel, nu vom mai fi silite să renunțăm la mătase, pentruc'ar fi prea „habillée" în unele ocazii și nici la stofă, pen-

Modele „Galeries Lafayette", București.

cercare de întrece între ferventele adepte ale modei, dornice de originalitate, însetate de voluptatea noutății; pe de altă parte, mulți îl pun în socoteala climei relativ blândă și oscilantă a Parisului cu primăveri timpurii și veri ploioase. Noi, ne mărginim să-l constatăm punându-ne cititoarele la curent cu ultimele expresii ale marilor centre creeatoare.

Vesele și capricioase, nouile pălării prezintă o bogată varietate de forme și combinații de pai și feutru, ce umbresc ștrengărește un obraz, desgolind jumătate cap și, aproape, întreaga frunte. Vedem astfel încântătoare berete, de preferință negre și tocurile garnisite cu torsade, de panglică, sau cu flori, apoi forme cu bor, în care regăsim influență canotier-ului și a pălăriilor bretone. Acestea din urmă sunt reminiscențe, ce constituesc elemente esențiale în colecțiile primăverii. Diferind prin modul de tratare al borului, genurile se aseamănă mult, armonizând de minune cu tailleur-ul și cu rochiile ușoare de stradă și pretrucă n'ar fi destul de elegantă, în aceleași circumstanțe. Ambele se pretează în mod egal modei și nevoilor noastre. Vom avea astfel tailleur-uri de mătase, destul de sobre și de practice pentru stradă, iar dacă vom poseda o rochie confecționată dintr'una din modernele stofe cu aspect rustic, nimic nu ne-ar împiedeca să apărem în ea la un ceai.

Vechea deosebire între stofele de stradă și cele de sport, nu mai există. Eleganța are primăvara aceasta principii cu totul noui. Vom purta dimineața și după amiază rochii simple, dar de o linie impecabilă, într'o serie de culori atât de originale, încât ne vor lumina întregul orizont. In valiza de week-end, vom lua o rochie de diner neagră, extrem de sobră, dar vom pleca mulțumite cu spiritul ușor, deschis senzațiilor.

Complicatul proces al rafinamentelor, se va concentra asupra siluetei, asupra tenului, unghiilor și părului — un câmp destul de vast și de acaparant pentru cochetăria noastră.

Yvette

Acceptă donațiunea sau o refuză?

Se așteaptă cu interes deciziunea Academiei Române

ZIARELE s'au ocupat de cazul curios al importantului legat Câmpineanu-Cantemir, lăsat Academiei Române. Testatorul institue Academia legatară universală a întregii sale averi, cerându-i să-i răspândească lucrările lui *literare, juridice* și *fiscale*.

Oricum ar fi socotită această dispozițiune: condiție, sarcină, obligație, s'a pus chestiunea *imposibilității* pentru Academie de a publica acele lucrări, de o calitate mai mult decât dubioasă.

Am dat peste una din numeroasele broșuri ale defunctului Câmpineanu-Cantemir, care coprinde o corespondență între autoritățile fiscale, referitoare la impunerea contribuabilului la venitul global. Pentru a se vedea genul de opere „juridice, literare și fiscale" ce defunctul înțelegea să se publice *în colecția Academiei Române*, reproducem aci coperta broșurii:

I. CÂMPINEANU-CANTEMIR

CHINEZISME FISCALE

— DAR VINE FETIȚA CHINEZA...

Ilustrațiunea reprezintă pe „d-ra A. C." care a... străruit și a reușit să obțină rezolvarea favorabilă a petițiunii de rectificare a impozitului la Ministerul de Finanțe.

Fetița chineză a fost onorată și prin testament, căci Academia Română — dacă ar avea fantezia să accepte donațiunea — trebue să-i verse o rentă viageră...

Vom ține în curent pe cititori cu mersul acestei nostime combinații, care interesează opinia publică.

Feudalitate in zilele noastre

FEUDALITATEA — formă de guvernământ ce se iveşte în Europa, la începutul Evului Mediu şi ia calea declinului după cruciade când nobilii săraciţi de costisitoarele expediţii, sunt siliţi să-şi vândă vastele domenii ce intră astfel în mâinile regalităţii, punând începuturile autocraţiei — părerea de mult dispărută, depe suprafaţa pământului.

Sus: *Senioria situată în vecinătatea vechei mânăstiri fondate de St. Magloire prin 577 după Chr.*
Dr.: *Inchisoarea insulei, constând din două celule.*

Nu mică va fi deci surpriza cititorilor când vor afla că mai există totuş un stat feudal, situat într'una din insulele Mânecei şi guvernat de *Sybil Hathaway, Seigneure de Serk*, care şi-a păstrat vechiul titlu normand de *„Dame de Serk"*. Dânsa trăeşte într'o casă ce se numeşte senioria, ridicată în 1565. Străvechiul titlu al „Seniorilor de Serk" a fost conferit în acelaş an lui Sir Helier Carteret de către regina Elisabeta.

Viaţa şi-a păstrat aci toată simplitatea şi seninătatea trecutului. Intrarea maşinilor, autobuzelor şi a tramvaielor e strict interzisă. „Ţinem ca Serk să rămâie o localitate pacinică, la adăpost de enervanta atmosefră a nouei civilizaţii" a spus d-na Hathaway, explicându-şi atitudinea.

Insula are trei mile lungime şi o milă şi jumătate lăţime. E încinsă de un brâu de stânci abrupte şi se ridică la 97 m. deasupra nivelului mării. Ocupaţiile de căpetenie ale locuitorilor sunt: pescuitul, prinderea racilor şi agricultura.

„La Dame de Serk" e căsătorită cu d. Robert Wooward Hathaway, englez naturalizat.

Aceşti seniori administrează insula după vechile legi şi tradiţii feudale. La ultima şedinţă a parlamentului din Serk s'a tranşat chestiunea reducerii impozitelor pe proprietate, dela şase shilingi şi şase penny la patru shilingi şi opt penny (circa 150 lei) pe an. Veniturile nu sunt supuse la nici un impozit.

E. G.

St.: *Seniorii Serk-ului hrănind porumbei.*
Jos: *Seniorul şi Doamna de Serk în fortăreaţa lor. Tunul care se vede în primul plan a fost dăruit Senioriei Serk de către Regina Elisabeta.*

DIN ALTE ŢARI

Los Angeles. Calif. Instalarea unui sistem de „clasificare a crimei" prin care delictele sunt triate după asemănările ce apar în maniera comiterii. Cazierul fiecărui criminal are acum o fişă pe care sunt notate particularităţile metodei sale de a opera.

Fotografia noastră reprezintă pe şeriful Trager şi pe sub-şeriful Biscailus, încercând maşina de identificare.

Amatorii de senzaţional, din Budapesta au găsit un material bogat în descoperirea făcută recentă că Maria Lenhard garderobiera cafenelei „Miami", este proprietara unui grajd de cai de curse. Caii aleargă sub numele şi culorile ei: auriu şi verde. Maria Lenhard duce o viaţă extrem de modestă, nu cheltueşte un ban pentru ea şi-a învestit tot ceeace a câştigat, în cumpărarea cailor şi antrenarea lor. Cea de a doua senzaţie a avut loc în ziua următoare când o doamnă care pierduse cu luni de zile înainte un inel de mare valoare în garderoba cafenelei Miami, a exprimat bănuială că grajdul Mariei Lenhard ar fi fost cumpărat cu preţul inelului său pierdut. Maria Lenhard îşi menţine modestul post, iar poliţia a întreprins cercetări spre a determina dacă într'adevăr caii au fost dobândiţi cu banii economisiţi din bacşişurile căpătate sau dacă nu i-a plătit cu ajutorul inelului D-nei Barta.

Un succes literar

„Mărgele de Măceş", Povestiri din vacanţă (versuri şi proză) e titlul unui nou volum al domnişoarei Marta T. Rădulescu.

Cititorii cunosc desigur succesul pe care l-a avut „Clasa VII-a", debutul literar al tinerei autoare, care n'are mai mult de 18 ani.

„Clasa VII-a" a fost una dintre cele trei cărţi, apărute anul trecut, care singure au avut două ediţii consecutive. Şi dacă ţinem seama de faptul că opera aceasta n'a văzut lumina tiparului decât în a doua jumătate a lunei Iunie, trebue s'o considerăm drept cartea care a avut cel mai mare succes literar.

„Mărgele de Măceş" dovedesc împlinirea aşteptărilor pe care d-ra Rădulescu ne îndreptăţia să le avem, după debutul literar al d-sale.

Apreciem în deosebi inovaţia de-a publica laolaltă, în acelaş volum, versuri şi proză, foarte adesea cu acelaş motiv de inspiraţie. Astăzi, când nimeni nu mai citeşte versuri este desigur cel mai bun mijloc de-a învăţa, în special generaţia de azi, că poezia este arta sublimă, arta care produce maximum de desfătare.

Nu obişnuim să facem critică literară în revista noastră, dar îndemnăm pe fiecare să citească „Mărgele de Măceş", noul volum al d-rei Marta D. Rădulescu, dacă voeşte să retrăiască clipele de fericire ale primei tinereţi.

Cartea a apărut la „Scrisul Românesc" din Craiova şi e frumos tipărită.

Marele concurs distractiv

organizat de

Realitatea Ilustrată, ziarul Dimineaţa şi revista Rebus

PREMII

5.000 LEI, în numerar.
UN APARAT DE RADIO cu 3 lămpi direct la priză, marca „Lorenz".
5.000 LEI, în volume literare.
O BICICLETĂ elegantă.
1.000 kgr. lemne de foc.
UN PATEFON marca „Odeon".
O LADĂ de şampanie „Rhein".
UN COSTUM tricotat „Monica".
6 LINGURIŢE DE ARGINT.
TREI STYLOURI „HARO", cu peniţă de cristal.
UN ABONAMENT pe un an la „Realitatea Ilustrată".
UN ABONAMENT pe un an la revista „Rebus".

N. B. — Toate acest premii sunt oferite de cele trei publicaţii de mai sus, cari au dat o deosebită atenţie acestor distracţii instructive.

Concursul constă din deslegarea tuturor problemelor propuse, pe rând, în cele trei publicaţii specificate. Dăm acum:

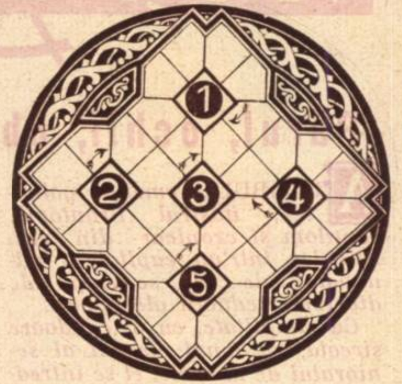
PROBELMA XXVI-a .(Fagurele)

(Problema precedentă o găsiţi în „Dimineaţa" de Sâmbătă 30 Ianuarie).

I. Literele celor cinci cuvinte pe care le veţi căuta, se formează în jurul fiecărui număr, având fiecare câte opt litere.

II. Fiecare cuvânt porneşte din căsuţa în care se află săgeata şi merge tot în direcţia indicată de ea, adică în sensul acelor unui ceasornic.

1) Autorul celebrei „Cugetări" din albumul cu scoarţe

violete, al lui Topirceanu. 2) Foaia care rezumă întreaga ideologie a unui partid politic. 3) Dacă n'ar exista ea, ar pieri şi demagogii. 4) De domeniul fanteziei. 5) Au cămaşă neagră, uneori, poartă ghitară şi locuesc în cismă!

(N. B. Problema următoare o găsiţi în ziarul „Dimineaţa" de Sâmbătă a. c.).

N. R. Problemele din partea II-a a concursului s'au primit până la 25 Ianuarie. Fiecare va participa cu atâtea şanse, câte probleme a deslegat. In curând vom termina şi partea III-a, după care se va face distribuirea premiilor.

R.

SPORT

Tennis

Cupa Dawis pe anul 1932.

Anul acesta, marea competiţiune mondială se prezintă cu totul altfel decât în anul trecut. In 1931, finala interzone a pus faţă 'n faţă Statele Unite şi Anglia. Ultima, cu mai mult noroc şi graţie formei insuficiente a lui Sidney Wood, a reuşit să ajungă la Challenge Round. Aci, Franţa a câştigat destul de net, Cochet fiind în excelente condiţii.

Acum însă, prin introducerea lui Vines în rândul yankeilor, Anglia ne apare victimă sigură astfel că vom avea din nou ocazia să admirăm un match U. S. A.—Franţa. Challenge Round-ul va depinde numai de dublu. Cochet va câştiga ambele matchuri de simplu, iar înlocuitorul lui Borotra, indiferent dacă ar fi Féret sau Boussus, va ceda amândouă matchurile. Nu trebuie să uităm că echipa Cochet-Brugnon a ieşit învingătoare în 1930 şi 1931 în matchurile cu Van Ryn-Allisson şi Hughes-Perry, respectiv. Astfel, prin această prismă, Franţa are şanse să-şi păstreze şi anul acesta preţioasa cupă.

M. Seni

BON de PREMII No. 26

Numele ....

Adresa ....

RUBRICA femei

Părul, ochii, obrazul, piciorul?

AUTORUL „Femeilor galante", ilustrul Brantôme, gentilom și cronicar din sec. XVII-lea într'un capitol al minunatei sale cărți, se ocupă de diversele seducții ale femeii.

Cu simplitate, cu o candoare șireată, cu tonul elegant al seniorului de la curte, el se întreabă: care parte a frumuseții femeii, seduce mai mult inimile bărbătești?

Ştrengarul francez, remarcase — în bogata lui experiență, — că centrul de atracție, variază de la o femee la alta, că farmecul se concentrează la una în ochi, la alta în grația savantă a coafurei, la alta în coloritul pielei, în zâmbetul splendidei guri, în gesturile mâinei, sau în curba divin modelată a gambei.

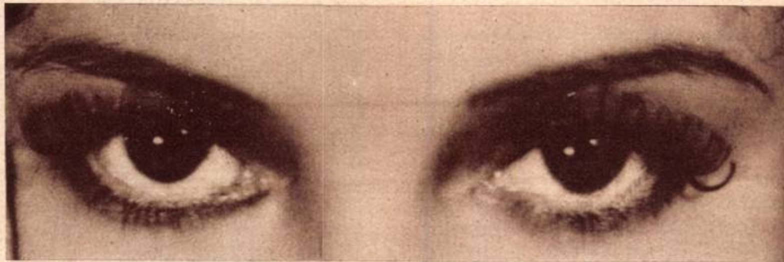
Brantôme avea dreptate. Cea mai frumoasă dintre femei, are — în bogăția ei de daruri, unul superlativ, o calitate ce domină pe celelalte, le copleșește și eclipsează. După cum în cea mai urâtă femee, trebue să fie o însușire, care să răscumpere până la un punct, vitregia și avariția naturei. E clasic de pildă complimentul ce se face urâtelor, că au ochi frumoși...

Nu mai puțin șirete ca faimosul conmesean al regelui Enric al III-lea, femeile și-au dat seama de mult de aceasta și fiecare din ele ține să evidențieze o calitate mai presus de toate, o atracție care să devină un fel de specialitate personală. Sunt, de pildă unele, care țin, înainte de toate, la frumusețea părului lor. Ce de îngrijiri, ce de cercetări amănunțite pentru descoperirea celei mai potrivite coafuri, ce de tincturi savant dozate, ce decolorări îndeplinite cu o grijă de chimist scrupulos!...

Şi când se întâmplă ca undeva, într'un salon, să întâlnească pe tânărul care apreciază înainte de toate la o femee frumusețea părului și femeia cu păr incomparabil, ce comunitate în admirație, ce extaz delicat, ce conversații romantice, pline de citate din autori cu renume!...

Alte femei — acestea sunt cele mai numeroase — țin la splendoarea ochilor lor. Şi atunci intră în scenă gama privirilor studiate, ochii ridicați în sus cu candoare, plecați în jos enigmatic, aruncați departe cu profundă reverie, umeziți cu artă, sau înfipți cuceritor, îndrăsneț drept în ochi cercetători din față!

Sprâncenele sunt sacrificate adâncimei privirei, genele suferă, sărmanele, sub țepănoșia rimelului, pleoapele sunt uneori albăstrite fin, sau unse ca să pară mereu umezite de nu știu ce lacrimă ștearsă pe furiș!...

Dar cel mai solid venit al caselor de cosmeticuri, al institutelor de frumusețe, este mania pieliței de camelie, de porcelan, de catifea, de... (vedeți cărțile de poezii și proză). Pentru frumusețea obrazului femeile cheltuesc în lumea întreagă, în fiecare an, sume ce ar echilibra bugetul țărilor bântuite de criză, fără nici o altă conferință la Geneva sau aiurea.

Ce femee poate rezista seducției borcănașelor cochete, a tuburilor lucioase multicolore, a sticlelor artistic tăiate, a cutiuțelor multicolore? A!... Surorile mele, suntem slabe în fața misterului unui borcănaș, promițător de atâtea satisfacții și fericiri!

Fericiri, da. Căci ce știu bărbații? Cu gura plină de făină de orez, de unt de cacao sau cu buzele înălbite de pudră sau înroșite de... roșu, ei vor exclama mereu în extaz: ce frumoasă ești!...

Dar sunt alte farmece mai puțin trucate. De pildă, farmecul unei mâini fine, moi, frumoase. Dormiau cu mănuși, doamnele de la curtea regilor Franței se aduceau uleiuri și paste tocmai din Orient, în flacoane prețioase, pe galere cu pânze colorate, căci în trecut o femee care nu avea mâinile cum e crinul, era desconsiderată. Regina Anna de Austria, mama Regelui-Soare, era celebră în toată lumea pentru frumusețea mâinilor ei. Ea avea mănuși pentru toate orele zilei și pentru masă, unele mai largi, ca să poată mânca.

In zilele noastre, cu ocupațiunile mai complicate ale femeii și cu sporturile, mâinile au cam pierdut locul primordial pe care-l aveau în trecut. Totuși mai sunt bărbați cari prin atavism probabil — pun frumusețea mâinilor mai presus de orice.

Cât despre eleganța piciorului femeesc, ea a fost suprema preocupare a epocei de după războі, când — unică în analele omenirei — a bântuit moda rochiilor până la genunchi. Dintr'odată rochiile au fost tăiate la jumătate, și au apărut ceeace niciodată până atunci nu se contemplase în plin, pe stradă, picioarele contimporanelor noastre. Surpriza a fost uneori plăcută, alte ori mediocră. Femeile însă au ținut morțiș la această modă, câțiva ani în șir.

Şi ce cheltuială de ciorapi, ce invenții miraculoase de pantofi, fragili, făcuți doar ca să fie admirați și cari nu rezistau pavajului groaznic al Bucureștilor, mai mult de câteva săptămâni.

Dar ochiul s'a delectat pe sinuozitățile ideale ale gambelor bine făcute și din această admirație așezată cam prea aproape de pământ, nivelul sentimental s'a coborît și el prea jos. Rezultatele s'au văzut: o oboseală generală, un fel de neurastenie colectivă, o atmosferă pâcloasă, sălcie, ce urmează totdeauna epocilor de excitație încordată.

A fost epoca picioarelor. Va veni cumva aceia a... capetelor? Se va ridica aprecierea, gustul masculin, pânăla cercetarea sufletului femeii... Această comoară de multe ori nesocotită, părăsită dacă nu călcată în picioare?

Când să fie epoca inimei?

Lucrezzia Kar.

De vorbă cu cititoarele

Nuța de la Iași. Pe cât știu, astfel de reviste nu avem în românește. Totuș scrieți la una din marile librării din Capitală, de pildă: Cartea Românească, Socec.

Alice. Scumpă d-nă Alice, mă tem că vrei să mă bagi și pe mine în cofă, cu tragedia d-tale. Care copil la șase ani se desbracă singur și poate să ascundă rufele intime de ochii mamei? Dar hai să te cred! Iți urez însă să te creadă și un doctor, care singur ar avea darul să convingă pe soțul d-tale că accidentul s'a produs cum îl povestești.

Deci sfatul meu e să te adresezi împreună cu soțul d-tale la un specialist bun, care să vă împace pe amândoi.

Lily. Iași Repet pentru a nu știu câta oară că rețeta ce doriți o veți găsi în colecția Realității Ilustrate. Am dat-o de zeci de ori la *Poșta Laurei.*

Cu inima întristată. Luați Glando-mamine. Faceți o cură.

Fina. Aveți la rubrica modei ceeace vă interesează.

Crisantema. Eu cred că numai mândria și gândul de-a nu-ți sta în calea fericirei l-a făcut pe cel ales să se poarte astfel.

Dealtminteri, din tot ce-mi scrii, văd că e o fire timidă și nu cred să îndrăznească într'o zi să facă ceva împotriva părinților. In orice caz, dragostea lui nu e destul de puternică pentru a brava orice. Deci, eu te-aș sfătui ca în ziua când ți se va prezenta o partidă bună și un băiat fără prea multe complicații de familie, psichologice, etc. să-ți calci puțintel pe inimă și să-l iei.

Să știi de la mine, scumpă Crisantemă, că dovada cea mai mare a dragostei unui tânăr, în societatea noastră burgheză, a rămas tot invitația la ofițerul stărei civile și acel care o amână sub diferite pretexte nu iubește cu adevărat.

Laura

Căminul

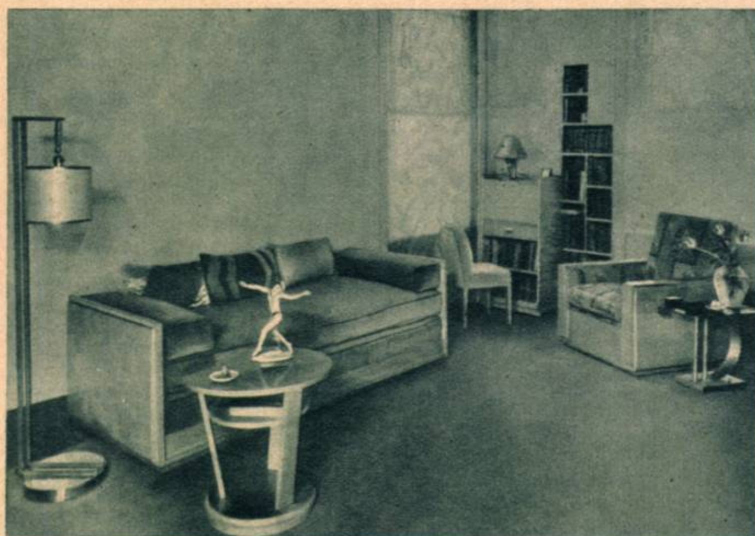
Arhitecţii moderni ridică astăzi prisme simetrice, şi au eliminat complet efectele de stucatură ce îmbâcsesc faţadele clădirilor de acum 20—30 de ani. Pătrate largi şi solide, fără urmă de arcuire, singurul ornament fiind ferestrele, ce strălucesc cu voioşia noutăţii.

In interior, camerele dau impresia unor cutii mari şi luminoase. Plafoanele au coborît mult, iar amoraşii sau florile de ipsos ce se reliefau altădată în centru, deasupra candelabrelor încărcate, în cele patru unghiuri ale camerei şi deasupra uşilor, au dispărut fără urmă. Pereţii poartă tapete cu desene vagi, în culori sobre şi totuş calde.

In această ambianţă de simplicitate, tot ce constitue mobilierul e scund, elastic şi intim. Rudimentare jocuri geometrice, te surprind printr'o captivantă asimetrie. Inspirată de nevoile timpului, noua modă lansată de modernism, oferă interioare ce realizează un admirabil complex de economie, confort şi eleganţă, numeroaselor căsnicii cu resurse modeste, unde femeea e silită să lupte pentru existenţă alături de bărbat, consacrând 8—9 ore din zi unei ocupaţii extra-casnice.

Câteva cuburi bogat capitonate formează o garnitură de mobilă, ce începe cu fotoliul larg, sfătos şi degenerează, din piesă în piesă, pânăla taburel. Patul la rigoare, poate lua în cursul zilei aspectul

unei originale sofale. Biblioteca, dacă nu e practicată în zid, şifonierul şi alte piese, prezintă ingenioase adiacenţe. „Milieu"-rile albe, cu bogatele lor broderii, au fost abandonate, bibelourile mult reduse, oglinzile unghiulare sau ovale şi-au pierdut ramele, iar mesuţele pitice distribuite cu dibăcie, aduc cea mai graţioasă completare.

Nimic încărcat, nimic căutat, totul pare plăsmuit de fantezia vioaie şi proaspătă a unui copil.

Nu mai rămâne decât ca stăpâna casei să-şi reflecte personalitatea: un şal, o bucată de dantelă aruncată cu artistică neglijenţă, câteva perne şi câteva flori, aduc svonul feminităţii, creând o coldă şi parfumată atmosferă de intim.

Interioarele acestea au, prin rafinamentul naivităţii lor, un efect de destindere, de epurare, asupra spiritului congestionat de acuitatea problemelor cotidiene.

E. A.

JACK LONDON

(7

Puiul de lup fu cuprins de o teamă nouă, căci toate acestea erau și mai necunoscute. Pitindu-se în pragul vizuinei, privi lumea. Perii se zbârliră și în fața vrăjmășiei pe care o bănuia, buzele strânse mârâiră sălbatec și amenințător. Cu micimea și spaima lui, arunca o sfidare universului nemărginit.

Și iată că nu se întâmpla nimic deosebit. Privea mereu și uită să mai mârâe. Uită că-i era frică. Văzu întâi ceeace era mai aproape: o parte a torentului care scânteia în soare; un brad uscat, în picioare, pe o costișe, costișea care urca până sus, la pragul vizuinei unde sta pitit.

Puiul de lup până acum mersese pe teren drept. Nu căzuse niciodată și nu știa ce înseamnă a cădea. Voind să meargă mai departe, se pomeni mergând în gol. Labele dinainte pășiră 'n aer, în vreme ce labele dinapoi rămâneau pe loc. Căzu cu capul în jos. Lovitura pe bot a solului îi făcu să scheaune. Apoi se pomeni, că se rostogolește în jurul lui însuși. Fu cuprins de-o spaimă nebună. Necunoscutul pusese laba pe el și nu-i mai da drumul; îl va strivi de ceva, de bunăseamă, acum- acum. Infricoșat, puiul de lup începu să latre ca un cățel.

Costișea se îndrepta de la un loc. Puiul de lup ajunse pe un pat de iarbă unde se opri. Mai scoase un lătrat de groază, apoi un lung răcnet de ajutor. După aceea, ca de obicei, începu să se lingă pe blană de lutul care-o mânjise. Isprăvind, se așeză în coadă și începu să privească'n jur, asemenea întâiului om care s'ar pomeni în planeta Marte.

Puiul de lup sfărâmase zidul lumii și Necunoscutul își desfăcuse ghiarele. Nimeni nu mai făcea puiului niciun rău. Intâiul om în Marte ar fi fost mai puțin liniștit. Fără prejudecăți, fără a ști ceva. puiul de lup dovedia că e un perfect explorator.

Plin de curiozitate cercetă iarba pe care se afla, mușchiul, plantele care-l împrejmuiau. Se uită cu luare-aminte la trunchiul bradului uscat de la margine. O veveriță care da ocol trunchiului, se pomeni căzând pe lup. Puiul îngrozit iar dete înapoi și lătră. Dar veverița care se speriase la fel, se urcă repede în vârful copacului unde începu să chirăe sălbatec.

Puiul de lup prinse curaj și deși dete peste o ghionoaie, își văzu de drum, încrezător. O pasăre, *Mosse-bird*, (trăește pe spinarea cerbilor puricându-i), se abătu pe capul puiului de lup, care voi s'o alunge cu laba. Dar gestul îi atrase o ciocănitură pe bot încât se pomeni pe spate, urlând. Urletele speriară pasărea, care sbură.

Puiul de lup învăța lumea. Mintea lui înbrumată făcea deosebiri vagi. Sunt lucruri vii și lucruri care nu sunt vii. Trebue să te ferești de cele dintâi. Celelalte stau pururi locului pe când viețuitoarele se mișcă din loc în loc și nu știi la ce te poți aștepta de la ele. Trebue să fi gata la orice, în fața lor.

Mergea stângaci. O ramură a cărui distanță n'o prețuise exact l'a lovit peste ochi, alta i-a sgâriat coapsele. Terenul inegal îl făcea să cadă pe spate sau s'o pornească repede înainte. Se lovea la picioare, la cap. Pietricelele îi fugeau dintre labe. Toate aceste mici nefericiri îi făceau educația. Se potrivea tot mai mult, puiul de lup, lumii din jur.

Născut să fie vânător de carne (deși nu știa) căzu pe neașteptate pe un vânat — întâia oară, la întâiul lui pas în lume! Se pomeni în fața unui cuib de ptarmigani, cuib foarte bine ascuns însă și căzu în el. Puiul de lup încercase să meargă pe un arbore dezrădăcinat, căzut la pământ. Coaja se desprinse sub pași, lătrând speriat se răsturnă, rupse câteva ramuri înfrunzite ale unui tufiș și se văzu, jos, între șapte pui de ptarmigan. Puii începură să piue și puiului de lup îi fu frică la început. Iși dete seama numai decât de micimea lor și prinse curaj. Puii se agitau. Puse laba pe unul care începu să se zbată și mai mult. Ii plăcu. Adulmecă puiul și îl luă în gură; puiul se zbătu violent și îi înțepă limba cu ciocul. Lupul fu cuprins deodată de foame. Strânse puternic fălcile. Oasele mici părăiră și gura i se umplu de sânge cald. Gust bun. Carnea era asemenea celei pe care o aducea lupoaica, dar vie între dinți acum, era și mai bună. Mâncă puiul de ptarmigan și pe ceilalți, toți. Apoi își linse buzele cum făcea mama lui și începu să se cațere, spre a ieși din cuib.

Ii eși întru întâmpinare o vijelie de pene: mama puilor. Uluit de avalanșă, orbit de bătaia aripilor furioase, își ascunse capul între labe și începu să urle. Loviturile plouau. Păsărea era în paroxismul furiei. Până când puiul de lup se'nfurià și el. Ridică botul, latră și lovind cu labele își vârâ dinții mici într'o aripă a dușmanului, pe cari începu s'o zgâlțâie cu putere. Pasărea lupta mereu, dând din aripa liberă'n văzduh. Era întâia bătălie a puiului de lup. In furia lui uită cu desăvârșire de Necunoscut. Pieri orice urmă de frică. Lupta să se apere împotriva unei vietăți pe care o sfâșia, a cărei carne era bună la gust. Cunoscu fericirea de-a ucide. Dupăce gâtuise vietuioare mici, voia să gâtuie acum una mare. Era prea ocupat și prea fericit ca să-și dea seama că e fericit. Infiorat, era amețit de noua cale a vieții care se deschidea largă, înaintea lui.

Mârâind între dinții încleștați, ținea strâns aripa mamei, care-l scoase din tufiș, încerca să scape, în timp ce el o trăgea spre loc deschis. Penele zburau ca zăpada. După câteva clipe pasărea părea că nu mai luptă. Lupul îi ținea încă aripa și amândoi, pitiți pământului, se priviră. Ptarmiganul îi înțepă botul cu ciocul, botul îndurerat mai dinainte. Puiul de lup închise ochii, fără să descleșteze colții. Loviturile se'nmulțiră și lupul încercă să se tragă înapoi. Dar uitând că ține aripa, trăgea ptarmiganul după el și ploaia de înțepături cădea tot mai deasă. Pofta de luptă a lupului se stinse și descleștând fălcile dete drumul pasării; apoi întoarse spatele și o șterse și el, destul de puțin glorios.

Se culcă spre a se odihni nu departe de tufiș, cu limba scoasă, abia respirând, cu botul îndurerat, gemând. Simți că-l pândește ceva grozav de-asupra lui, în văzduh. Necunoscutul cu toate spaimele îl cuprinse și instinctiv se trase la adăpostul unui tufiș de-alături. Simți în acelaș timp adierea unei respirații puternice și un trup înaripat trecu repede pe lângă el, sinistru și tăcut. Un uliu, scoborât din tăriile albastre, era cât pe-aci să-l înhațe.

Șovăind, dar revenindu-și din teamă, puiul de lup cerceta în jur, ce se petrecea. Mai încolo ptarmiganul, pasărea-mamă zbura de-asupra cuibului pustiit. Durerea n'o lasă să vadă săgeata înaripată a cerului. Puiul de lup (lecție pentru mai târziu) văzu uliul căzând fulgerător peste ptarmigan, vârându-și ghiarele în trupul pasării, văzu sbaterile victimei, într'un țipăt de agonie și sborul în cer, mai departe, al uluiului biruitor cu prada.

Nu mult după aceea puiul de lup plecă din adăpost. Invățase multe. Lucrurile vii erau carne și erau bune de mâncat. Dar lucrurile vii când erau mari puteau lovi; mai bine să mănânci lucrurile mici, ca puii de ptarmigan, decât cele mari, ca pasărea pe care a luat-o uliul. Poate mai sunt și alți ptarmigani. Voi să se ducă să vadă.

Ajunse la țărmul torentului. Nu mai văzuse apa. Inaintă să meargă'n apa, a cărei fată era atât de netedă. Dar intrat în apă începu să urle, apucat iar de Necunoscut în ghiarele lui. Apa era rece și puiul abea își trăgea sufletul. In locul aerului se pomeni în plămâni cu apă. Era catastrofa cea mai mare, moartea, de care se temea mai mult ca de orice. Dete din labe și se pomeni la suprafață, înotând, spre malul celalt al torentului. Cuprins într'un vârtej se pomeni dat la fund, apoi ridicat în sus de o putere mult mai mare decât el. Dat peste cap de câteva ori, lovit de stânci, puiul de lup urla ori de câte ori scotea capul din valuri. Aruncat la mal, se scutură cu frenezie. Primise încă o lecție în școala vieții. Apa nu era vie și totuș se mișca. Părea tot atât de tare ca pământul, dar nu era. Deci: lucrurile nu sunt totdeauna ceeace par, de aceea trebue să fi pururi la pândă și neîncrezător și să nu te lași până nu afli adevărul. Teama de Necunoscut, neîncrederea moștenită, crescu și cu noua experiență.

Il mai aștepta încă o întâmplare. Puiul de lup băgase de seamă că nimic în lume nu era la fel ca mama și îi fu dor de ea. Ca și trupul, creerul lui mic ostenise. Intr'o singură zi trecuse prin mai multe lupte și nevoi decât în toate zilele vieții lui, până atunci. Cădea de somn. Și porni astfel, cuprins de un simțimânt de singurătate și crudă izolare, spre vizuină, unde trebuia să fie și mama.

Se târa după un tufiș când auzi un țipăt care-l sperià. Pe dinaintea ochilor trecu repede o lumină gălbue. Era o viperă. N'ar fi scăpat cu viață puiul, dacă nu s'ar fi ivit lupoaica. Puiul se alese numai cu zgârieturi ușoare, pe care i le lăsase mama. Apoi intrară'n vizuină, unde se culcară.

LEGEA FOAMEI

Puiul de lup se desvoltase repede. După două zile de odihnă, cuteză să iasă din nou din vizuine. A dat peste un pui de dihor pe care l'a mâncat. Nu s'a mai rătăcit și când s'a simțit istovit s'a întors în cavernă, pe acelaș drum, să se culce. Ieșia astfel în fiecare zi, umbla și lărgea tot mai mult cercul lui.

Incepu să măsoare mai precis forța și slăbiciunea lui, când trebuia sa cuteze și când era mai bine să se ferească. Hotărî [illegible] prevăzător și să nu cuteze decât atunci când era sigur de succes. Numai atunci se putea lăsa în voia poftelor lui de luptă.

Furia se ivea uneori drăcească, mai cu seamă când da peste un ptarmigan. Când întâlnea o veveriță chirăind în vârful bradului, mârâia tot felul de înjurii spre ea și pleca. Când zărea pasărea cerbilor, furia lui creștea la paroxim, căci nu uitase că-i ciocănesc odată botul. Iși amintea și de uliu și când zărea o umbră mișcătoare coborâtă din cer, da fuga și se pitia sub tufiș.

Veni însă o vreme când nu se mai sperià atât de ușor: când își dete seama că și el la rândul lui era temut. Fără să se mai târască, începu să aibe mersul pieziș al mamei, să se strecoare repede, abia zărit, aproape imaterial.

Dorința de-a ucide crescu zi de zi și era furios cu deosebire pe verițe a căror palavrageală vestea toate viețuitoarele din jur că se apropie lupul. Dar precum pasările-și iau sborul, veverițele se cațără'n copac și puiul de lup n'avea ce face, decât să pândească să le prindă pe pământ.

De mare vază se bucura lupoaica în ochii puiului. Lupoaica se pricepea să vâneze carne și-i aducea și lui. Și nu se speria de nimic. Puiul nu-și da seama că lupoaica învățase și știa mai mult decât el și de aceea era viteazăa; el nu vedea în ea decât marea putere. Lupoaica îl silia pe el la supunere și cu cât puiul creștea cu atât era mai puțin ertătoare. După loviturile de labă urmară mușcăturile usturătoare. Și o respecta și din această pricină.

Se ivi a treia foamete, cu deosebire grea și puiul de lup suferi iar, dându-și mai bine seama, ascuțișul foamei. Lupoaica alerga mereu după un vânat pe care nu-l găsea și uneori nici nu se mai întorcea în vizuină să se culce.

Puiul de lup gonia și el după vânat și nici el nu găsea nimic. Dar această jale ajuta la desvoltarea spiritului și priceperea, înțelepciunea lui crescură. Cercetă mai de-aproape obiceiurile veverițelor și se obicinui să facă săritura mai iute, să le prindă. Luă aminte la moravurile șoarecilor de pădure și învăță să scormonească pământul cu laba, ca să-i scoată din ascunzătoare. Nici umbra uliului nu-l mai făcea să fugă în tufiș. Proptit în coadă, de desperare, se lăsa descoperit și provoca pasărea cumplită care zbura sus. Știa acum că sus, în cer, pasărea sburătoare e carne bună de mâncat și de care măruntaele lui aveau atâta nevoe. Dar uliul și șoimul nu vreau să înceapă lupta cu lupul care pornea mai departe gemând, de desamăgire și foame.

Foametea se încheiă într'o bună zi. Lupoaica aduse carne acasă. Carne ciudată și deosebită de carnea obicinuită. Era numai pentru el. Lupoaica se săturase, mâncând toți ceilalți pui. Puiul de lup nu știa. Nu știa nici câtă disperare se afla în fapta mamei, disperată. Singurul lucru care-l interesa era potolirea foamei și cu fiecare înghițitură din carnea micului râs, mulțumirea lui creștea.

Stomacul plin îndeamnă la odihnă și puiul de lup în cavernă, adormi proptit de mama lui. Un urlet al lupoaicei, un urlet cum nu mai auzise niciodată, îl făcu să se deștepte deodată. Poate că niciodată în viața ei lupoaica nu urlase astfel. Căci ea știa că nimeni nu jefuește o vizuine de râs, nepedpsit. Venise mama puilor. Lupoaica o zări, în lumina puternică a după-amiezei, pitită la gura cavernei.

La vederea râsului blana lupoaicei se sbârli, apoi se așeză la loc. Nu era nevoe nici de instinct nici de judecată. Răcnetul de furie al mamei rămasă fără pui, după un mârâit în creștere devenind urlet îngrozitor, spunea destul de lămurit de ce era vorba. Puiul de lup simți fierbând în el miracolul vieții. Se ridică și alături de lupoaică începu să mârâe vitejește. Dar lupoaica îl aruncă deoparte, cu dispreț.

Râsul nu putea sări, deschizătura vizuinei fiind prea strâmtă și prea scundă. Inaintă de-abușelea spre a face săritura de îndată ce va găsi mai multă lărgime. Dar lupoaica nu-i dete răgaz, se aruncă asupra râsului.

Puiul de lup nu vedea bine lupta. Cele două fiare urlau, mârâiau scuipau, se sfâșiau. Râsul să bătea cu ghiarele și dinții; lupoaica nu se folosea decât de colți. Puiul de lup, folosind o clipă favorabilă se aruncă și el în luptă, vârându-și dinții în laba dinapoi a râsului. Se agăță mârâind furios și fără să-și dea seama a înțepenit laba râsului, dând astfel lupoaicei un ajutor mare. Intr'un vârtej al luptei, puiul fu azvârlit deoparte.

Lupoaica și râsul se aflau față în față. Inainte de-a se arunca iar, râsul cu laba dinainte sfâșiă umărul puiului de lup până la os, și-l zvârli de zidul cavernei. La urletele fiarelor se adăugară țipetele ascuțite și plângătoare ale puiului. Lupta nu încetase când puiul de lup, cuprins de o nouă furie vitejească, se aruncă iar asupra labei dinapoi a râsului, unde rămase până la încheerea bătăliei.

Râsul fusese doborât. Dar nici lupoaica n'avea o înfățișare prea victorioasă. Incercă să alinte puiul și să-i lingă umărul rănit. Dar din pricina sângelui pierdut era atât de istovită că rămase o zi și o noapte întinsă pe leșul vrăjmașului fără a se putea mișca, abia respirând. Vreme de-o săptămână nu ieși din vizuină decât spre a bea apă și mergea greu, încet. Râsul între timp fu mâncat tot. Rănile lupoaicei se'nchiseră și fu în stare să plece iar după vânat.

Puiul de lup mai simțea durere la umăr și mergea șchiopătând la'nceput. Apoi se înzdrăveni. Dar lumea i se înățișă acum altfel. De când luase parte la lupta împotriva râsului, încrederea în sine crescu. Iși vârâse colții într'un dușman mai puternic și-i supraviețuise. Mergea acum mai semeț. Deși groaza misterioasă a Necunoscutului, nevăzută, amenințătoare, plutea mereu peste el, copleșindu-l, își pierdu sfiiciunea.

Intovărăși pe mama lui la vânat și lua parte la lupte. Invăță să fie crud, să ucidă și să mănânce victima ucisă. Lumea vie se împărția acum, pentru el, în două: deoparte el și mama, de cealaltă parte toate viețuitoarele. Viețuitoarele la rândul lor se împărțeau în două. Viețuitoarele care asemenea lui și mamei ucideau și mâncau; viețuitoarele cari nu știau să ucidă sau ucideau rar. De-aci se ridica legea supremă. Carnea trăia din carne, viața din viață. *Cei care mâncau, cei care erau mâncați.*

Fără a o preciza, fără a o judeca, puiul de lup trăia din această lege. El mâncase puii de ptarmigan. Uliul mâncase mama puilor de ptarmigan și voise să-l mănânce și pe el. Când s'a făcut mai puternic, puiul de lup voise el să mănânce uliul. Mâncase puiul de râs și râsul l'ar fi mâncat, dacă n'ar fi fost ucis și mâncat râsul. De această lege țineau toate viețuitoarele: *mănâncă sau ești mâncat.*

Dar viața și elanul își aveau farmecul lor. Creșterea mușchilor, jocul lor plăceau tot mai mult puiului de lup. Goana după o pradă, izvor de emoții delicioase.

Furia și lupta își aveau bucuriile lor. Chiar spaima și misterul Necunoscutului își avea farmecele lor.

Și-apoi orice osteneală își avea răsplata: sațul și somnul în bătaia soarelui. Astfel puiul de lup nu era împotriva vieței, care în faptul simplu al existenței își are îndreptățirea și nici nu-l supăra dușmănia lumii împrejmuitoare. Era plin de sevă, foarte fericit și foarte mândru de sine.

IX

CEI CARI APRIND FOC

Pe neașteptate puiul de lup se pomeni între cei cari aprind focul. Din greșala lui. Ii lipsise prevederea și merse fără să se uite. Ingreuiat încă de somn (vânase toată noaptea și abia se deșteptase) plecase din vizuină și coborâse spre torent, să bea apă. Cunoștea bine cărarea și nu i se întâmplase niciodată nimic.

Trecuse bradul uscat precum și luminișul și alerga printre arbori. Văzu și adulmecă. In față, stând jos, tăcute, se aflau cinci viețuitoare pe care nu le mai întâlnise niciodată. Vedea omul pentru întâia oară.

Cei cinci oameni la ivirea lupului (ceeace l'a surprins) n'au sărit în picioare, nu și-au arătat colții, nici n'au mârâit. Rămaseră locului neclintiți, înfiorători ca destinul.

Nici puiul de lup nu se clinti. Instinctul de fiară l'ar fi îndemnat să fugă, dacă alt instinct, poruncitor deodată, nu s'ar fi ivit în el. Spiritul lui fu cuprins de o uimire ciudată. Se simți micșorat de ideea nouă a micimii și slăbiciunii lui. O forță superioară, departe, de-asupra lui, se îngreuia deodată, stăpânindu-l.

Puiul de lup nu văzuse încă om și totuș simțea în el instinctul omenescului. Recunoștea în om nelămurit viețuitoarea care se bătuse și biruise toate celelalte fiare ale wildului. Puiul de lup nu privea numai cu ochii lui ci și cu ochii tuturor strămoșilor, ochi care vreme de generații ațintiți asupra numeroase tabere de oameni, pândise de-aproape și de departe ciudata fiară, în două picioare, care stăpânia toate viețuitoarele.

Această moștenire morală și suprafirească, alcătuită din teamă și luptă vreme de veacuri, încremeni pe puiul de lup, prea mic încă spre a se libera. Lup adult, ar fi rupt-o de fugă. Așa cum era, se culcă jos.

Paralizat de groază, primind jugul la care rasa lui consimțise, din ziua când lupul venise la focul omului să se încălzească și să-i fie câine.

Unul din piele-roșii se ridică, se îndreptă spre puiul de lup și se opri asupra lui. Fiara se lipi și mai mult pământulu. Era Necunoscutul, întrupat în carne și sânge, aplecat să-l apuce. Blana se zbârli, buzele se desfăcură și descoperiră colții mici. Mâna întinsă asupra lui asemenea unei osânde șovăi și omul zise râzând:

— *Wabam wabisca ip pit tah!* (Ia uitați-vă ce colți albi!...).

Ceilalți indieni începură să râdă greoi și îndemnară omul să prindă puiul de lup. In vreme ce mâna se lăsa tot mai jos, tot mai jos, puiul de lup era zbuciumat de o cumplită luptă lăuntrică, între diferite instincte care-l stăpâneau. Nu știa dacă trebue să mârâie numai, sau să se și lupte Mârâi până'n clipa în care mâna îl atinse, apoi începu lupta. Dinții luciră și mușcară. Se pomeni după aceia cu o lovitură de-o parte a capului care-l făcu să se clatine. Instinctul de luptă îl părăsi cu desăvârșire. Incepu să geamă ca un copil și instinctul supunerii birui toate celelalte porniri. Se ridică, se așeză în coadă plăgând. Indianul pe care-l mușcase era însă furios și puiul de lup fu lovit iar în cap. Incepu să chirăe mai tare.

Ceilalți patru indieni râdeau cu hohote tot mai mari și tovarășul lor, până la urmă, râse și el. Veniră toți în jurul puiului de lup, își bătură joc de el în vreme ce el gemea, de spaimă și durere.

Deodată fiara mică și indienii ascuțiră auzul. Puiul de lup pricepea sgomotul care se auzea și încetând de a geme, scoase un urlet prelung. în care era mai multă bucurie decât spaimă. Apoi tăcu și așteptă, așteptă, așteptă sosirea mamei, a mamei mântuitoare, neînduplecată și teribilă, care știa să lupte atât de bine și ucidea orice rezista și n'avea niciodată frică.

Lupoaica venea în goana mare, mărâind. Auzise tânguirea puiului și venea să-l scape. Sări în mijlocul grupului, măreață, transfigurată în maternitatea-i furioasă și speriată. Furia ei ocrotitoare era o întremare pentru pui, care sări către ea, cu un țipăt de bucurie în vreme ce fiarele-oameni se trăgeau repede înapoi, câțiva pași. Lupoaica se opri lângă puiul care se lipia de ea și se uita spre peile-roșii. Din gâtlejul ei se auzi un mârâit înfundat. Cu fața schimonosită de furie, până sub ochi, da la iveală o mânie rea.

Se auzi un strigăt, el unuia din oameni.

— *Kiche!* strigă el cu uimire.

Puiul de lup simți că mama la glasul omului, începe să șovăe.

— *Kiche!* strigă omul din nou, de data aceasta cu asprime și ton poruncitor.

Și puiul de lup văzu cum mama, lupoaica ne'npăcate, se îndoaie până ce atinge cu pântecele pământul, gemând și dând din coadă, semnele toate ale împăcării și supunerii. Nu pricepea nimic, era uluit. Fu cuprins iar de teamă. Instinctul nu-l înșelase și mama lui se supunea aceluiași instinct. Și ea se închina fiarei-om.

Indianul care grăise se apropiă de ea. Ii puse o mână pe cap și ea se piti și mai mult. Nu mârâi și nici nu încercă să muște. Se apropiară și ceilalți indieni și adunați în jurul lupoaicei, o pipăiau, o mângâiau, fără să-i ațâțe cea mai mică revoltă sau voință de împotrivire.

Cei cinci oameni păreau foarte uimiți și vorbeau în gura mare. Dar cum larma lor n'avea nimic amenințător, puiul de lup hotărî să vie să se culce alături de lupoaică, sbârlindu-se încă, din vreme, dar silindu-se să se supue.

— Nu e nici o mirare ceeace vedem, zise unul din indieni. Tatăl lui Kiche era lup iar mama ei un câine. Fratele meu a legat-o la vremea ei trei nopți în pădure. Și s'a apropiat un lup de ea.

— A trecut un an, Castan-Cenușiu, de când ne-a scăpat Kiche.

— Așa e, Limbă-de-Pește. Era pe vremea foametei, când n'aveam nici ce să dăm câinilor.

— A trăit cu lupii, zise al treilea indian.

— Pe semne, Trei-Vulturi, adăogă Castor-Cenușiu punând mâna pe puiul de lup. Iată aici dovada.

Puiul de lup la atingerea mânii voi să mârâe. Mâna se retrase și-i dete o palmă. Puiul își acoperi colții la loc și se piti supus. Mâna se apropiă iar și-l frecă prietenește după urechi și pe șira spinării.

— Mama lui e Kiche, zise iar Castor-Cenușiu și tatăl lui tot lup. E prea puțin câine și mai mult lup. Are colți albi și de-aceia să-l numim *White Fang* (Colți-Albi). E al meu. Kiche era cățeaua fratelui meu. Și fratele meu a murit.

Câteva clipe fiarele-oameni făcură iar larmă din gură. Intre timp puiul de lup care dobândise un nume în această lume stă liniștit și aștepta. Apoi Castor-Cenușiu luând cuțitul din teaca atârnată la gât, se'ndreptă spre un tufiș și tăiă un băț. Colți-Albi se uita la el. Indianul legă o sfoară de capetele bățului și de unul din capete pe Kiche. Ducând lupoaica până la un brad, înodă capătul celalt de copac.

Colți-Albi se luă după mamă și se culcă lângă ea. Văzu mâna întinsă de Limbă-de-Pește, și-i fu frică iar. Kiche se uita cu spaimă. Dar indianul desfăcând degetele și îndoindu-le, începu să-l tăvălească pe jos și să-l gâdile plăcut pe pântece. Puiul de lup cu labele în sus nu se împotrivea de loc. Și cum s'ar fi putut împotrivi, culcat pe spate? Dacă fiara-om ar fi voit să-i facă rău, puiul de lup n'avea nici un mijloc de apărare și nici să fugă nu era în stare.

Se resemnă și se mulțumi să mârâie'ncet. Nu se putea stăpâni de tot. Dar Limba-de-Pește nu ținea seamă și nu-l lovi peste cap. Din potriva îl freca mereu pe pântece, sub urechi, pe bot. Ii plăcu atât de mult, că nu mai mârâi de loc. Când indianul s'a depărtat, puiul de lup nu se mai temea de el. Il mai așteptau și alte temeri de bună seama, mai târziu. Dar din ziua aceea se legă încrezător și prietenos de omul în tovărășia căruia avea să trăiască de-aci înainte.

(Va urma)

Concursul de perspicacitate Nr. 7

„Realitatea Ilustrată” a lansat o nouă serie de 10 concursuri de perspicacitate, în genul celor publicate până acum. Cititorii vor strânge cupoanele pe care le vor trimite împreună cu soluțiile, toate odată, până la 15 Martie 1932, pe adresa revistei *„Realitatea Ilustrată”*, București I, str. Const. Mille 7—9—11, în plic închis. Plicurile vor purta mențiunea:

„PENTRU CONCURSUL DE PERSPICACITATE”

Pentru această serie de concursuri de perspicacitate, oferim o nouă serie de premii în valoare de:

LEI 10.000 (Zece mii)
Premiul I: Lei 5.000.
Premiul II: Lei 2.000.
Premiul III: Lei 1.000.
Premiul IV—V: Câte un abonament pe timp de un an la „Realitatea Ilustrată”.
Premiul VI—VII: Câte un abonament pe timp de șase luni la „Realitatea Ilustrată”.
Premiul VIII—IX—X: Câte un abonament pe timp de trei luni la „Realitatea Ilustrată”.

Vor fi premiate cele mai bune soluțiuni, în ordine. Intre soluții egal de bune, hotărăsc sorții.

Iată tema concursului de azi:

EXPERIENȚA LUI MARCONI

— Articol al trimisului nostru special —

Roma 12 Oct. 931. — *Soarele își svârlia ultimele serpentine poleite asupra cupolelor de catedrale. Arterele orașului străvechi, Roma, străjuite de șiraguri de case, rămâneau în umbră. Numai acoperișurile încă luminate par vopsite într'o culoare aprinsă de cinabru. Ici și colo licăriri de lumini apar timide din câte o fereastră. E ora când ziua somnolentă luptă cu amurgul. Sunt minute penibile de melancolie, cu întunecimi și lumini clorotice, când lumina felinarelor e încă imprecisă, iar uruitul obloanelor își deșteaptă regretul din zilele trăite în banalul cotidian. Valuri de funcționari se înșiruesc spre stațiile principale de tramvaie și autobuze. Sunt singurii cari apreciază cu toată voluptatea orele de libertate hărăzite lor, după închiderea magazinelor și birourilor.*

In mijlocul unui adevărat labirint de conducte electrice, sârme, becuri, heterodine, selfuri, aparate electrice, vestitul fizician Marconi, se plimbă agitat în laboratorul său. Așteaptă cu înfrigurare momentul hotărâtor când cu o singură apăsare a unui buton va aprinde luminile orașului Rio de Janeiro. Această experiență va încorona viața sa de sacrificii și de cercetări neîncetate. Reușita experienței sale va fi o demonstrație pentru întreaga omenire de grandioasele orizonturi care se întrevăd prin întrebuințarea undelor electro-magnetice.

* * *

Acelaș pitoresc specific de amurg, inundă orașul Rio de Janeiro, dându-i o tentă de violet palid. La uzina orașului, mecanicii și inginerii așteaptă cu înfrigurare comanda venită prin eter, dela mii de kilometri pentru a da lumină orașului. Noaptea cade molcomă și se strecoară prin ungherele străzilor, prin magazine, case, cafenele și restaurante. Incă un singur minut de întuneric. Tramvaiele electrice au stopat în mijlocul străzii, pietonii imobili privesc fix felinarele electrice, așteptând într'o palpitație reținută minunea: „să se facă lumină!” Prin magazine, în întuneric, vânzătorii și clienții, ca niște umbre cenușii așteaptă cu aceeaș înfrigurare marele moment. Imobili, paralizați de emoție, par niște mumii, desgropate de sub lava ucigătoare ce a acoperit orașul Pompei.

Deodată un strigăt titanic isbucni din toate piepturile:

— „S'a făcut lumină!”

* * *

In laboratorul său, Marconi, căzu obosit pe un fotoliu. Broboane de sudoare îi brăzdau fruntea. O strălucire neomenească, radia parcă din ochii săi. Reușise! Știința învinsese și de data aceasta! Precis la orele 7 seara Marconi dela Roma, aprinsese luminile din Rio de Janeiro, prin simpla manevrare a unui comutator.

N. R. Primind aceste rânduri dela corespondentul nostru, am avut un gest de revoltă. Din expunerea de mai sus, reeșia o eroare grosolană, care ne-a determinat să nu publicăm articolul, și să rupem legăturile cu redactorul impostor.

Dorind însă să punem la încercare perspicacitatea cititorilor noștri, le cerem să ne spună ce ne-a determinat să svârlim acest articol la coș.

Păstrați cupoanele și le trimiteți toate împreună.

Concursul de perspicacitate

BON No. 7

Trimite .... *din* ....

....

Concursul nostru de Carnaval

REALITATEA ILUSTRATĂ, *care totdeauna a inițiat cele mai originale întreceri, organizează anul acesta, primul concurs de costume de bal mascat.*

Au început pretutindeni balurile și voim să punem la încercare ingeniozitatea cititorilor noștri. Instituim deci un concurs de costume.

Concursul se referă la țara întreagă și pentru toate balurile, care vor avea loc până la 15 Martie a. c.

Vom premia următoarele trei categorii de costume:

1) *costumul cel mai frumos,*
2) *costumul cel mai original,*
3) *costumul cel mai comic.*

Cine dorește să participe va trimite una sau două fotografii, făcute în costumul cu care a fost la bal și cu care vrea să concureze. Fotografia va fi însoțită de bonul pe care-l publicăm în această pagină, completat cu toate datele cerute.

Costumele care se vor remarca, într'una din cele trei categorii, vor fi publicate în „Realitatea Ilustrată”, *așa încât publicul cititor, să-și poată da sentința, indicând costumul care merită să fie premiat, în fiecare categorie.*

Pe lângă premii în obiecte utile, vom acorda diplome tuturor concurenților, cari se vor fi distins.

BON DE PARTICIPARE

Subsemnatul (a) ....
Din localitatea ....
Strada .... Numărul ..... Alăturez .. fotografii, costumat(ă) în ...., spre a participa la concursul de costume al revistei „Realitatea Ilustrată” categoria .... Cu acest costum am fost la balul .... din localitatea .... ținut în ziua de ....

Când va fi aleasă „Miss România“ 1932

In cursul acestei luni au loc în numeroase orașe din țară, concursurile regionale de frumusețe.

Anul acesta am autorizat diferite publicațiuni sau asociațiuni artistice, să organizeze alegerea frumoaselor reprezentative, care să participe la concursul pentru titlul de „Miss România”.

Alesele vor veni la București în cursul lunei Februarie, când va fi fixat concursul în cadrul unei festivități excepționale.

Pentru Capitală, concursul regional îl organizează tot „REALITATEA ILUSTRATĂ” și va avea loc la 13 Februarie crt.

Domnișoarele care doresc să participe la acest concurs regional, trebuesc să se înscrie, trimițând fotografia și bonul pe care-l publicăm mai jos, completat cu datele pe care le cerem, cel mai târziu până la data de 12 Februarie crt., la adresa revistei, str. Const. Mille, 11, București I.

Dintre candidatele care se vor prezenta la acest concurs regional, se va alege „Miss Capitala”. Aceasta, în luna Februarie, va concura cu celelalte frumoase din țară, la titlul de „Miss România”, dotat cu un premiu de 25.000 lei.

Indemnăm pe frumoasele domnișoare bucureștence să se grăbească, ca să nu piardă termenul de înscriere.

Repetăm aci condițiunile de participare:

1) *Candidatele trebue să aibe vârsta între 17—24 ani;*
2) *Să nu fie nici să nu fi fost căsătorite;*
3) *Să exercite profesiuni onorabile sau să locuiască cu părinții sau în familie și să se bucure de o perfectă moralitate.*
4) *Să nu fi profesat sau să nu profeseze încă ocupațiuni teatrale sau cinematografice.*

Cupon de participare la concursul de frumusețe

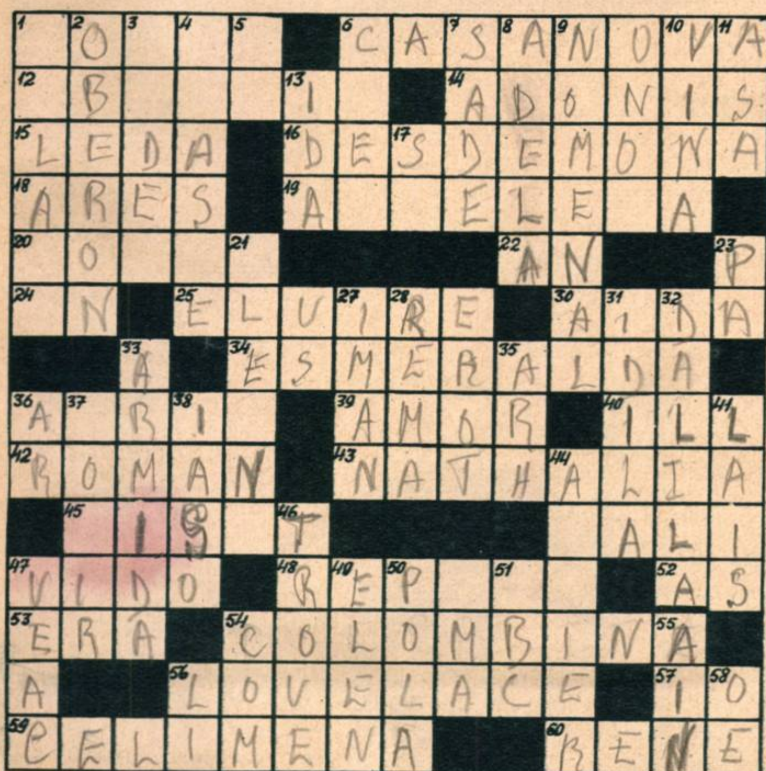
Numele ....
Adresa ....

Jocurile realității

NOUL NOSTRU CONCURS

PREMII: 1500 lei numerar.
Două aparate de radio cu galenă

CUVINTE INCRUCIȘATE (Samson și Dalila)

ORIZONTAL:

1) Erou dintr'o idilă tragică. 6) Venețian celebru prin aventurile sale romantice. 12) Sat în Franța. 14) Grec de o mare frumusețe schimbat de Venus în anemonă. 15) Un „zeu" pentru a-i place se metamorfoză în lebădă. 16) Eroină din Shakespeare, soția lui Othello. 18) Zeu puțin favorabil idilelor. 19) Frumoasă eroină din „Roland furiosul", reprezintă tipul femeii capricioase și tandre, slabă și tare în acelaș timp. 20) Frumoasa mamă a lui Ruth. 22) Deobiceiu, ce ascund femeile! (sing.). 24) Sărmanul Dan cu inima răpită de... Elena! 25) Tipul femeii iubite, căreia poeții își închinau cântecele lor cele mai inspirate (Lamartine). 30) Operă de Verdi. 34) Tip grațios și idealizat de boemiana plină de grații sălbatice, creat de Victor Hugo. 36) Femee romană vestită prin curajul său. 39)... și Psiché! 40) Râu alsacian. 42) Peripețiile unui amor! 43) Ex-regină a Serbiei. 45) Mândru, vioiu (Mold.). 47) Văd în... italienește! 48) Retractez. 52) Ce este Don Juan în amor?! 53) Epocă. 54) Partenera lui Pierrot! 56) Personagiu din Clarisse Harlove tipul seducătorului, fără principii. 57) Nenorocita... vacă *mots-croisistă!* 59) Personagiu din Mizantropul, femee, frumoasă, cochetă, fără griji, visătoare și spirituală. 60) Eroul unui roman de Chateaubriand.

VERTICAL:

1) Curagios erau dintr'o celebră poemă. 2) Soțul Titaniei. 3) Celebrele sale amoruri avură cele mai tragice consecințe. 4) Tablou de Holbein. 5) Pronume (fr.). 6)... (anagr.). bate noaptea la fereastra mea! 7) Stă. 8) Nume femenin. 9) Relativ la nume. 10) Suspiciune. 11) Adverb. 13) Nume femenin. 17) Inițialele inventatorului locomotivei. 21) Vlăstar al familiei regale. 23) „La revedere, *puicuțo!* 27) Preot turc. 28) O cremă fără... cremă!! 31) Micul roman dintre Pierrot și Colombina! 32) Curtezana care distruse viața bietului Samson (Sic)! 33) Seducătoare eroină din *Jerusalem délivrée,* tipul femeii care fascinează prin frumusețea să încântătoare. 35) Debutul arhitectului! 36) Măsură. 37) Alt erou din *„Roland furiosul"*. 38) Personagiu din Othello tipul sceleratului sceptic și cinic. 41) Curtezana greacă. 46) Găsește în... italienește. 47) Secol. 49) Frumoasa... din Troia (cont. 59 orizontal). 50) Nume femenin. 51 Primele inițieri în arta amorului! 54) plezență! 55) Departament francez. 56) Măsură chinezească. 58) Capul lui Oenone! 44) Autor dramatic francez.

MUGUREL ARAGON
student

Premiații din numărul 248-249

Prin tragere la sorți, s'au distribuit următoarele premii:

PREMIUL I-iu: 1000 lei, în numerar, d-lui *Mircea Robescu,* (Brașov).

PREMIUL II-lea: Câte un aparat de radio cu galenă, d-rei *Paulina Florescu* (Brăila) și d-lui *Mundy Boniowsky,* Câmpina.

PREMIUL III-lea: Câte un volum din Edit. „Adevĕrul", d-lui *Ionel Lazăr* (Codlea, Brașov), *I. Zidaru* și *W. Christescu* (Cosmești-Tecuci), *Nacov D. Nacev* (Silistra).

N. B. Premile se distribuesc numai *în baza unei cărți poștale, pe care ni se va indica adresa cea mai exactă. Aceasta spre a fi scutiți de neplăcerile retour-urilor !*

Un nou concurs original

Incepând cu numărul viitor, vom începe un nou concurs de jocuri, dotat cu mari premii.

N. R. Cu acest număr terminăm concursul special instituit de noi.

Deslegările din nr. 257, 258, 259, 260, 261 și 262, se primesc până la 20 Februarie.

Poșta jocurilor

Maior Anibal Popovici-Arad. 1) Cuvintele se formează din toate literele unei grupe, inclusiv cele care trec în câmpul cuvintelor mari ce se'ntretaie la mijlocul figurii. 2) Nu. Vor fi numai de 4 sau 5 litere, fiind separate de liniile mai pronunțate ce închid cele două cuvinte (Stereotipie și muemonica). 3) Numai literele din dreptul deschiderii liniilor.

David Golder-Iași. Explicația o aveți mai sus.

Școlari !

Nu uitați că revista „Rebus" vă învață să repetați lecțiile distrându-vă. O găsiți pretutindeni și costă numai 5 lei.

Cupon pentru jocuri
No. 262

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevĕrul" S. A.

REALITATEA
ilustrată
Prețul 10 Lei
Prețul 10 Lei

SVON DE PRIMĂVARĂ (Artista Helen Mack dela „Fox-Film")

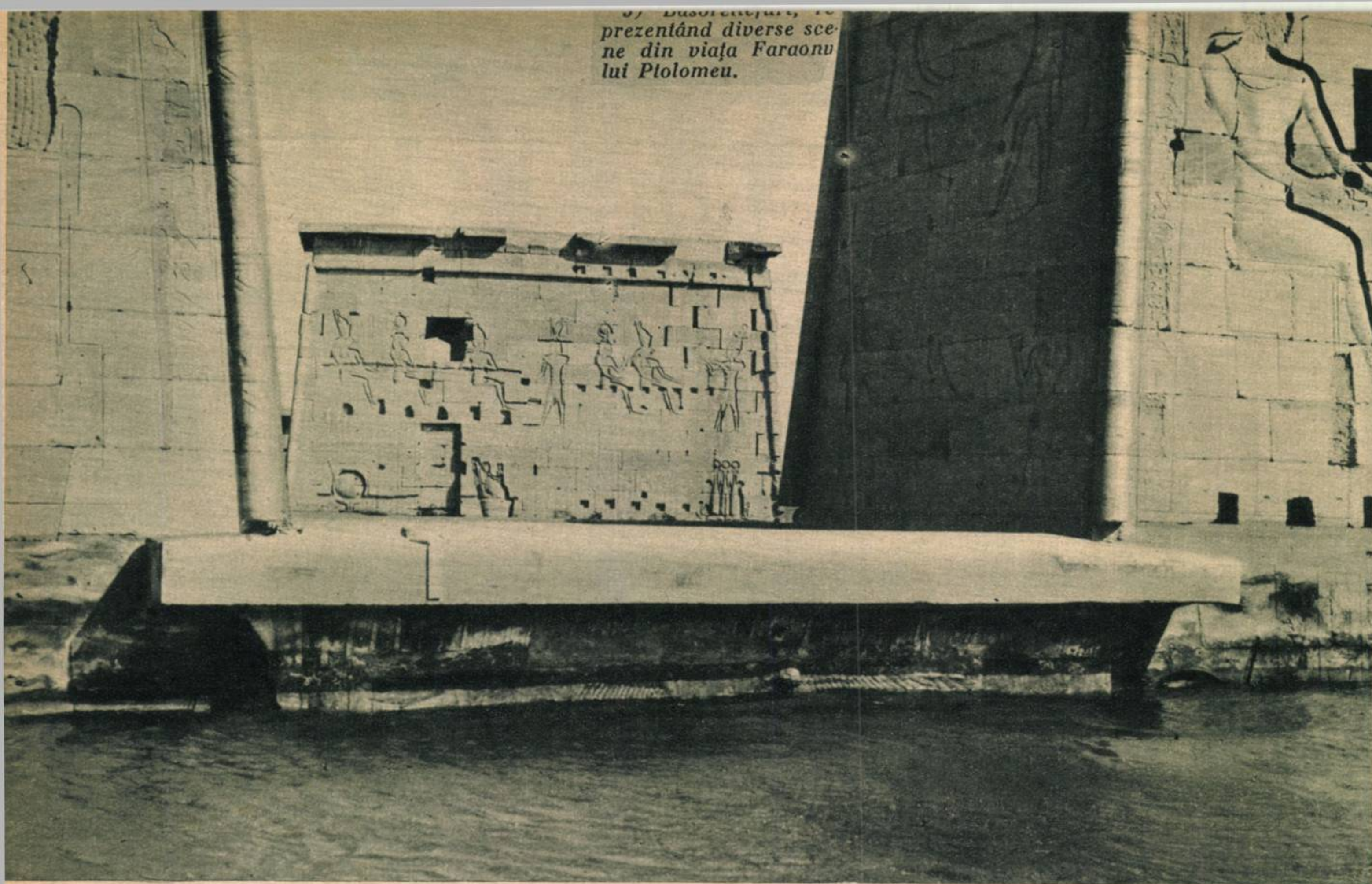
REALITATEA ilustrata

LEI 10

ANUL VI. Nr. 263

11 FEBRUARIE 1932

IN CARNAVAL (Artista Marlene Dietrich)

3) Basoreliefuri, re-prezentând diverse sce-ne din viața Faraonu lui Ptolomeu.

MONUMENTE

1) Ecluza digului dela Assuan.

DE insula Philae, în partea superioară a Nilului, la nord de Asuan se afla un oraş, din care nu s'a mai păstrat decât un templu, acel al zeiţei Isis. Pentru apărarea oraşului se construise odată un dig, care servia să-l apere de inundaţiile Nilului şi de năvala barbarilor. Cu timpul, acest zid de piatră a fost întregit, oraşul încercuit, aşa că astăzi el prezintă forma unui imens rezervor. Cu dispariţia oraşului cultivatorii de bumbac s'au folosit de acest zid circular, pentru a umple cu apă locul rămas liber între ziduri, întrebuinţând apa, pe care o acumulează rezervorul, pentru alimentarea plantaţiilor, în timpul secetei.

Rezervorul in lungime de 1960 m. debitează două miliarde şi jumătate de litri cubi de apă, dela sfârşitul lui Aprilie până la sfârşitul lui Iulie. E incontestabil că din punct de vedere practic, nu trebue dispreţuit gestul înţelepţilor negustori, cari au preferat câştigurile reale, contemplaţiilor platonice ale poeticului trecut al Egiptu-

2) *Cele 180 de guri prin care pătrunde apa în rezervor.*

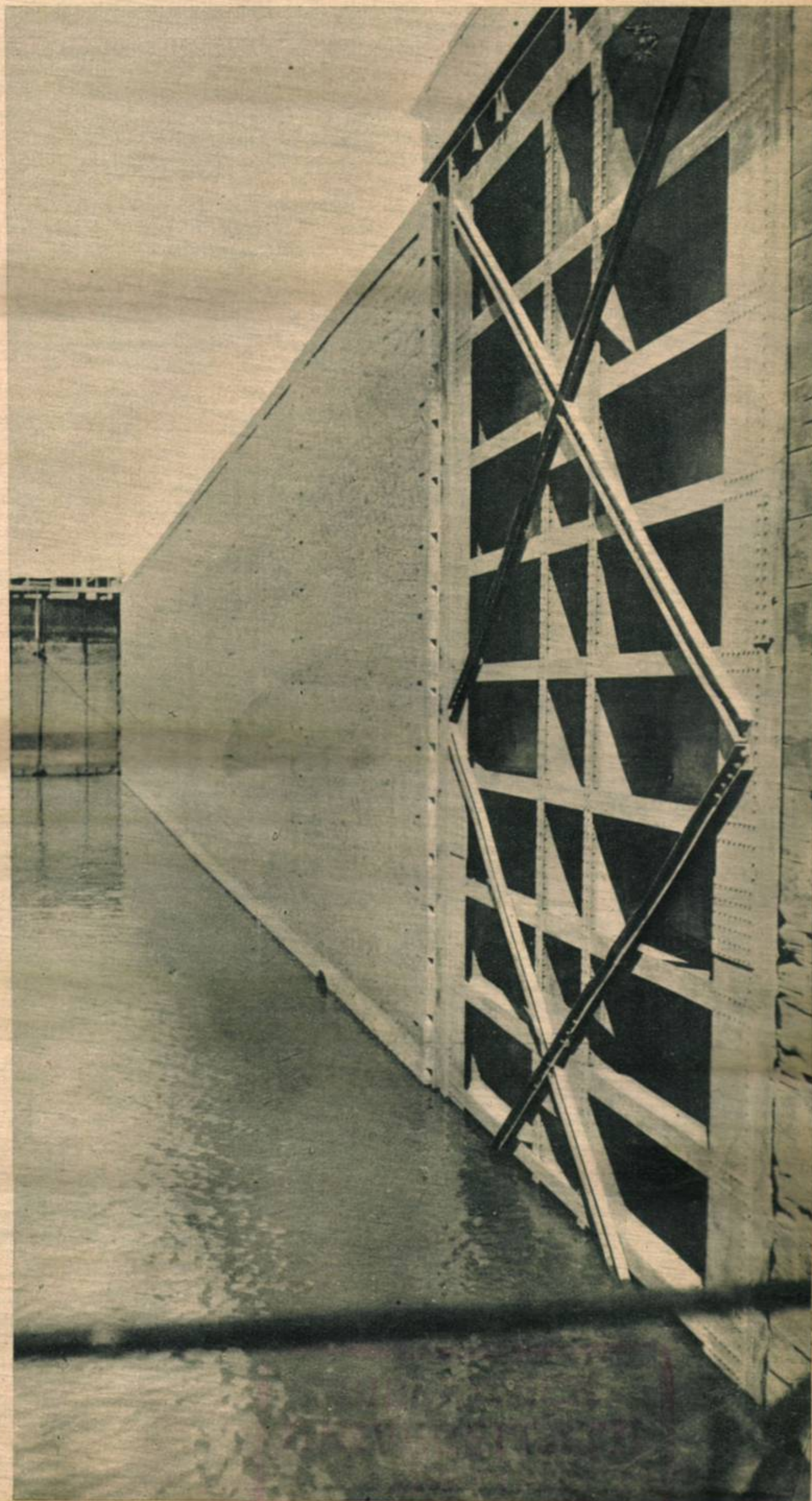
lui, sacrificând frumuseţile templului, unor necesităţi imediate. Cu toate acestea, una din cele mai minunate piese arhitectonice egiptene, se năruie sub forţa domoală, dar tenace a apelor, care pătrund în rezervor, prin o sută optzeci de guri.

Detaliile artistice se macină pe zi ce trece şi din armonia liniei mistice, atât de bogată în evocări, care a fost arhitectura egipteană, n'au rămas decât blocuri de piatră, bolnave parcă de variolă, acoperite pe alocuri de lintiţă şi mâl. Intreg templul se va nărui în câţiva ani şi va dispărea pentru totdeauna dintr'o lipsă de interes. Acum câţiva ani se mai puteau deosebi pe

(Continuarea in pagina VI-a)

3) *Capitelurile coloanelor templului lui Isis. rămân neacoperite de apă.*

4) *Armătura puternică de fier a ecluzei.*

FIRIMITURI

AŢI băgat de seamă, cred, (dacă aţi urmărit rândurile noastre) că ne-am declarat dela început cei mai inverşunaţi adversari ai amorului. Am arătat în nenumărate rânduri, cum această molimă fără baccili, ne aruncă în boala somnului, răpindune cele mai limpezi puteri ale inteligenţei, cum ne risipeşte vremea, ne îmbată cu apă chioară şi ne pune într'o stare mai jalnică şi mai umilitoare ca a dobitoacelor. Şi de-ar fi măcar o maladie statornică... Te vindeci, ca să recidivezi, adică să te 'mbolnăveşti din nou.

Avem prilejul să arătăm o binefacere a amorului — şi ne grăbim s'o facem, ca să nu fim învinuiţi de parţialitate.

O fată 'n casă (din Viena) suferia de mania furtului. După ce a fost dată afară de câţiva stăpâni, a fost osândită la 6 luni puşcărie. Apoi, în urma unui furt mai mare, la un an. Când şi-a ispăşit pedeapsa, cu greu a mai găsit slujbă. Dar a găsit. Şi din acea casă omenească şi iertătoare a fost silită să intre iar în puşcărie, pentru furt de bijuterii. A rămas închisă patru ani. Spre a-şi găsi de lucru la ieşirea din puşcărie, a fost nevoită să-şi schimbe numele — şi a furat iar! Dar n'a mai fost prinsă. Ştia că de data aceasta n'ar mai fi ieşit din puşcărie...

Hoinărind pe uliţă, nemâncată, în zdrenţe, o întâlneşte o calfă de cizmar, băiat tânăr, căruia îi plăcuseră melancoliile albastre ale ochilor ei îndureraţi şi plânşi... A luat-o la el acasă — şi după trei luni a întrebat-o dacă vrea să-i fie soţie. Soţiile au nevoe însă şi de acte. De unde să ia fata acte pentru numele ei cel neadevărat? A plâns şi a destăinuit viitorului soţ toate păcatele — tot trecutul.

Soţul a luat-o de mână şi a dus-o în faţa judecătorului — hotărît să aştepte încă opt ani, până la ieşirea iubitei din puşcărie.

Dar judecătorul a fost om de inimă: a înţeles că fata nu va mai fura. A zis:

— Două săptămâni arest, domnişoară, pentru ultimul dumitale furt iar pentru fericitul eveniment al nunţii — felicitările mele!...

NE-AM indignat cu toţi, de nenumărate ori, împotriva brutalităţilor la care se dedau albii din Statele-Unite, împotriva negrilor. Sentimentele noastre de umanitate au fost pururi jignite la gândul că o rasă harnică, vrednică, viguroasă, înzestrată cu numeroase însuşiri artistice, dela care ne-au venit în ultimul timp toate dansurile, numeroase melodii şi forme de artă, e umilită numai din pricina pielei, care în loc să aibe culoarea laptelui are culoarea cafelei.

Am citit zilele trecute o nuvelă a scriitorului american William Faulkher în care am găsit amănunte îngrozitoare asupra martirajului suferit de negri. Intr'un oraşel de albi care-şi are negrii lui („cei mai buni negri din America") se svoneşte într'un amurg înăbuşitor de Septembrie, că domnişoara Minnie Cooper, în vârstă de 55 de ani a fost surprinsă şi brutalizată crunt de negrul Will Mayes, de la o plantaţie din împrejurimi. De unde a pornit svonul nu ştie nimeni. Se vorbeşte de această crimă abominabilă într'o frizerie şi singurul care cere să se verifice întâi svonul, un lucrător frizer, e luat în bătae de joc şi ameninţat. Toţi clienţii frizeriei se urcă în două automobile şi se duc să pedepsească pe negrul care a cutezat să pue laba lui hidoasă pe o albă — fie şi de 55 de ani. Negrul Will Mayes e prins, bătut, legat, fără ca vre-unul din albi să-i poată spune dece anume îl pedepsesc. Will Mayes jură că n'a făcut nimănui nici un rău, că n'a furat un ac şi cere să i se arate cine se plânge de el — şi dece s'a făcut vinovat?... Dar e urcat în automobil, scos afară din oraş şi înnecat într'un puţ fără fund. In aceiaş seară, domnişoara Minnie Cooper, „după care bărbaţii nu mai aruncă măcar o privire" e văzută la cinematograf, apucată de o criză de isterie.

Impresia generală (pe care autorul o risipeşte cu artă în toată povestirea): albii sunt nişte criminali, negrii sunt nişte imbecili, femeile sunt nişte isterice. Toţi suntem torturaţi de magnetismul inconştient al vieţii. Să nu ne indignăm de nimic. Să privim.

DIN toate fotografiile şi chiar din toate caricaturile cu figura d-lui Argetoianu, harnicul nostru ministru de finanţe, se vede că o mare fericire sălăşlueşte 'n el. Să nu vă închipuiţi că facem vre-o glumă, sau măcar vre-o ironie. Repetăm un adevăr, recunoscut de toţi amicii, care au avut prilejul să-l vadă îndată după întoarcerea din străinătate. E drept că ministrului nostru de finanţe, căruia nu-i plac surprizele făcute de alţii, i s'a oferit spectacolul de a fi în guvern cu persoane numite în absenţa lui; a găsit funcţionarii Statului tot neplătiţi, a găsit încasările tot atât de slabe — şi toate legile mari şi grele, precum legea conversiunii datoriilor agricole, tot nerezolvate.

Şi totuş d. Argetoianu e fericit!

— Ai adus vre-un împrumut, coane Costică? l-a întrebat un amic intim, care-l vizitează şi la Breasta, moşia din Dolj de lângă Craiova, a ministrului.

— Nici făgăduială, măcar!... Ce, Franţa mai are de dat bani cu împrumut foştilor aliaţi?... Toţi francezii trebue să-şi adune economiile, ca să dea bani cu împrumut pe termen lung Germaniei, ca Germania să făgăduiască şi ea că atunci când o avea, o să-i dea înapoi... In Anglia e şi mai rău: englezii ăia care mânuiau numai lire de aur, se 'nşală acum unul pe altul, cu bancnote fără acoperire. Şi toţi europenii la un loc nu dorm niciun ceas pe noapte, neştiind cum să 'mpace pe chinezi cu japonezi, care se războesc de un an fără declaraţie de război, pentrucă 'n ceasul în care vre-unul din beligeranţi face declaraţie că e'n război se duce de-a rostogolul şi Liga Naţiunilor...

— De-aceea sunteţi dv. atât de fericit? In România e altfel?

— Vezi bine: Noi n'avem grija planului Young, n'avem grija războiului chino-japonez, n'avem grija lirei sterline — n'avem nici o grijă!... Cum tăiem dela creditori 50% şi dăm înapoi debitorilor agricoli, suntem o ţară fericită!... Porci avem, mămăligă avem...

Şi d. Argetoianu a încheiat, oftând încet:

— Vezi ce bine e când nu-şi face omul singur griji mari şi se mulţumeşte cu puţin? Iată, eu, bunăoară, dacă rămâneam la Breasta, n'aveam acum grija a o jumătate milion de lefegii... — W.

Renée Thévenin

Intre STIINTA si TRADITIE

O rasă de supraoameni care a pierit acum 20.000 de ani?

IN capitolele precedente, am purtat pe cititor dealungul veacurilor, către un îndepărtat trecut, încercându-ne a-l convinge despre probabilitatea existenţei unei rase de intelectualitate uriaşă. O rasă care pare să fi posedat mare parte din noţiunile noastre asupra ştiinţelor naturale, şi poate chiar mai mult. Nu găsim totuş niciunul din instrumentele dotate cu sensibilitatea pe care o credem astăzi indispensabilă unor atari descoperiri. Să le fi realizat oare aceşti oameni exclusiv cu organele lor de percepţie?

Am arătat în ultimul capitol că există astăzi două şcoli ale căror puncte de vedere vin în flagrantă contradicţie: Una e doctrina modernă evoluţionistă, acceptată de marea majoritate a oamenilor de ştiinţă, cari susţin că omul îşi are originea într'o creatură din categoria antropoidelor şi că a progresat lent dealungul secolelor, al mileniilor, ba poate al milioanelor de ani, până la civilizaţia de astăzi.

Fluxuri imense inundând vaste întinderi de pământ ar mai putea avea loc şi astăzi.

Cealaltă susţine că omul a apărut în scenă sub o formă cu mult mai perfectă decât cea sub care se prezintă acum.

Una presupune ridicarea, iar cealaltă decăderea omului.

In sprijinul primei teorii vine argumentul că dacă aceste fiinţe superioare, de care vorbeşte cea de-a doua teorie, ar fi apărut într'adevăr pe pământ, ar fi lăsat urme definite, materiale. In straturile mai adânci ale solului se găsesc rămăşiţe de reptile, de peşti şi chiar de plante care-au trăit cu milioane de ani înaintea noastră. Se mai găsesc deasemeni şi rămăşiţe omeneşti care, pe măsură ce adâncim săpăturile, se răresc şi merg degenerând.

Prima teorie mai susţine că dacă aceşti oameni perfecţi ar fi locuit vreodată pe pământ, s'ar fi găsit până acum câteva din fosilele, sau cel puţin din monumentele lor.

Mai înainte de-a răspunde la aceste obiecţiuni, vom examina încă odată tradiţiile diferitelor popoare.

Incepem cu Africa: Toate popoarele negre din estul, vestul, centrul sau sudul acestei lumi, afirmă, în unanimitate, că nu sunt originari din ţinutul pe care-l ocupă, ci c'au venit din răsărit.

In primul moment s'ar părea că aceste popoare sunt de provenienţa asiatică. Etnografia şi antropologia comparată ne arată că acesta e cazul cu unele din ele, dar marea majoritate afirmă că strămoşii lor au apărut în regiunea de sud-est a coastei, adică acolo unde se află astăzi coasta de răsărit a Africei portugheze şi a coloniei Tanganyka, fapt pe care ştiinţa îl confirmă cu dovezi de necontestat.

Totuş, această coastă e scăldată de Oceanul Indian pe care corăbiile antichităţii nu l'ar fi putut străbate şi care dela marea insulă a Madagascarului spre Sud, până la archipelagul Australian din cealaltă extremă, e presărat de insule mici şi foarte rare, populate tot de un neam de oameni negri.

Dar înainte de-a trage concluzie din aceste fapte, ne vom extinde cercetările. In numeroase puncte ale teritoriului african, spre sud şi mai cu seamă într'o regiune a vestului, s'au găsit monumente ciudate şi foarte vechi, purtând inscripţii al căror sens n'a fost încă descifrat. N'au fost atribuite vre-unui trib şi nu corespund în ce priveşte technica şi arta cu producţiile negrilor moderni. Negrii, le atribuie, la rândul lor, unei rase albe, de origină supranaturală.

Parte din aceste figuri gravate în stâncile din misterioasa regiune ce înconjură Hoggarul, reprezintă animale care-au trăit în acest ţinut într'o epocă preistorică şi dispărute de atunci cu totul. După indigeni, autorii acestor incomprehensibile opere au venit dinspre vest şi au ajuns cu cuceririle până în Egipt, unde-au fost învinşi şi risipiţi.

Şi dacă ne uităm spre vest, spre a vedea de unde au venit aceste misterioase popoare, dăm de imensitatea oceanului Atlantic, în extremitatea căruia se află Americile. Distanţa ce desparte cele două continente e atât de mare, încât ne e cu neputinţă să credem că ar fi putut fi străbătută de-o expediţie maritimă, în acea preistorică epocă.

Se naşte deci ipoteza că imense continente au existat într'o vreme, aci, deasupra nivelului mării, continente populate de o rasă omenească, care a dispărut în momentul când teritoriile au fost înghiţite de apă. Există oare vre-un grăunte de adevăr într'o astfel de ipoteză? E o simplă închipuire, sau se bazează pe date sigure? Iată ceeace vom încerca să determinăm acum.

In primul rând, ar fi posibil un asemenea cataclism? Ar putea dispare un continent întreg dintr'odată, sub apă? Şi fără a ne întoarce spre trecut, s'au mai întâmplat astfel de fenomene într'o vreme mai apropiată de noi?

Una din cele mai recente catastrofe de acest gen a avut loc în 1883, când insula Krakatoa, situată între Java şi Sumatra a dispărut aproape cu desăvârşire. Cataclismul a fost determinat de erupţia vulcanului Pertuatan, care fusese inactiv mai bine de 200 de ani. Erupţia a fost atât de violentă, încât ţărmurile insulei au căzut cu mult sub nivelul mării şi fluxul care-a rezultat, a produs pustiiri la o mare distanţă de locul catastrofei.

Un val enorm a inundat întregul archipelag malaez, distrugând tot ce întâlnia în cale. Oraşe şi sate dispărură sub apele mării, odată cu pământul care le suporta, iar numărul victimelor trecu de 40.000. Astăzi, în locul unde se aflau aşezări omeneşti, unde se întindeau păduri şi se ridicau munţi, se află nesfârşita pânză a apelor. Un vârf conic, ce scuipă din când în când foc, se ridică deasupra valurilor, indicând situaţia de astăzi a vulcanului.

Dar dispariţia continentelor nu e întotdeauna violentă. Astfel e scufundarea porţiunei de pământ din Cotentin, Franţa, o scufundare asupra căreia numeroşii turişti cari vizitează anual celebra mânăstire dela Mont Saint Michel, pot da detalii interesante. Se ştie că puternicile stânci ce suportă această minune architecturală a Evului Mediu au fost, la acea epocă în care s'a construit mânăstirea, legate de uscat. Dar ceeace nu se ştie poate tot atât de bine, e faptul că insulele situate mai spre nord, Chausey, Jersey, Alderney, etc., care se află astăzi la câteva zeci de mile de ţărm, au fost deasemeni legate de uscat prin vaste întinderi de pământ acum acoperite complect de ape.

In 1796 a isbucnit din apele Oceanului, la nord de insulele Aleutine o coloană de fum. Apoi apăru o insulă de flacări. In câteva luni insula spori în lungime şi lăţime. Patru ani mai târziu fenomenul vulcanic încetă, lăsând un nou teritoriu, acolo unde fusese numai apă.

Dispariţia acestor terenuri a avut loc abia acum vre-o mie de ani, dupăcum reese din hărţi vechi şi alte documente. Printre acestea din urmă există un text ce se păstrează în archivele episcopatului de Coutances, care ordonă locuitorilor unui sat de mult

dispărut construirea unui pod de lemn, peste un oarecare râu, obstacol care îl incomoda pe episcop în drumurile pe care le parcurgea pe jos, din orașul său în îndepărtatele sate ale Jersey-ului.

Dupăcum a arătat și Victor Hugo, există vechi familii de nobili francezi, cari mai poartă încă numele unor domenii pe care le-au avut în această regiune, acum dispărută. Fiecare an a văzut cufundarea unei noui porțiuni din coastă, dispariția succesivă a satelor, a văilor și a pădurilor, ne mai rămânând la suprafață decât vârfurile mai răsărite ale dealurilor ce formează astăzi primejdioase recife, cum sunt cele ale platoului Minquiers, la treizeci de km. de coasta Granville și Saint Malo.

Descrierea acestei progresive cufundări se găsește astăzi numai în tratatele de istorie. Dar se poate verifica printr'o cercetare geografică. Cel care ar examina regiunea în perioada marilor fluxuri ale echinoxului, în clipa când apele scad și mai cu seamă când suflă vântul, ar vedea ivindu-se din nisip trunchiurile negre ale unor copaci imenși, ce par mistuiți de foc și cari sunt ultimele vestigii, în proces de fosilizare, ale unei mari păduri ce se numia înainte Pădurea dela Scissy și acoperia majoritatea acestui teritoriu.

Aceste evenimente, foarte recente istoricește, sunt simpla continuare a unor fenomene ce au avut loc într'o epocă cu mult mai veche. Spre exemplu, se știe sigur că Anglia a fost înainte legată de Franța. Coastele celor două țări, prezintă acelaș sol, iar straturile inferioare au aceeaș formație geologică.

Acestea, sunt doar câteva exemple din mulțimea celor ce s'ar putea cita. Pe toată întinderea lumii, insule întregi au dispărut, fie printr'un cataclism, fie inundate progresiv de apă.

Dar dacă posibilitatea dispariției unui ținut e astfel dovedită prin mărturia epocei noastre, avem dreptul să presupunem că atari cataclisme s'au mai produs și în alte epoci atât de îndepărtate, încât nimeni nu le-a putut fixa în scris dar destul de apropiate pentruca tradiția lor să poată fi transmisă generațiilor următoare?

Putem răspunde la această întrebare. Potopul, de care pomenește biblia, a fost poate un astfel de fenomen, cu proporții de cataclism din moment ce, conform Genezei, a inundat toate teritoriile lumii.

Nu intenționăm să intrăm aci într'o controversă religioasă, dar e evident că descrierea acestei catastrofe nu trebue luată adliteram. Inundația n'a durat numai 40 de zile și un vast teritoriu a pierit cu această ocazie. Nu mai avem nevoie de alte dovezi. Aceste fapte sunt suficiente.

Potopul nu e pomenit numai în textele religioase creștine și ebraice. Mai apare în tradițiile multor altor popoare care n'au mai comunicat nicicând între ele.

Ajungând între Indienii Mandani cari făceau parte din marele trib Sioux, renumitul călător Catlin a participat uimit, la o ceremonie care dovedia fără posibilitate de îndoială că acești sălbateci cunoșteau legenda potopului ce le fusese transmisă aproape în aceeași termeni sub care o găsim în biblie.

Tradiția lor mai spunea că o bucată de vreme, forțele naturii s'au deslănțuit distrugând suprafața pământului și că un singur om a scăpat acestui cataclism adăpostindu-se, împreună cu familia sa, într'o imensă corabie, unde luase cu sine un mare număr de animale. Se presupunea că plutise mult timp pe pânza apelor și că ar fi debarcat în cele din urmă pe un teritoriu ce ieșise deasupra valurilor, punând începuturile unei noi așezări omenești. Această legendă se găsește pe toată întinderea pământului.

Vom vedea forma și detaliile în care a fost învestmântată de către greci, cari au adoptat-o dela egipteni. E menționată în vechile texte hinduse. In China dăm de aceeaș legendă, iar eroul principal se numește Na-Ua, ceeace se apropie mult de Noe.

Continuând investigațiile în ținuturile descoperite în timpurile moderne, aflăm că spaniolii au auzit povestea potopului din gura Mexicanilor și că primii navigatori cari au vorbit cu locuitorii insulelor pierdute în mijlocul Pacificului, s'au lovit de aceeaș legendă. Dar cel mai interesant document pe care-l posedăm asupra acestui fapt, e un manuscript al istoricului Berosus, de care am mai vorbit și în capitolele precedente și care, cu 300 de ani înaintea erei noastre, repovestia legenda potopului, după niște texte pe care, spunea el, le găsise în templele Asiriei.

Relatarea sa seamănă atât de mult cu cea a lui Moise, încât a fost acuzat că ar fi copiat-o din biblie. Dar în 1850, cu ocazia săpăturilor făcute la Ninive, s'au găsit tablete cuneiforme ce vorbiau tot de potop. George Smith, cunoscutul orientalist, a arătat atunci că aceste tablete făceau parte din textul copiat de Berosus și că fuseseră scrise cu câteva sute de ani înaintea lui Moise.

Dacă adunăm toate aceste puncte ce dovedesc că la o anumită epocă omenirea a văzut un formidabil cataclism, care-a schimbat fața planetei; dacă, în acelaș timp, luăm în considerație legenda aproape identică a diverselor popoare, care afirmă că înaintea acestui cataclism existența omenirei a fost mai ușoară și mai plăcută, sub un climat mai blând și înfloarsit într'o ambianță mult mai favorabilă, (legenda Paradisului e tot atât de universală ca și cea a potopului), suntem ispitiți să admitem concluzia că ar putea exista un grăunte de adevăr în toate acestea. Nu e deloc înțelept, ca înaintea acestei unanimități de tradiții, să luăm atitudinea unei totale denegări, dându-i eticheta de simplu basm.

Totuș, dacă examinând o chestiune, adoptăm un punct de vedere strict științific, nu putem admite decât dovezi științifice — adică dovezi ce pot fi verificate printr'o experiență reală, ce nu depind de versiuni sau legende, oricât de autentică ar fi aparența acestora din urmă.

E oare cu putință să găsim dovezi de o incontestabilă autenticitate asupra chestiunilor discutate?

Da. E sigur că din momentul în care antropoidul s'a ridicat pe picioarele dinapoi și a început să fie om, n'a mai survenit nici când un potop universal. Există însă urmele unei groaznice catastrofe, în care a pierit — cu excepția câtorva refugiați — o rasă omenească ce atinsese culmi de perfecție — supraoameni pentru care strămoșii noștri sălbateci și reduși erau ceeace sunt astăzi pentru noi Hotentoții. Vom examina această probabilitate în capitolul viitor. E. A.

(Sfârșitul în nr. viitor)

ORAȘE SUB APĂ

(Urmare din pag. 3-a)

pilonii principali, baso-reliefurile cizelate cu 350 ani înainte de era creștină, reprezentând pe Ptolomeu cum primește sceptrul atotputerniciei dela zeul Horus. Aceste vestigii îmbătrânite și disprețuite de cultivatorii de bumbac, poartă pe vestmântul lor de piatră mărturia credinței de veacuri a poporului egiptean, în zeița Isis. Cultul a persistat chiar după apariția creștinismului, încă cu multă vigoare. In timpul ocupațiunei romane, guvernatorii au încercat introducerca cultului zeilor romani, fără succes însă, ceeace l-a determinat să interzică poporului accesul în templu. In timpul împăratului Justinian, templul a fost transformat pentru scopurile bisericei creștine. Nenumărate baso-reliefuri, cruci copte, inscripții grecești ale episcopului Theodorus, blocuri din arhitravă cu baso-relief reprezentând pe împăratul Tiberiu, dând ofrandă zeilor, sunt mărturia vie a vieții mistice care a clocotit în vastele încăperi ale templului.

Recent, cu ocazia unor săpături arheologice, printre alte încăperi s'a descoperit o cameră mică, întunecoasă, în mijlocul căreia, sculptată'n piatră zeița Isis, în sfânta barcă a Nilului, sălășluește de veacuri, înfruntând întunericul. Curios e faptul că apele Nilului n'au pătruns în această cameră, așa că statua își păstrează încă astăzi o albeață imaculată, ca un simbol de tinerețe vecinică.

In camerele anexe, întreaga mitologie egipteană și filiațiunea zeilor e reprezentată prin scene caracteristice, toate numai statui.

Dimensiunile sălilor, unde se celebrau slujbele, lungi de câte o sută de metri, cu câte două șiruri de coloane înalte de cinci metri, dau o impresiune de măreție indescriptibilă, care te face să bănuești fastul și grandoarea în care se desfășurau ritualurile complicate și pline de simboluri ezoterice ale slujbelor religioase.

E un adevărat atentat și o lipsă de dezinteresare crasă a celor în drept, care nu iau măsurile necesare pentru a aboli dispariția unor piese atât de prețioase pentru elucidarea culturilor apuse. LOT.

UM a fost cu putință ca un popor de o jumătate miliard de locuitori să rămâe timp de mii de ani în aceiaş stare de letargie, înțepenit în reguli de viață străvechi — va fi o mare problemă de biologie omenească. E drept că'n formele rigide ale vieții chinezeşti s'a putut desvolta o civilizație în multe privinți superioară civilizației albilor. Bunăoară poezia chineză a dat lumii cea mai subtilă lirică, iar relațiile de la om la om, ceeace numim politeța (cu toată ipocrizia şi cruzimea care se ascunde sub acest cuvânt) a fost cunoscută în China cu mii de ani înaintea manierelor de la Curtea din Versailles. In vreme ce Platon, în Grecia antică, visa o republică condusă de filosofi şi cugetători, în imperiul galben talentul literar era prețuit mai mult decât averea, casta mandarinilor, adică a intelectualilor literați, moştenia privilegii deosebite şi însuşi Impăratul se bucura de vaza supuşilor ,după valoarea estetică a poemelor pe care era dator să le compună.

CHINA SE MODERNIZEAZA

Dr. sus: *Studenți chinezi urmând cursurile unei şcoli de aviație;* In medalion: *Un bătrân chinez luându-şi dejunul;* Jos: *O înmormântare la Nanking.*

Alături de aceste superioare forme de cultură, s'au menţinut în China moravuri politice şi mai cu seamă sociale şi religioase, cari osândiau pe cel mai numeros popor depe suprafaţa pământului la o stare de inferioritate vădită.

Japonezii, mult mai puţin numeroşi şi mult mai săraci, au isbutit să predomine rasa galbenă, numai mulţumită faptului că s'au eliberat la vreme, adică la cea dintâi atingere cu civilizaţia Apusului, de o habotnicie asiatică funestă.

Dar China se modernizează! Toate svârcolirile sângeroase din vastul imperiu sunt dovada că formele cele vechi se prăbuşesc, iar germenii cei noui de viaţă sunt pe punctul de a ruina cu desăvârşire o tradiţie milenară, dar cu vitalitatea secătuită.

Iată ce scrie *Hu-Cen*, în revista *„Noua Tinereţe"* cu privire la rituri şi moravuri, în China. (Redăm chiar cuvintele tânărului chinez, din care se va deduce şi formalismul fantastic al riturilor şi moravurilor, puse în mişcare de o înmormântare a oamenilor galbeni):

In ziua douăzeci şi patru a lunei unsprezecea am primit la Peking, prin telegramă, vestea morţii mamei. Am tipărit la Peking, repede, invitaţiile de înmormântare şi am plecat a doua zi cu trenul. N'am pus în invitaţia funebră niciuna din frazele obicinuite, precum: „Drept pedeapsă a păcatelor mele... drept ispăşire a lipsei mele de iubire părintească", caşi cum noi am fi vinovaţi de moartea părinţilor. N'am adăogat nici că „plâng lacrimi de sânge" şi „capul mi-atârnă greu de durere" — de vreme ce nu era adevărat. Am vestit pe prieteni şi cunoştinţe, cu vorbe simple, despre moartea mamei. Şi am adăogat că nu vom primi în dar banii de hârtie cari se ard, nu ştiu pentru ce, la înmormântare.

Bonzii s'au supărat foarte, că nu i-am invitat. Deasemena fabricanţii de căruţe, oameni de hârtie, întrebuinţaţi cu acest prilej trist, care nu trebue să fie o mascaradă. N'am tocmit nici plângători, nici plângătoare. Am plâns noi, rudele şi fiii, pentrucă eram îndureraţi de moartea mamei. In ţinutul nostru, foarte cult, odată cu darurile şi ofrandele mortuare se ţin discursuri lungi şi pompoase. O slujbă religioasă oarecare trebue să ţie cel puţin trei-patru ore. Iar cele două mari slujbe religioase anuale, ale familiei, trebue să ţie cinci ore. Numai citirea arborelui genealogic ţine două ore. Slujbele şi discursurile sunt ţinute de Ceremoniari speciali, cari primesc în schimb masa şi un cearceaf alb. Cu cât slujba e mai sgomotoasă, cel de faţă sunt mai mulţumiţi. Mi-a fost cu neputinţă să suprim întreg acest bâlci, la înmormântarea mamei; s'au împotrivit toate rudele. Astfel că am fost silit să reduc din slujbă, cât am putut.

Cum se'ntâmplă de-obicei în asemenea împrejurări, am primit şi vizita unui gropar, care mi-a spus că ştie el un loc bun şi dacă îngrop pe mama acolo, voi ajunge ministru. I-am răspuns că nu cred şi deoarece el e convins să păstreze locul şi să'ngroape acolo pe mama lui, să ajungă el ministru.

In ce priveşte doliul, mi s'a părut prea costisitor să-mi schimb hainele şi să pun altele, care să nu aibe niciun fir de mătase, nici un atom de aur sau argint. Ar fi trebuit să schimb şi ochelarii, a căror ramă are un fir de aur. Am purtat doliul cu toate acestea; dar am fost silit să plec la Shangai, să ascult conferinţele doctorului Dewey, venit anume în China. Era foarte cald atunci. Nu mai puteam purta hainele de doliu, de pânză groasă. Şi m'am întrebat de ce eu, care nu sunt un habotnic al religiei confuciste, eu care nu admit toate pretenţiile Castei Literaţilor, m'am întrebat de ce port haine groase? De aceea, fără a mă teme de „ce va zice lumea" care mă ştia în doliu, am cumpărat un costum de mătase uşoară, după ce purtasem cinci luni doliu. Am fost întrebat ce ritual respect eu... „Cel mai vechi ritual chinez, am răspuns. In Mutaţii stă scris că numărul zilelor de doliu nu e fix. Nu mă interesează ce-au hotărît bonzii mai târziu. Am iubit mult pe mama şi o iubesc şi acum. Nu cred că am dat dovadă de neiubire, schimbând costumul...".

Telefonistă la poşta centrală din Shanghai.

* * *

Iată ce scrie *Li-Sen-Ciun* cu privire la felul în care o familie poate deveni celebră şi demnă de admiraţie:

— „Tată, tată! Mi-e foame, mi-e foame! Nu mi-ai dat de patru zile să mănânc. Vrei să mor de foame, cu-adevărat?

Astfel gemea o fată de paisprezece ani, închisă 'ntr'o odae din fundul curţii, lovind cu pumnii în uşa încuiată, strigând, plângând cu hohote şi glas răguşit... Tatăl ei sta în curte pe scaun, cu chip neclintit, de piatră. Şi cum fata plângea mereu, s'a ridicat, s'a apropiat de poartă şi a zis: „A-mao, nu te purta atât de necuviincios. Când a venit vestea morţii logodnicului tău, n'am hotărât oare atunci să-l urmezi în moarte? că vei intra şi tu în rândul acelor modele de credinţă conjugală, onorate de toate generaţiile?

Spânzurătoarea, otrava, înecul, sunt mijloace violente, pe care nu le-ai putea folosi la vârsta ta. Fratele mamei tale mi-a dat ideia să te las să mori de foame în pace. E tot ce poate fi mai glorios pe lume. Strămoşii noştri se vor simţi foarte onoraţi. Părinţii tăi vor deveni celebri. Când eu fac astfel pentru binele tău, tu te mai superi? Ce minte ai?"

După ce domnul Wang, mandarinul, a rostit aceste cuvinte, fata n'a tăcut. Striga mereu. Neisbutind s'o facă să tacă, domnul Wang pleacă şi ieşind în curte o încuiă cu'n lacăt din Europa, păstrând cheia la el.

A doua zi mama copilei fu silită să rămâe'n pat. Nu îndrăznea să spue ceva, dar tortura 'nceată a fetiţei o ucidea şi pe ea. Zise soţului: „De şase zile plânge copila de foame. Topeşte'n vin puţin opiu din care fumezi şi dă-i să bea. Poate va tăcea.

— Cu neputinţă! zise tatăl. Am vestit bonzul; după obicei, că fata mea voia să moară din credinţă conjugală. Când va fi în agonie, bonzul va veni să ardă narduri de parfum şi să facă libaţii dinaintea ei. O va saluta de trei ori. Ce glorie pentru noi!... Dar dacă se va băga de seamă că a luat un narcotic, bonzul va refuza să-i mai facă slujbă şi onorurile cuvenite.

Mai trecu o zi, a şaptea.

In dimineaţa zilei a opta, domnul Wang se sculă, îşi fumă porţia de opiu, apoi se'ntinse şi o savură. Mai târziu se duse în curte. Niciun sgomot. Deschise uşa odăii din fund. Fata zăcea în pat, în sincopă, palidă de moarte; pulsul abea mai bătea. Mai avea două-trei ore de viaţă... Acum era momentul! Domnul Wang mandarinul vesti bonzul şi chemă vecinii.

Copila fu dusă de tată şi mamă în sala de recepţie, aşezată în fotoliul cel mare, de paradă, şi legată să stea dreaptă, cu o funie de mătase. In faţa ei fu pus un vas cu nard parfumat, aprins. Copila care murea nu mai vedea, nu mai auzea, dar mai respira câteodată, slab... La această privelişte mama gemu odată greu. Tatăl o certă mânios: „Trebue să vie bonzul să ardă parfumuri în casa noastră, cinste care nu ni s'a mai făcut de o sută de ani, şi tu plângi?... Piei din ochii mei!..."

Fratele mamei şi vecinii vestiră sosire bonzului. Preotul sosi, arse parfumuri, făcu libaţii, apoi salută de trei ori copila-n agonie. Domnul Wang îl salută la rândul lui pe bonz, spre a-i mulţumi. Băură ceai într'o odae alăturată şi plecară.

Domnul Wang fusese atât de ocupat, că nici nu băgase de seamă că fata, murise.

Atunci o slujnică năvăli strigând speriată: „Domnule vino repede!... Cucoana moarte..."

CARNAVAL

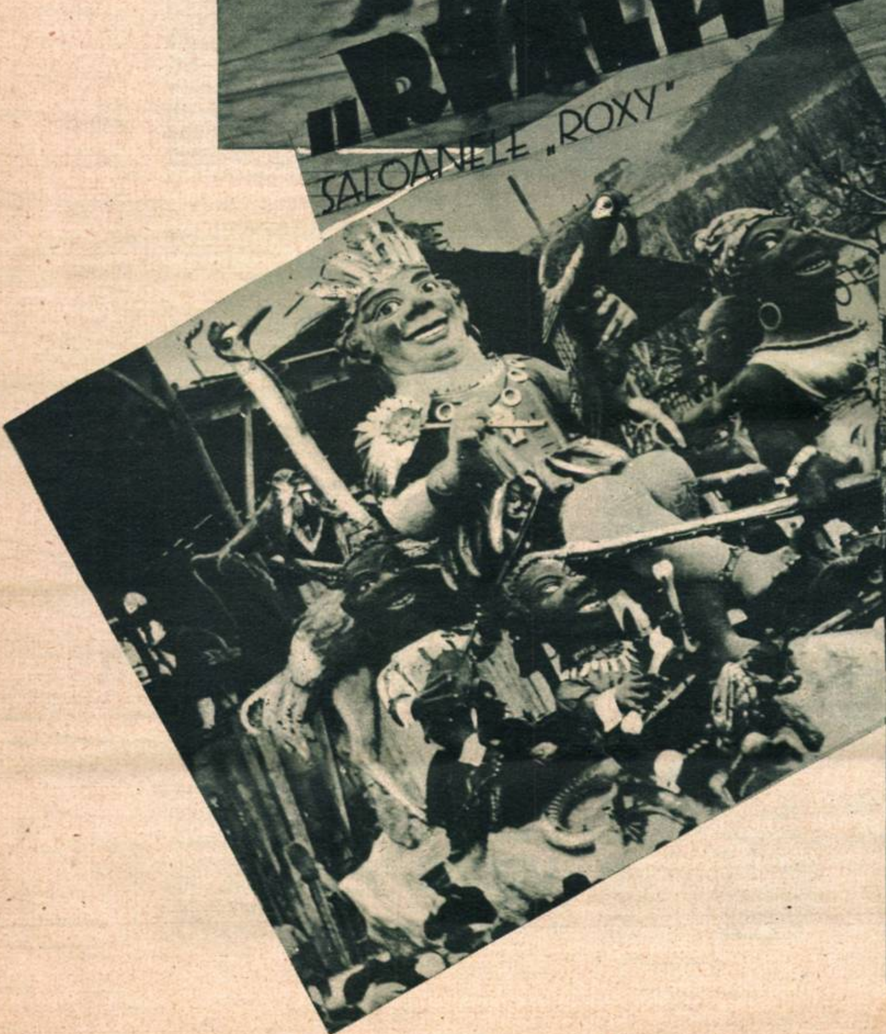

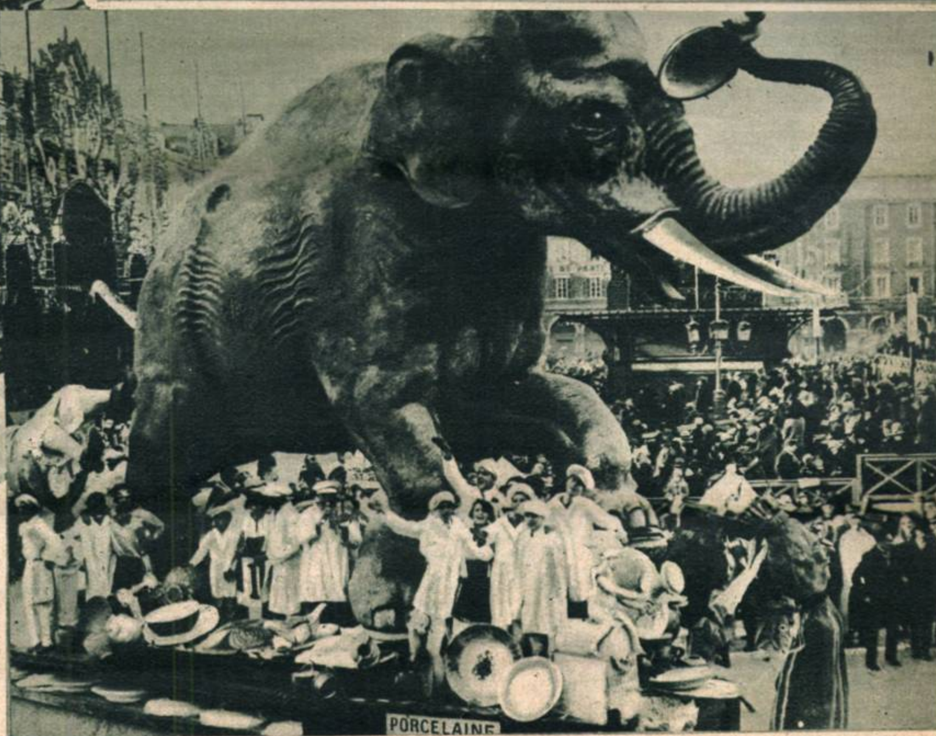
Lustig is immer in Wien.
Gruppe 32

1932

SALOANELE „ROXY"

PORCELAINE

Taifun în Pacific

Preludiul unui răsboi mondial?

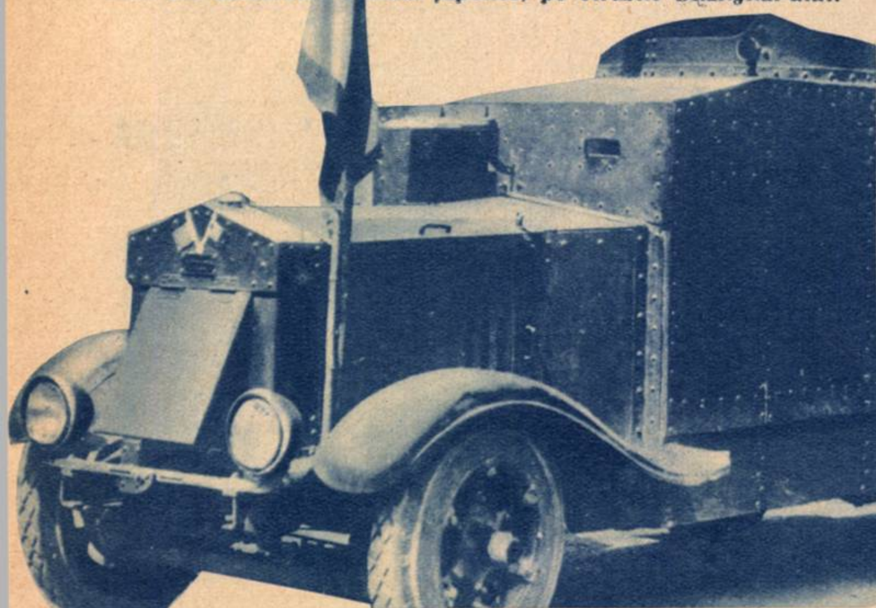
ÎN Răsăritul depărtat, la marginea extremă a Asiei, bubuituri de tun şi coloane tot mai groase de fum atrag privirile îngrijorate ale omenirii: sunt oare începuturile unui nou răsboi?

Scânteia svârlită în miriştea uscată aprinde în pâlpâiri scurte şi slabe paiele retezate şi nimeni nu ia seama la dâra de foc mocnit. Dar şerpuitoare şi perfide, pâlpâirile domoale îşi întind limbile roşii ale flăcărilor până la şirele mari de bucate, toată munca de peste an.

Nici n'apuci să înţelegi bine ce s'a întâmplat şi totul e o mare de foc. Japonia şi China de peste două luni se pândesc, amuţite, cu ghiarele întinse, gata să sară una în grumazul celeilalte. Din când în când câte o lovitură repezită cu iuţeala de fulger însângerează trupul celor două ţări: „la Shangai au fost ucişi 4000 de chinezi şi 241 japonezi".

Pe faţă, beligeranţii poartă măşti surâzătoare: delegaţii Japoniei şi Chinei întăresc mereu, la diferite conferinţe, un armistiţiu pe hârtie. Intre timp însă flota japoneză bombardează capitala Chinei, Nanking-ul, şi sileşte autorităţile chineze să se strămute în

Jos: *Un automobil blindat japonez, pe străzile Shanghai-ului.*

Sus: *Un detaşament din armata imperială japoneză;* st. jos: *Voluntarii chinezi primesc arme.*

altă parte; corpuri întregi de armată dau lupte sângeroase şi sălbatece, se dărâmă case, se ucid oameni, se nimicesc cartiere întregi.

Fiindcă există o Ligă a Naţiunilor, care interzice răsboiul, fiindcă — sincer sau nu — toate puterile mari: Anglia, Statele-Unite, Rusia, Franţa şi Italia, trebue să se opună oricărei acţiuni care ar primejdui pacea mondială, cele două state beligerante tăgăduesc că s'ar găsi în răsboi; se luptă cu înverşunare, dar oficial sunt în armistiţiu şi-şi fac reciproc asigurări de bună vecinătate. Chinezii şi japonezii au găsit mijlocul de a purta răsboi, fără a da însă acest nume măcelăririi reciproce pe care au întreprins-o.

Motivul conflictului?

Există un motiv declarat: banditţii chinezi, cari menţin o atmosferă de teroare în coloniile japoneze din Mandciuria pe de o parte; rea voinţă din partea Chinei în a aplica tratatele de pace încheiate la

Washington, de alta. Motivul real însă, e ura profundă dintre cele două popoare de rasă galbenă, e dorința de expansiune a Japoniei.

In republica chineză trăește un sfert din întreaga omenire: patru sute șaptezeci și cinci de milioane locuitori, dar nici un popor nu are soartă mai tragică. Foamete, ciumă, inundații, nimicesc anual sute de mii, de oameni. Chinezii trăesc în cumplită mizerie materială și îndură nespusă mizerie morală. In ultimele decenii numeroși generali-bandiți și-au împărțit țara, tiranizează populația și se răsboiesc unii cu alții, făcând incursiuni de pradă, în ținuturile învecinate.

Japonezii, cari și-au asimilat în chip uimitor civilizația europeană, cari sunt însuflețiți de un naționalism profund, declară categoric: *„Japonia trebue să stăpânească Pacificul"*. Dealtminteri nevoia de expansiune — căci populația se înmulțește cu un milion de oameni în fiece an — a silit pe Japonezi să ocupe Coreea, insula Formosa și acum în urmă Mandciuria.

Această expansiune se face în detrimentul chinezilor, în primul rând, și nu e văzută cu ochi buni de Statele Unite, cari au și ei pretențiuni de dominare asupra Pacificului.

Bineînțeles că Anglia și Franța au și ele interese în porturile chinezești, iar sovietele rusești nu pot privi calme luarea în stăpânire a Mandciuriei, de către japonezi.

In consecință, situația nu e deloc liniștitoare și o scântee poate produce un incendiu înfricoșător, asemenea celui din 1914.

Oceanul Pacific își desminte numele. Tunete bubuie și tiphonul amenință să se deslănțuie, în toată grozăvia lui.

Deocamdată nu există declarație oficială de război, dar tinerii chinezi, șoviniști și xenofobi, sunt îndârjiți și nu admit impilările japonezilor.

Japonezii înaintează, bombardează orașe, declară că intenționează să ocupe forturi și amenință capitala. Flota lor de războî trimite un foc distrugător asupra Shangai-ului, trupe debarcă pe coasta chineză, se dau lupte în care cad de ambele părți mii de morți, un cartier întreg, cartierul Chapei, e dat pradă flăcărilor și două sute de mii de chinezi sunt lăsați de drumuri.

* * *

Răsboiul care de fapt a isbucnit între chinezi și japonezi înseamnă falimentul teoriei legăturilor de rassă. Cele două popoare galbene, înrudite între ele, se urăsc mai înverșunat decât lupii între ei. Dacă nu s'ar fi iscat acum conflictul, sau dacă va fi cumva înăbușit, mai târziu răsboiu tot va fi, peste un an, sau peste zece.

Deoparte se află un popor sprinten la minte, bine dotat, care și-a asimilat civilizația europeană, și a cărui tendință impetuoasă de expansiune e o necesitate vitală; de alta o mulțime imensă de oameni desorientați, lipsiți de unitate morală, — decând țara lor a devenit republică, — având o structură sufletească de neînțeles pentru noi, fiindcă e produsă dintr'o împreunare monstruoasă a vechei civilizații chineze cu tot ce are superficial cultura vechiului continent.

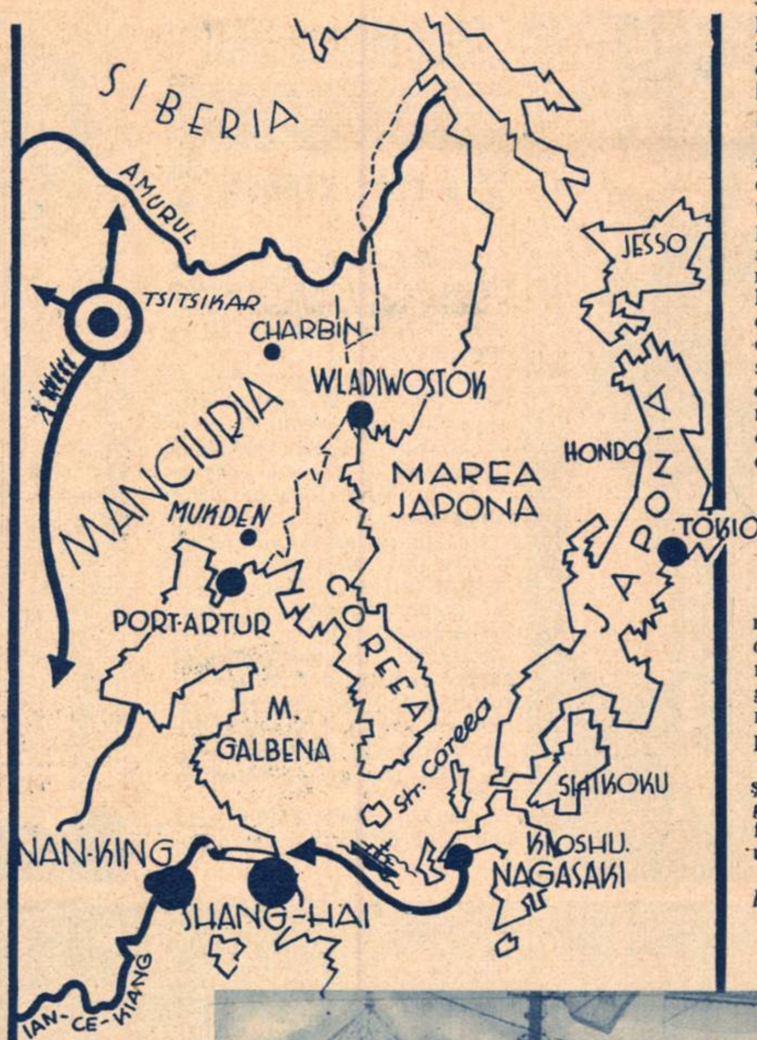
Chinezii — oricât de numeroși ar fi — cu toată xenofobia lor instinctivă, sunt sortiți să cadă sub stăpânirea japonezilor, viitorii stăpâni ai Oceanului Pacific. Astăzi, desorientați, își îndreaptă toate nădejdile către Liga Națiunilor, organismul răsărit din marea de sânge a răsboiului mondial și care reprezintă unica lor speranță de pace.

Din Liga Națiunilor fac parte și chinezii și japonezii. Dar asigurările de binevoitoare atitudine făcute la Geneva, de aceștia din urmă și protestele întregei instituții internaționale, nu-și pot purta ecoul până în depărtatul Orient și zângănitul de arme depe coastele Mării Galbene, bubuiturile de tun din Shangai, opresc orice răsunet al discuțiilor din palatul dela Geneva. Chinezii aveau încredere în Europa. Europa e ocupată însă cu problema „desarmării" și nu se poate ocupa de războiul din extremul Orient. Chinezii trebue deci să sufere atacul japonez.

E adevărat că au plecat spre Shangai flote de răsboi engleze, americane și italiene, spre a face ordine și a restabili pacea.

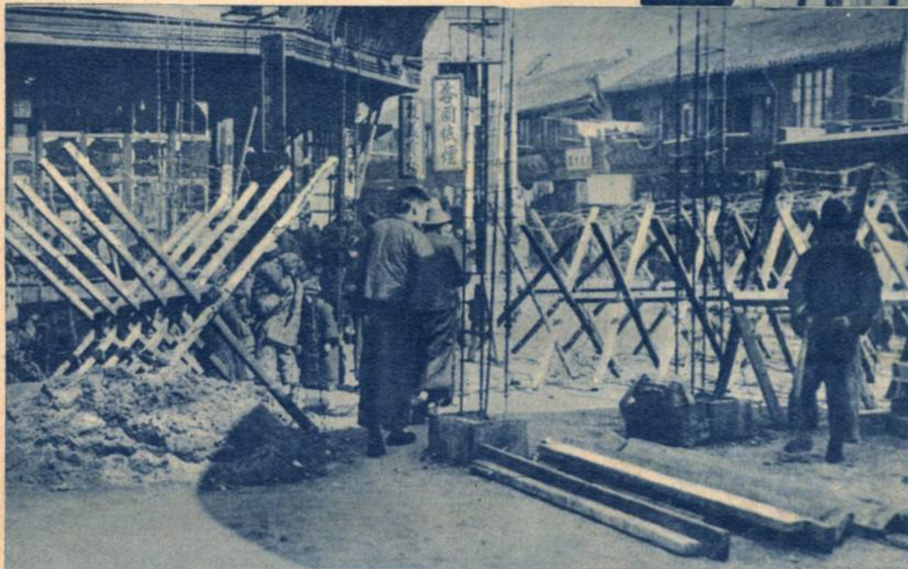
Dar nebun cine crede că petrolul poate stinge incendiile, că tunurile pot înăbuși războaiele, sau că leii vor opri pe tigri să măcelărească turma de oi.

n. c.

Harta ținutului unde au loc crâncenele lupte între chinezi și japonezi.

Sus: *Vedere din orașul Shanghai;* st.: *In cartierul Chapei din Shanghai, străzile sunt ințesate cu garduri de sârmă ghimpată.*

„Miss Munca 1932" a fost aleasă

La 30 Ianuarie a. c. a fost aleasă sub patronajul revistei noastre, în cadrul unui grandios bal al muncei, „Miss Munca 1932".

Juriul instituit a avut de ales între 35 de candidate, toate frumoase, oprindu-se apoi asupra domnişoarei Dora Tănăsescu de 17 ani, coafeuză într'un atelier de pe d-dul Elisabeta.

Menţiunile următoare (Miss Munca II şi Miss Munca III) au fost atribuite domnişoarelor Elena Athanasiu şi Cleopatra Ioaniţescu.

Publicul din sală a subliniat cu vii aplauze deciziunea juriului. „Miss Munca 1932" va concura alături de celelalte candidate din întreaga ţară, la titlul de „Miss România 1932".

Stânga: „Miss Munca" la lucru; *dreapta:* cele trei alese

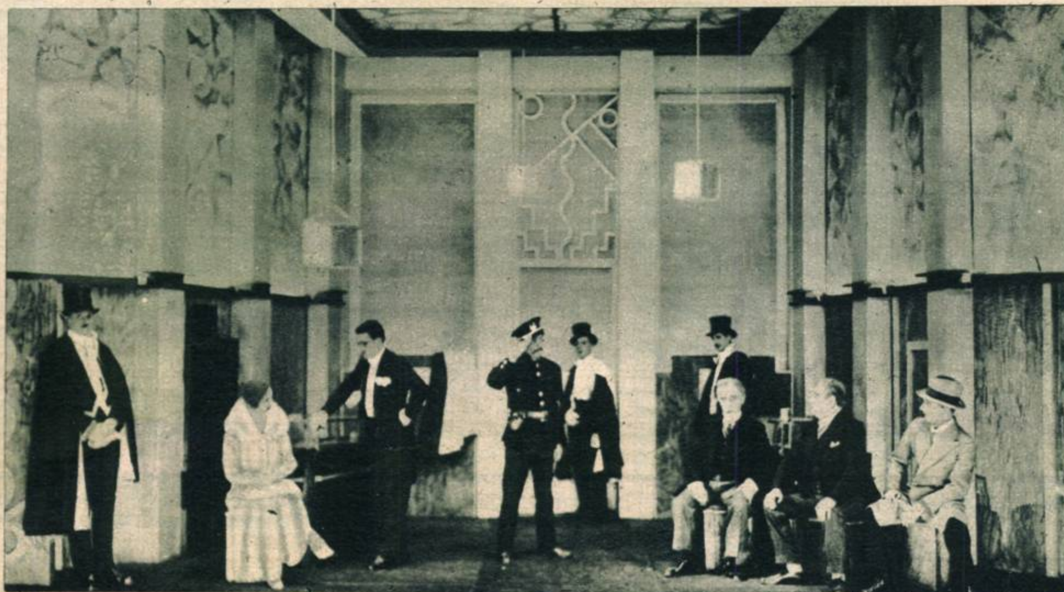

Teatrele

La Teatrul Naţional s'a reprezentat de curând o piesă originală a domnului Prof. Niculae Iorga, preşedintele consiliului de miniştri, „O ultimă rază". Piesa tratează o problemă psihologică şi a fost magistral interpretată de marele nostru actor, d. Ion Manolescu.

Fotografia din dreapta reprezintă o scenă din piesa „O ultimă rază".

La Teatrul Maria Ventura din Pasagiul Comedia, au început reprezentaţiile extraordinare, ale d-nei Maria Ventura, reîntoarsă de curând dela Paris. Printre piesele care se vor relua, figurează şi marele succes al d-sale, „Indrăgostita" de Porto-riche. Spectacolele alternează cu minunata piesă „Furtul de bijuterii" în care d. George Vracca are o creaţie desăvârşită.

In fotografia din stânga înfăţişăm cititorilor o scenă din „Furtul de bijuterii".

Foto St. Lonyay.

CULOARELE CAMEREI

Din carnetul unui cronicar parlamentar

PENTRU d-voastră, cari urmăriţi desbaterile parlamentului, din tribuna publică, totul se reduce la incintă. Ici, banca ministerială, care nu este ocupată decât în zilele de „şedinţă agitată". In mod obicinuit, un singur ministru — rare ori sprijinit de un subsecretar de stat — urmăreşte discursul deputatului înscris la cuvânt. Dincoace tribuna prezidenţială, secretarii, funcţionarii, etc. Iar sub această tribună, masa stenografilor, cari ies pe rând din cuşca lor, ca nişte cârtiţe neostenite.

In faţa tribunei prezidenţiale, scaunele deputaţilor. Dacă e şedinţă mare, nu vezi un loc liber: vin şi senatorii, cari abandonează cu ingratitudine liniştea „maturului corp" ca să asculte un discurs de mare linie polemică şi ca să-şi aducă aminte de vremea când erau deputaţi, când întrerupeau în fiece clipă pe orator şi când strigau cu elan, după împrejurare: „jos" sau „bravo".

Vin şi şefii de cabinet — şi, vai, Doamne! sunt din ce în ce mai mulţi! — la şedinţele mari ale Camerei. Băeţi tineri, vin să înveţe cum să se comporte, în ziua în care vor fi deputaţi. Fiindcă în fiecare deputat doarme un fost şef de cabinet; în fiecare senator — un fost deputat; în fiecare ministru — un senator de drept...

Dar oricât de interesante vi se par dv. marile desbateri, aşa cum le vedeţi în incintă, să ştiţi că nu aceasta este adevărata Cameră. Ceeace puteţi observa dv. din tribuna publică este numai aparenţa. Realitatea e aiurea. E în culisele Camerei, acolo unde nu aveţi dreptul să răsbateţi. Fiindcă biletul, pe care l-aţi obţinut dela un prieten deputat, sau dela un prieten care e prieten cu un deputat, — micul cartonaş dreptunghiular — care azi e verde şi mâine roz, pentru un control mai uşor, — nu vă dă dreptul să pătrundeţi în culisele Camerei.

Jur-împrejurul incintei, un culoar circular. Covor verde ca şi în incintă. Verde, după cum spunea un parlamentar odată :

— „Atât de verde, încât mă mir cum unora dintre colegii mei nu le vine pofta să pască...".

Pe acest culoar, canapele comode în care — dacă faci imprudenţa să te aşezi — te prinde pe dată somnul. Un tânăr subsecretar de stat, observând fenomenul, spunea :

— „Sunt aduse, cu siguranţă, dela Senat...".

Aci se plimbă deputatul liberal cu cel ţărănist, braţ la braţ, dupăce — în incintă — s'au acuzat reciproc de hoţie, în admiraţia dv., acelor din tribuna publică. Ceeace vă spun, nu este o exagerare. Toate marile dueluri oratorice ce sfârşesc cu o limonadă la bufet, cum toate duelurile cu pistolul se termină cu un pahar cu lapte la Flora.

„Adversarii nu s'au împăcat pe teren". Asta înseamnă că s'au împăcat la Flora. Iar în stilul reportagiilor parlamentare, „tumult" şi „suspendare de şedinţă" înseamnă un scurt răgaz acordat celor doi oratori adverşi, pentru o promptă împăcare la bufet.

Nici nu vă închipuiţi dv. ce mare importanţă joacă, în viaţa politică, bufetul şi culoarul parlamentului. Aci, se pun la cale intrigi şi lovituri. Aci, ministrul X face o declaraţie senzaţională, pe care urechea indiscretă a gazetarului o prinde din sbor, stylo-ul lui o fixează pe hârtie iar rotativa o va răspândi mâine în toată ţara, dela Sighet până la Soroca. Ministrul o va desminţi, fireşte. Fiindcă declaraţia era prea sinceră. Fusese făcută între patru ochi. Nu era destinată publicităţii... Numai că desminţirea vine prea târziu! Declaraţia şi-a produs efectul. Nu fiindcă a fost aflată de cititori. Ci fiindcă a aflat-o cel „vizat", singurul care nu trebuia s'o afle.

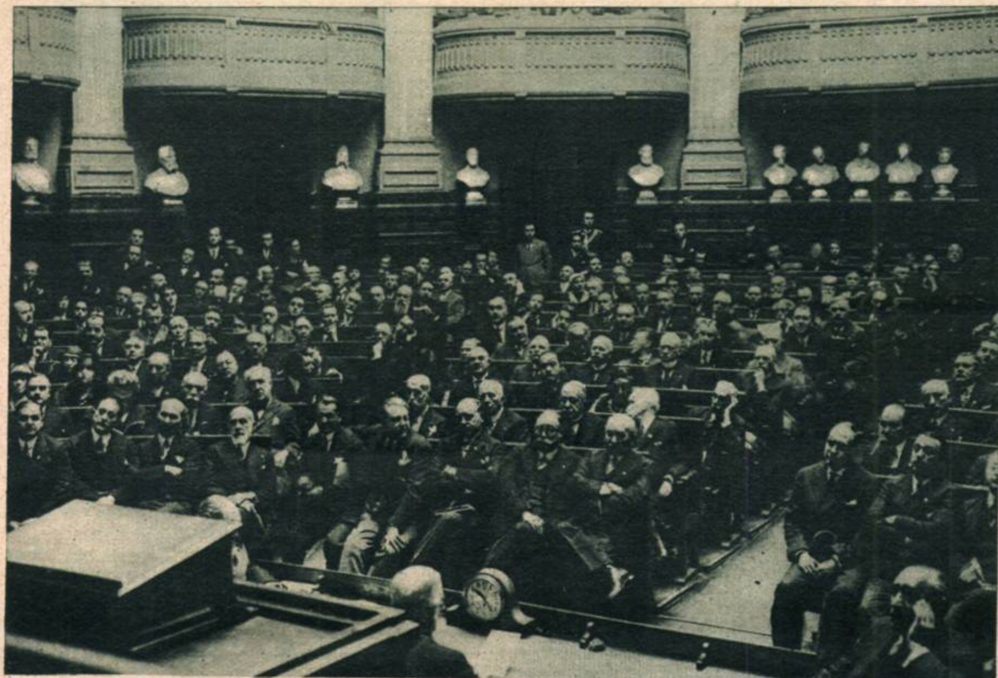
Şi fiindcă veni vorba de aceasta, să vă dau un sfat: singurele ştiri adevărate, perfect adevărate sunt cele desminţite....

Pe aceste culoare ale Camerei, se obţin, la iuţeală, rezoluţii, pe care solicitatorul nu le-ar fi putut cuceri în calmul unei audienţe: miniştrii sunt mai bine dispuşi la Cameră, decât în cabinetele lor ministeriale, cu duble uşi capitonate. Mai ales dacă deputatul solicitator are abilitatea de-a veni „din întâmplare" cu petiţia, în ziua în care ministrul are să-şi rostească marele lui discurs şi are, deci, nevoe de cât mai călduroase şi mai sincere aplauze în incintă.

Situaţia unui ministru în incintă se fabrică pe culoar. Cu cât mai amabil pe culoar, cu atât mai bine primit în incintă...

Dreapta: *Intrarea în palatul Adunării Deputaţilor din Bucureşti. In fotografia noastră d-nii Richard Franasovici şi Gh. Tătărescu, în faţa intrării Camerei.*

Jos: *Incinta Adunării Deputaţilor, fotografiată în timpul congresului internaţional al parlamentarilor.*

Şi tot aci, în sala paşilor pierduţi, în biblioteca unde nimeni nu citeşte o carte, şefii opoziţiei pun la cale acordurile de mâine şi aplanează certurile de azi. Tot aci este şi micul chioşc de ţigări, iar în faţa lui măsuţa pe care se vând ziarele de după amiază. Confort modern: nu trebue să lipsească nimic.

Un deputat, care are în buzunar ţigări fine şi ziare multe, poate cuceri oricând pe un ministru. In clipa în care ministrul va voi să controleze o informaţie în cutare gazetă, deputatul i-o va oferi prompt. Ministrul a fost scutit de cei zece paşi pânăla măsuţa cu gazete... Excelenţa va aprecia îndemânarea şi va spune:

— „A! X.... e un băiat foarte bine pregătit"... Trei lovituri de acestea şi X va fi subsecretar de stat. Mai ales dacă are şi îndemânarea de-a oferi la timp, o ţigară, pe care ministrul zadarnic o caută în tabacherea goală !

Tudor Teodorescu-Branişte

Iubirile lui Goethe

Johan Wolfgang von Goethe.

La 22 Martie 1932 se împlinesc o sută de ani dela moartea lui Johann Wolfgang von Goethe.

Născut la 28 August 1749 în Frankfurt, moare în vârstă de 83 de ani la Weimar, lăsând moştenire omenirei una din cele mai grandioase opere de gândire profundă, pe care le-a creiat vreodată o minte omenească.

Viaţa sentimentală a acestui titan al gândirii, e departe de a oglindi seninătatea olimpică a operilor sale. Pentru acest motiv, credem interesant a reda în trăsături lapidare, sbuciumul său sufletesc.

Silueta în proporţii monumentale a individualităţii lui Goethe apare în planul sensibilităţii şi al afecţiunii, în aceleaşi dimensiuni ca în toate domeniile pe care le-a abordat: o statue de piatră care învinge cerbicia timpului; un nucleu al nemuririi.

Caterina Elisabeta Goethe, mama poetului (stg.) şi Johann Gaspar Goethe, tatăl poetului (dr.).

In stilul său colorat, Nietzsche spune în „Aşa vorbit-o Zaratustra": „paginile vieţii trebuesc scrise cu sânge". Nici o operă, n'a putut rezista timpului dacă nu şi-a extras seva din suferinţa omenească. Dacă operile lui Goethe au înfruntat veacurile, aceasta se datoreşte faptului că fiecare din ele oglindeşte sbuciumul sufletesc al unui gigant, sensibilitatea, afecţiunea şi gândirea nu a unui singur om, ci a umanităţii întregi. Iubirea lui se desfăşoară cu forţă de propulsiune a unui ciclon şi filtrată prin creerul său luminos se cizelează în opere de artă.

Prima muză din tinereţea lui Goethe, fiica unui hotelier, Kätchen Schönkopf i-a inspirat versurile din „Leipziger Liederbuch" (Cartea de cântece din Lipsca), în care cocheta Kätchen este comparată cu un fluture al cărui sbor capricios n'are altă lege decât aceea a preferinţii momentane. Frivolă, un adevărat copil al epocei galante, Goethe a imortalizat-o ca atare în „Amina" din „Capriciile iubitei". De o sentimentalitate superficială, afecţiunile profunde îi erau necunoscute, ceeace i-a şi servit drept o pavăză desamăgirii când Goethe împins de demonicul său imperativ categoric o părăseşte pentru a găsi o nouă sursă de inspiraţie în fiica preotului Brion, Frederica. Aceasta era prin Octombrie 1770, când Goethe n'avea decât 21 ani. Un an de iubire frământat în suferinţe şi sacrificii reciproce, subminat de clocotul unui sânge vulcanic a fost această de a doua încercare a destinului său. Dar perspectiva unei vieţi burgheze îngrădită în preocupări mici de familie, a

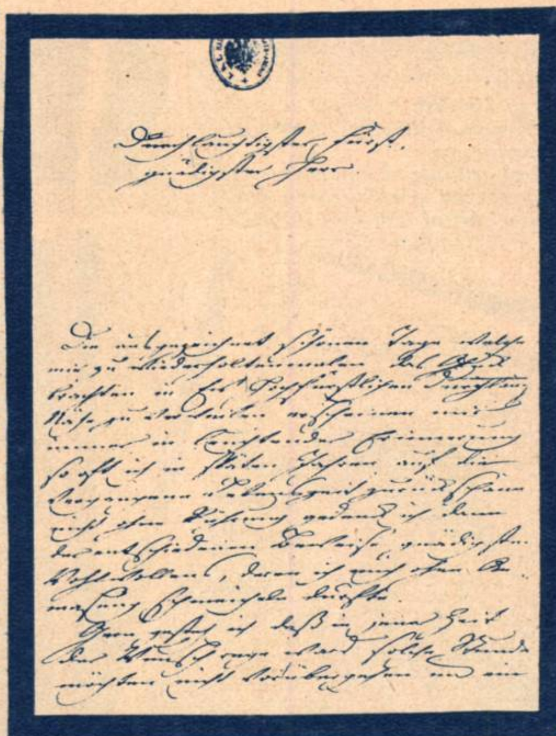
dr.: Johann Wolfgang von Goethe la 26 ani

St.: Documente în legătură cu familia lui Goethe aparţinând Bibliotecei Naţionale din Viena.

îngrozit pe tânărul jurist, al cărui geniu îl împingea furtunos pe căi necunoscute. O părăseşte. Figura Fredericii i-a obsedat însă mintea timp îndelungat, şi silueta Margaretei din Faust nu este decât o justificare a sentimentelor sale, o confesiune şi în acelaş timp o expiare.

Destinul său capricios îl îndeamnă să plece în oraşul Wetzlar, unde în calitate de magistrat cunoaşte pe Charlotta Buff, soţia secretarului de legaţie. Omenirea întreagă a cunoscut sbuciumul acestei iubiri desnădăjduite sufocată în sufletul său, unde prinsese puteri uriaşe de explozibil distrugător. Iubirea aceasta platonică a incendiat mai târziu lumea, a produs o epidenie de sinucideri prin evocarea atât de profund omenească a „Suferinţelor tânărului Werther", pe care le-a inspirat. O explicaţie vehementă cu Charlotta puse capăt legăturii sale, în ziua de 11 Septembrie, când părăsi şi oraşul Wetzlar.

Cu această ruptură sentimentală se închee o epocă din desvoltarea sufletească a lui Goethe şi rămâne ascunsă în cutele intime ale sensibilităţii sale; până ce-şi găseşte metamorfozarea adecuată în opera literară. La etatea de 25 ani se pare că Goethe începe o nouă viaţă, la Frankfurt, şi o nouă iubire găseşte sălaş în inima sa. Era fermecat de frumuseţea blondei Lilly Schönemann, fiica unui bancher din Frankfurt. Această iubire însă avea o acţiune disolvantă asupra sa. In zadar a căutat să se desbare de lanţurile care-l încătuşau, de influenţa puternică pe care o exercita frumoasa Lilly asupra lui. De abia după doi ani de neîntrerupte lupte interne, reuşi cu mare greutate, să se sustragă ei şi să plece la Weimar.

Aci a întâlnit pe Charlotta von Stein, despre care însuş Goethe spune că o atracţie mistică este singura explicaţie pe care poate s'o dea sentimentului său, atât de puternic şi nestăvilit. Numai reîncarnarea sufletului ar putea să explice comunitatea între concepţia lui despre idealul femenin şi această femee. „Cu siguranţă — spune el — că într'o viaţă anterioară am fost soţ şi soţie". Sub influenţa Charlottei, Goethe a scris „Ifigenia" şi „Tasso". Raporturile sale cu Charlotta le numeşte ca o prietenie de cea mai aristocratică esenţă. Graţie ei, el îşi regăseşte liniştea sufletească pentru a-şi cizela operile şi sub privirile ei mângâioase el îşi sculptează numele în blocul de piatră al nemuririi. Nici această legătură însă nu era sortită să se eternizeze. Goethe plecă în Italia. Aci dădu formă definitivă operelor sale „Ifigenia" şi „Tasso" în care idealul era privit prin evocarea facultăţii Charlottei von Stein, deşi Goethe îşi dăduse de mult inima Faustinei Antonini.

Reintors în Germania la anul 1788 cunoaşte pe Christina Vulpius o simplă lucrătoare dintr'o fabrică de flori artificiale. Frumoasa brunetă devine soţia lui nelegitimă, căci între ei doi se celebrează o „căsătorie spirituală", cum obicinuia Goethe să califice legătura asta. Drept rezultat al acestei căsnicii spirituale, în anul 1789, s'a născut primul fiu al lui Goethe, August, singurul care a supravieţuit celor cinci fraţi ai săi. Timp de 18 ani, Christina înfruntă sancţiunile societăţii din Weimar, care nu a pierdut nici o ocazie să bârfească această legătură sentimentală. In anul 1806 Goethe se căsătoreşte oficial cu ea. Zece ani după aceasta, ea moare în urma unei înfiorătoare agonii. De aci înainte, iubirile lui Goethe sunt prilejuri de suferinţă, se pot rezuma numai în cuvântul: abdicare. In acest timp, gloria sa a devenit mondială. Iubirea rămâne însă una din marile sale slăbiciuni. Marianna von Willener şi Ulrica Levetzow sunt ultimele figuri de femei, care populează bogata frescă a muzelor sale. Aceste două tinere femei îi insuflă încă puterea de a versifica.

Oamenii mari au avut şi păcate mari. Opera lor luminoasă eclipsează însă în strălucirea ei aceste umbre ale omului care se pierd faţă de creaţia titanică a sufletului şi a geniului.

Anecdotice din viaţa lui Goethe

SĂ nu se creadă că la timpul său, opera lui Goethe n'a fost criticată cu aceeaş vehemenţă, cu care se năpustesc criticii de astăzi asupra unei lucrări oarecari.

Astfel bunăoară, un oarecare Friedrich Glover, scria în anul 1823 despre Goethe:

„Ceeace te uimeşte în primul rând în lucrările d-lui Johann Wolfgang von Goethe, sunt greşelile gramaticale. D-sa face parte din pleiada ignoranţilor, cari nu ştiu să deosibească dativul de acuzativ. L-am sfătui ca înainte de a mai scrie câte ceva, să înveţe la perfecţie gramatica germană".

Comentarii asupra părerilor lui Friedrich Glover, credem că sunt inutile!

Un altul, un oarecare Ludwig Goerne scria:

„Ce om, acest domn Goethe! Ce mândrie, ce prestanţă! Acum a început să-şi publice desenurile, nişte măsgălituri pe care desigur fiecare le-a făcut în tinereţea sa, când îşi închipuia că are talent! Nu e exclus ca peste câtva timp acelaş domn, numai cu scopul de a-şi face reclamă, să înceapă a vinde bucăţi din scutecele, pe care le-a purtat pe vremea când era copil. Pfui!"

Ultimii descendenţi ai familiei lui Goethe: Frederic (st.) şi Theodor Hermann, actualmente internaţi într'un azil al municipiului Viena.

SPORT la

Rândul de sus: *I. Punctul de sosire al concurenților; II. Unul din câștigătorii probelor de sky (50 km.); III. O echipă de schiori în cursă; IV. Câștigătorii cursei de sky pe 18 km. căpitan Scănegiu, slt. Faur și lt. Sângiorzan.*
Rândul de jos: *I. Cercetașe skyore înainte de pornire; II. Regele Carol și Voevodul Mihai, urmărind desfășurarea concursurilor, din tribuna regală. III. Un colț al tribunei publice.*
(Foto I. Berman)

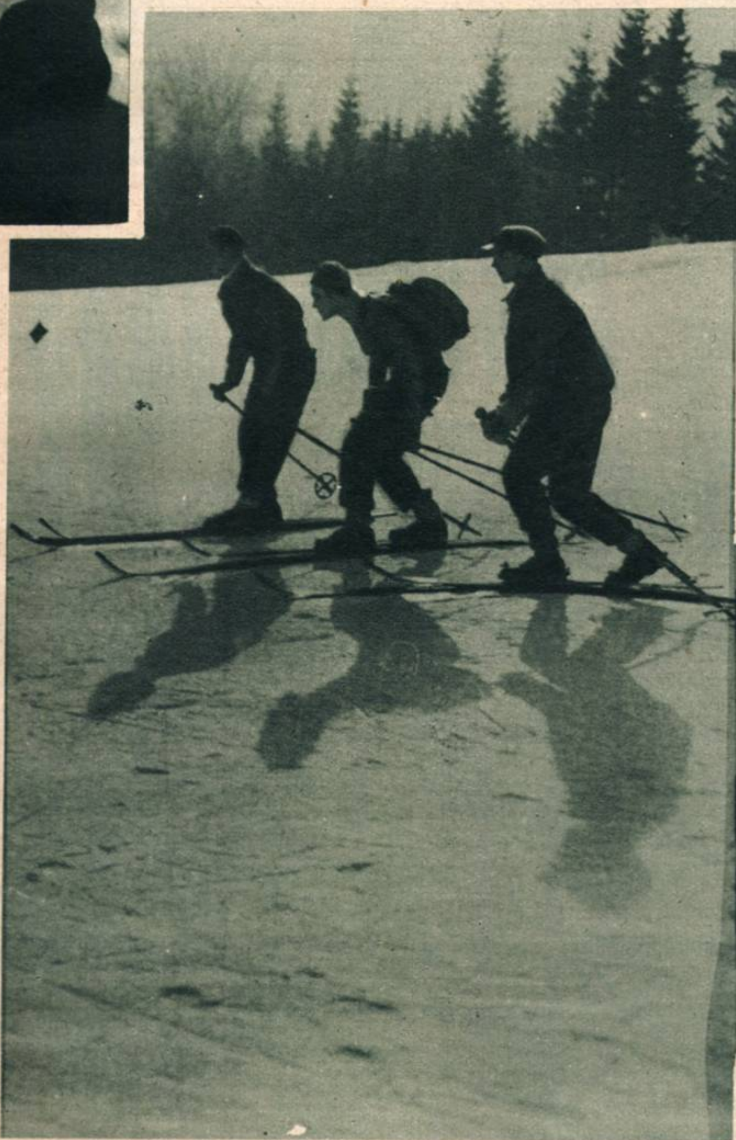

PREDEAL

Săptămâna trecută au avut loc la Predeal, în două zile consecutive, mari concursuri militare şi civile, de sporturi de iarnă.

Concursurile au fost onorate cu prezenţa Regelui Carol şi a Voevodului Mihai.

Fotografiile pe care le prezentăm în această pagină, au fost luate de trimisul nostru special

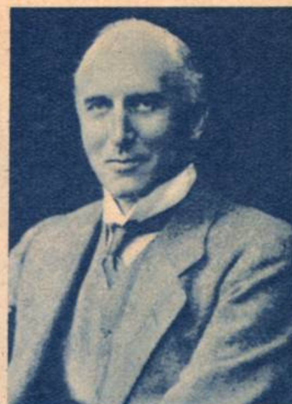

ACTUALITĂŢI

Sus: *La 2 Februarie a. c. s'a deschis la Geneva, mult aşteptata conferinţă a dezarmării, care va dura probabil mai multe luni.*

Fotografia noastră înfăţişează pe trimişii statelor mai importante:

In medalion: *Cu ocazia conferinţei dezarmării care s'a deschis de curând la Geneva, sculptorul genevez, Maurice Serki, a lansat o medalie comemorativă, care va fi împărţită tuturor membrilor conferinţei.*

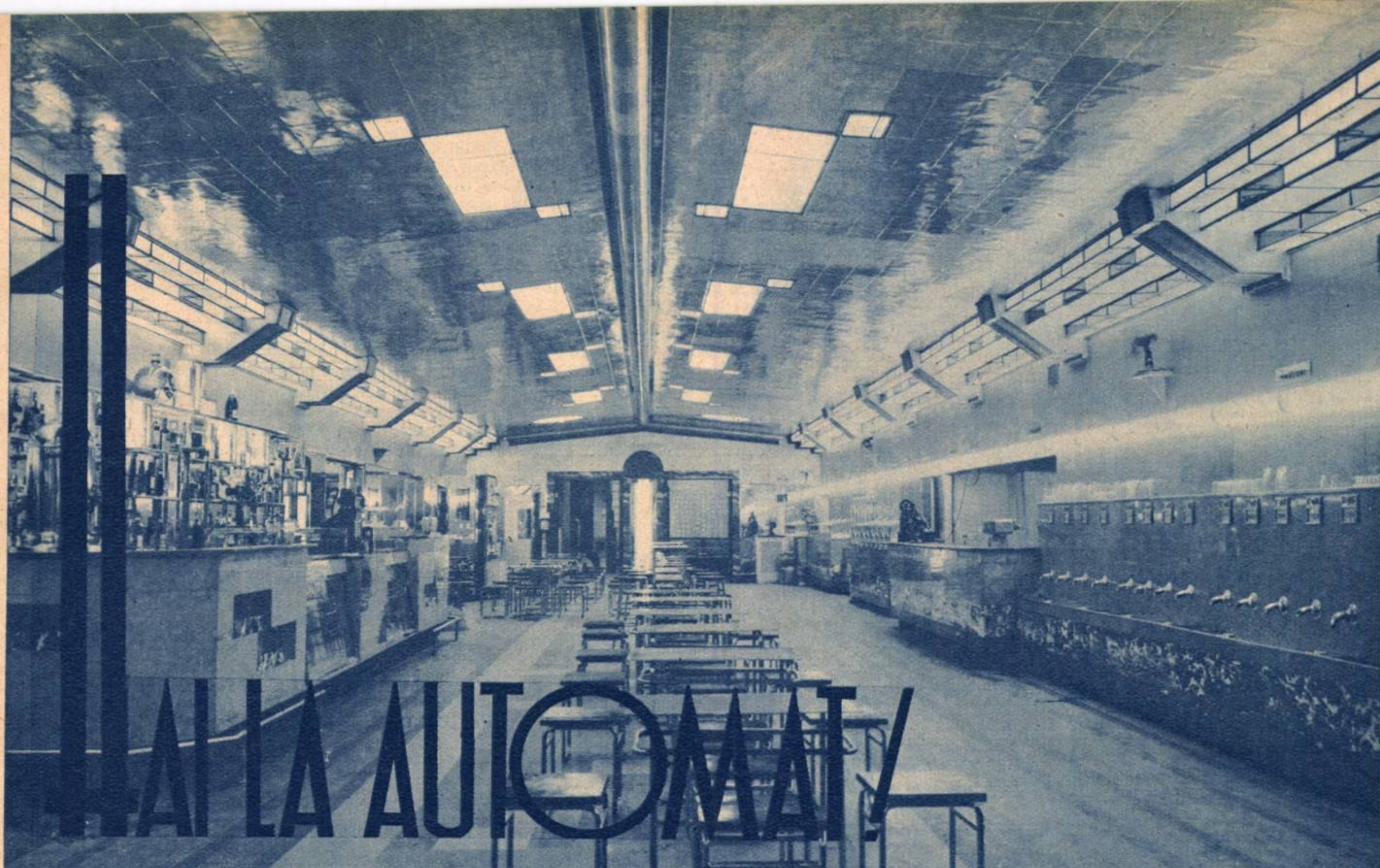
Jos stânga: *Violonistul Stanelli, un virtuoz de mare clasă, care cântă la trei viori în acelaş timp.*

In curând va avea loc la Stockholm logodna principelui Gustav Adolf cu principesa Sybille de Saxa-Coburg-Gotha.

Fotografia noastră de jos, reprezintă pe cei doi logodnici.

HAI LA AUTOMAT!

O ţară cu şesuri nesfârşite şi peisagii calde de munte odihnitoare... Firea populaţiei băştinaşe e adecuată decorului. Când prin oraşele noastre importante au apărut casele cu mai multe etaje, trecătorii obicinuiţi cu o arhitectură opusă, în care intrau oarecare eleganţă şi confort, au suspinat nu fără umbră de regret.

„Câtă lipsă de estetism! Camerile sunt ca nişte cutiuţe, iar clădirea par'că te înăbuşe".

Dar inovaţiile merg întotdeauna mână 'n mână. Apariţia la Bucureşti a barului automat, anunţată cu mult înainte prin placarde uriaşe, a stârnit murmure aprinse de curiozitate printre toţi acei cari nu avuseseră prilejul să treacă graniţa.

— „Vasăzică, introduci o fisă şi imediat, la câţiva centimetri, îţi apare sandwich-ul, prăjitura sau băutura dorită. Chelnerul şi odată cu el bacşişul, au dispărut. Practică invenţie".

Azi, am intrat în secţia corespondenţei, nu atât spre a dicta trei scrisori importante, ci mai mult pentru a face cunoştinţa nouei dactilografe, d-ra V.

După un scurt prolog, am înregistrat primul succes al ofensivei mele. Am invitat-o la cinematograf şi a acceptat, trimiţând răspuns acasă că nu poate veni din motive pe care bineînţeles le-a inventat.

Am văzut împreună filmul şi apoi i-am propus să luăm o gustare. Dar unde? O inspiraţie devenită azi banală:

Hai la Automat!

In faţa noastră apare portalul barului, înrămat într'un nimb de lumină şi cristal. Intrăm şi înaintăm printre mesele mici, în jurul cărora lumea mănâncă, vorbeşte şi flirtează. Domnişoara V îmi face o confesiune neaşteptată :

— „Şti că n'am fost niciodată într'un Automat?"

— „Dă-mi voie atunci să-ţi explic cum merge aparatul. In schimbul banilor capeţi dela cassa, pe care o vezi, nişte fise. Uite, aci strecori două fise. Aşa! Iar suportul acesta de email alb, face o mică rotaţie şi-ţi prezintă prompt, o bucată de pâine, acoperită cu o bucăţică de şuncă şi o folie de castravete. Desigur îţi plac mai mult icrele. Poftim!".

— „Merci, foarte drăguţ. Vai, dar am impresia că sandwich-ul nu e tocmai proaspăt!"

— „Sunt convins. Aceasta e motivul pentru care lumea se grămădeşte.

Ziarul „Cuvântul Basarabiei"
alege pe „Miss Basarabia 1932" la Chişinău

la automatul deschis mai recent. Să ocupăm mai bine o masă şi să mâncăm două menu-uri fixe.

Comand şi peste puţin timp, chelnerul soseşte deodată cu hors d'oeuvre, friptură şi prăjituri, rostogolindu-şi ochii ca o şopârlă. Nedumerită mă 'ntreabă:

— „Dacă se serveşte la mese, dece se mai numeşte localul, automat?"

— „Aveţi dreptate, duduie. La primul automat intrai şi cumpărai fişe, ca să te serveşti singur. In America, fiecare bloc de casă are automatul lui, şi nu găseşti alt personal afară de bucătar, casieriţă plus un băiat, care adună tacâmurile întrebuinţate. Noi suntem mai boeri, vrem să stăm la masă, să flirtăm cu lumea dinprejur şi deaceea chelnerii şi garderobierele au fost reintegrate în drepturile lor. Desigur ai să mă întrebi, ce deosebire e atunci între un restaurant automat şi unul neautomat? Serviciul la automat e mai rapid, mai prost, preţurile mai puţin piperate, înghesuială mai mare şi economia de bacşiş, o poveste".

— „Te cred. dar lumea aceasta nu are casă? Desigur aci vin numai holteii".

— „E ceva adevărat în ceeace spui. Dacă numeşti holtei pe acei cari vor să scape de obligaţiunea mesii şi de neplăcerea de a-şi vedea consoarta de două ori pe zi. Mai sunt alţii, cari simt nevoia unui flirt inocent, în scurta pauză pe care le-au acordat-o soţiile lor vigilente.

Dar poţi vedea şi familii întregi sosind aci. E vraja localului modern, împodobit cu marmoră, sticle mate sau colorate, luminate transparent, mese de cristal cu picioare de nichel lucios, care exercită asupra lor o atracţie indescriptibilă. E în acelaş timp un miraj. De exemplu, domnul de colo, a venit cu soţia lui, şi'n mijlocul acestor lumini orbitoare, i se pare că trăeşte o aventură. Inţelegi?

— Cum sunteţi voi, bărbaţii!

Ca să-i arăt tovarăşei mele automatele am hotărît să le luăm la rând. Uite aici se mănâncă în picioare. Orice consumaţie e şapte lei: cafea cu lapte, sandwich, crenwirşti sau îngheţată. Doreşti ceva?

— Merci, nu mi-e foame... Aş dori numai să văd aceste localuri noi. Dar aci ce e?

Intrăm. Un miros de bucătărie şi o căldură înăbuşitoare foarte puţin ospitalieră, ne întâmpină. Intr'o cameră alăturată câţiva bărbaţi stau la nişte mese exagonale. O privire şi ne convingem de clientela dubioasă a localului.

— Hai să plecăm de aici, nu-mi place.

— Ai dreptate. Lumea însă se ospătează bine: fripturi, salate, tort, numai cu şapte lei. Atât costă şi o sticluţă de vin sau un ţap de bere. Ce zici de aceşti mosafiri? Imi fac impresia unor cavaleri ai crenvirştului, sau ai cafelei cu lapte. Pentru ei automatul e cel mai luxos local: pentru şapte lei lâncezesc toată seara la masă şi-şi dau aere de gentlemeni.

Plecăm. La câteva sute de paşi, un alt local elegant şi discret. Parcă nici n'ar fi automat. Personalul în uniformă, totul luceşte de curăţenie. Imi pun programul în aplicare.

— Două curacao, un griotte, puţin maraschino!

Mixerul se execută zâmbind. E un adevărat vrăjitor, între sticlele de licheruri, absinth şi whisky. O chelneriţă ne aduce două cristale pline cu lichidul ameţitor. Sorbim şi ne privim vag... melancolic.

— Ce frumos e la automat! Numai tineret. Aşa e în fiecare zi?

— Da, deoarece automatul e şi un loc de întâlnire. Dacă te-ai duce acasă, după ce ieşi de la birou, n'ai mai avea timp să vii exact la întâlnire. Aşa rezolvi şi chestiunea rendez-vousului şi a mesei. E drept că pentru multe femei prezintă şi unele avantagii. Priveşte colo în faţa mixerului, la scaunele cele înalte. Vezi ce practic e un astfel de scaun? Pune în evidenţă linia piciorului ascuns altfel sub masă.

— Ce-mi spui astfel de lucruri? Mai am o oră şi trebue să fiu acasă. Mai luăm ceva?

— Să mai luăm? Cred că nu. Sau... poate... dacă...

Şi am plecat, ţinându-ne de braţ. Cetitorule, nu fi indiscret! Paşii noştri se pierd în umbra străzii.

Cineva care a citit această schiţă, scrisă cu tendinţă de-a prezenta publicului nouile localuri bucureştene, mi-a spus:

— „Barurile automate? Ei bine, uite, eu oricâte şniţele aş mânca în picioare, am impresia că nu mă satur".

Şi astfel printr'o frază simplă, prietenul meu a concretizat atitudinea românului faţă de introducerea automatului.

A. M.

MODA

Toaletă de stradă din jersey negru cu buline albe, lansată de Lelong.

RAIOANELE de sport ale marilor case creeatoare au pus la dispoziția femeei o nouă formulă de eleganță: simplă, practică și ușor de purtat, dar de o croială și de-o execuție impecabilă. La aceste raioane de sport se găsesc rochițe interesante, atât prin ingeniozitatea plină de gust a liniilor, cât și prin varietatea țesăturilor care, în marea majoritate fac parte din familia jerseurilor. S'au lansat astfel jerse-uri groase, într'o culoare, jerseuri în două tonuri, imitând tweedul, jerseuri cu desene în relief, gofrând ușor suprafața, jerseuri în coastă, atât de fine încât, deși sunt de lână, dau impresia unui tricotaj de ață.

Nu știm dacă e de vină intensiva întrebuințare a jerseului, sau avem de-aface cu o nouă orientare a gustului: fapt e că asistăm la o reînviere a vechiului costum compus din două bucăți, ce se traduce astăzi prin tailleur-uri suple, foarte apreciate, prin faptul că sunt practice și tinerești. Constituesc costumul ideal pentru excursii, pentru cursele matinale în oraș și mai cu seamă pentru sport.

Molyneux exhibează o colecție foarte interesantă de modele simple ca formă, în culori deschise, vesele pot spune. Lainage-urile ușoare alternează cu jerseurile de lână în tonuri vii: un verde violent sau un roz ce se apropie de roșu dă o jachetică de-o cupă netă, ce se poate purta de minune pe diferite foi, după cum o jachetă repetată în mai multe culori va înnoi mereu aspectul unei rochii beige.

Combinațiile de două tonuri sunt foarte frecvente, fie că intervin în cazuri similare cu cel citat mai sus, fie că e vorba de partea superioară a unei rochii, de un întreg corsaj, aducând puțină variație într'un tailleur, sau de o eșarfă, tranșând pe un fond neutru și însfârșit, fie că se face uz de ele, sub forme mai subtile, dar nu mai puțin savuroase cum ar fi nodurile spre exemplu. Eșarfa e unul din cele mai importante detalii ale sezonului. Tot în această ordine de idei menționăm nasturii și cravatele suple sau rigide, mici sau mari. Toate aceste trăsături generale ale modei se centralizează în modelele sport sau semi-sport. Acestea comportă foarte adesea o jachetă dreaptă și vagă, cu sau fără nasturi, cu sau fără buzunare și o jupă foarte suplă, lărgită de secțiuni în unghiu sau de încrustații „en forme".

Revenind la eșarfă, observăm că dacă a trecut vreodată drept un detaliu secundar, primăvara aceasta se va bucura de multă favoare și nu cred că va exista femee care să se lipsiască de o complectare atât de savuroasă.

Eșarfa însoțește rochița de lenaj, tailleurul și mantoul, mulând decolteul în linii suple și drapate, nespus de seyante.

In al doilea rând, e de o apreciabilă utilitate față de oscilanta temperatură a primăverii și dă unei toalete acea notă de individualitate ce pare a fi devenit astăzi o condiție indispensabilă adevăratei eleganțe.

Eșarfa colorată înveselește un complet sobru și amuză ochiul printr'o neprevăzută combinație de tonuri. Schiaparelly a lansat o compoziție de trei nuanțe diferite: brun, abricot și saumon sau bleu, galben. Puteți forma astfel, orice alt trio de culori, armonizându-se cu culoarea rochiei și a ochilor.

Sus: *Mantou de stofă neagră, garnisit cu breitschwanz alb.*

St.: *Costum semi-sport, din tweed maron cu beige, garnisit cu vulpe roșcată.*

Marele avantaj al eșarfei stă în largile posibilități de variație pe care ni le oferă. Puteți avea o serie întreagă pentru acelaș costum, innoindu-vă mereu aspectul: eșarfe de lână sau mătase, într'o singură culoare, vie sau palidă sau, după cum am mai arătat, în combinații de tonuri.

Yvette

CONCURSUL DE PERSPICACITATE No. 8

„Realitatea Ilustrată" a lansat o nouă serie de 10 concursuri de perspicacitate, în genul celor publicate până acum. Cititorii vor strânge cupoanele pe care le vor trimite împreună cu soluțiile, toate odată, până la 15 Martie 1932, pe adresa revistei *„Realitatea Ilustrată"*, București I, str. Const. Mille 7—9—11, în plic închis. Plicurile vor purta mențiunea:

„PENTRU CONCURSUL DE PERSPICACITATE"

Pentru această serie de concursuri de perspicacitate, oferim o nouă serie de premii în valoare de:

LEI 10.000 (Zece mii)
Premiul I: Lei 5.000.
Premiul II: Lei 2.000.
Premiul III: Lei 1.000.
Premiul IV—V: Câte un abonament pe timp de un an la „Realitatea Ilustrată".
Premiul VI—VII: Câte un abonament pe timp de șase luni la „Realitatea Ilustrată".
Premiul VIII—IX—X: Câte un abonament pe timp de trei luni la „Realitatea Ilustrată".

Vor fi premiate cele mai bune soluțiuni, în ordine. Intre soluții egal de bune, hotărăsc sorții.

Iată tema concursului de azi:

Un manuscris ciudat

Regisorul Greenwood deschise manuscrisul pentru un film lucrat de un tânăr necunoscut, care-l trimisese sub anonimat.

Primele pagini ale manuscrisului erau destul de bune, dar deodată maestrul rămase uimit în fața filelor presărate cu litere mici de mașină. Pe măsură ce citia, ochii lui se făceau din ce în ce mai mari.

„Robert Klyton era deprimat. Cei patru tovarăși ai săi, cu cari plecase în urmărirea beduinilor, cari răpiseră pe lady Diana, începuseră să aiureze. Alergau de șapte zile și șase nopți, iar caii abia mai suflau. De patru zile nu mai aveau o picătură de apă, limba li se uscase în gură și Fata Morgana le apărea mereu înaintea ochilor. Caii adulmecau cu nările larg deschise aerul înfocat și de nicăeri nu se putea spera la un ajutor.

Deodată Bill Timothy scoase un strigăt:

— „Iată un om prăbușit în nisip!".

Intregul grup se apropie de forma omenească care zăcea în nisipul fierbinte. Călăreții descălecară. Individul leșinat era un alb, plin de sânge, cu barba crescută. Era leșinat. Hainele-i negre erau sfâșiate, iar pălăria neagră de feutru, zăcea la câțiva metri distanță. Robert își plecă urechea la pieptul rănitului. Inima-i mai bătea.

— „Repede puțin rom! Mai poate fi salvat!"

Descleștară dinții nenorocitului și-i turnară câteva picături de rom. Rănitul se mișcă. Și'n timp ce Bill și Teddy îi spălau rănile, bandajându-l, după ce luă câteva înghițituri de apă, străinul povesti că de opt zile rătăcia in pustiu și căzuse victima beduinilor, cari l-au rănit și l-au jefuit de tot ce avea asupra lui.

Intregul grup porni apoi mai departe. Insfârșit în a opta seară zăriră în depărtare o oază. Cu ultimele puteri se apropiară de insula pustiului, un petec de pământ cu o vegetație luxuriantă, de un verde care orbia.

Dar apropiându-se de fântâna oazei, Robert simți că innebunește. Fântâna era secată. Ultimele lor speranțe se prăbușiau..."

Regisorul trânti manuscrisul în coș. Iar cititorii noștri ne vor indica cele patru greșeli pe care acesta le-a observat în pasagiul pe care l-am redat mai sus.

Păstrați cupoanele și le trimiteți toate împreună.

CONCURSUL DE PERSPICACITATE
BON No. 8

Trimite.................*din*...................................

„Realitatea Ilustrată"

Revistă pentru toți!

Apare săptămânal cu fotografii de actualitate. reportagii, sport, modă, articole de știință popularizată, humor, cinematograf, articole sociale, jocuri distractive.

Cel mai mare tiraj. Imprimat la foto-rotogravură. De vânzare la toate ckioșchiurile de ziare. 32 pagini. Prețul 10 lei.

Abonament pe un an: 400 lei
pe 6 luni: 200 lei
pe 3 luni: 100 lei